Venind în sprijinul sutelor de mii de cititori fideli colecţiilor noastre, si ţinând cont de condiţiile economice, EDITURA ALCRIS acordă următoarele facilităţi cumpărătorilor la „CARTEA PRIN POŞTĂ“:

-plata taxelor poştale,

- reducere de 10 % la achiziţii de până la 10 cărţi,

- reducere de 15 % la o comandă de peste 10 cărţi pe titlu sau diverse titluri.

Plata se face la primirea coletului.

Editor: Aurelian Micu Lector: Angela Vasile
Tehnoredactor: Ana Croitoru Coperta: Andy
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale DAWSON, TERESA
Festivalul vinului / Teresa Dawson - Bucureşti: Alcris, 2001. p.; cm.
Tit. orig. (eng): Except my love.
ISBN 973-8251-11-7 821.111- 31 = 135.1
Colecţia „ El şi Ea“

IMPORTANT

TERESA DAWSON

Festivalul vinului

Traducerea şi adaptarea în limba română de IOAN DRĂGHICI.

ALCRIS

Următoarele titluri de carte se pot obţine prin sistemul „CARTEA PRIN POŞTĂ“ - „SC. ALCRIS ‘94 DIFUZARE“ SRL; str. Teodosie Rudeanu, nr. 54, sect. 1, telefon 223.63.07 cu o reducere de 25% a preţului de vânzare. Taxele poştale vor fi suportate de editură.

Nr. crt.	Titlul cărţii	Colecţia	Nr.	Preţ vechi	Preţ de cumpărare
1.	Interludiu	El şi Ea	267	9.000	6.750
2.	Un bărbat în uniformă	El şi Ea	270	9.000	6.750
3.	Apel de urgenţă	El şi Ea	271	9 000	6.750
4.	Furtuna	El şi Ea	272	9.000	6.750
5.	Aşteptarea	El şi Ea	279	10.000	7.500
6.	Alături la necaz şi la durere	El şi Ea	291	10.800	8.100
7.	Camionul lui Mac	El şi Ea	292	10.800	8.100
8.	Vreme furtunoasă	El şi Ea	294	10.800	8.100
9.	în căutarea fericirii	El şi Ea	295	12.000	9.000
10	.Dragostea nu e doar în basme	El şi Ea	296	12.000	9.000
11.	Norocul începătorului	Romantic	266	9.000	6.750
12.	Vis de dragoste	Romantic	267	9.000	6.750
13.	îţi mai aduci aminte de mine?	Romantic	268	9.000	6.750
14.	Inaccesibila Anne	Romantic	269	9.000	6.750
15.	Seducţie totală	Romantic	270	9.000	6.750
16.	Suveniruri	Romantic	271	9.000	6.750
17.	Comoara din Kavos	Romantic	272	9.000	6.750
18.	Dragoste după căsătorie	Roamntic	273	9.000	6.750
19.	Fericiţi pentru totdeauna	Romantic	278	10.000	7.500
20.	Logodnă falsă	Romantic	292	10.800	8.100
21.	Când destinul se joacă	Romantic	293	10.800	8.100
22.	Cuibul dragostei	Romantic	299	12.000	9.000
23.	Castelul dragostei	Nostalgic	4	12.000	9.000
24.	Masca dragostei	Nostalgic	5	12.000	9.000
25.	Inimă victorioasă	Nostalgic	6	12.000	9.000
26.	Priveşte, ascultă şi	Nostalgic	7	12.000	9.000

	iubeşte				
27.	Niciodată să nu râzi de dragoste	Nostalgic	9	12.000	9.000
28.	Lecţii de dragoste	Nostalgic	10	12.000	9.000
29.	Flăcările iubirii	Nostalgic	13	12.000	9.000
30.	Din nou în inima mea	Roz	67	9.000	6.750
31.	Maestrul mângâierilor	Roz	69	12.000	9.000
32.	Jocul dragostei	Roz	70	12.900	9.675
33.	Focul deşertului	De Aur	35	9.000	6.750
34.	O lume a tăcerii	De Aur	37	12.000	9.000

Capitolul 1

La ora aceea matinală când ceţurile pluteau la orizont deasupra oraşului San Francisco, Laura urca sprintenă colina care ducea la impunătorul bloc cunoscut sub numele de Lattimer Building, sediul uneia dintre cele mai mari companii multinaţionale din lume.

Bătu la uşa de sticlă. Paznicul veni să-i deschidă şi-şi duse două degete la caschetă.

- Ce mai faceţi, domnişoară Canaday? Aţi venit să faceţi toaleta holului nostru?

- Da, domnule Leonardi, este mai uşor când nu se află nimeni aici.

- înţeleg ce vreţi să spuneţi, domnişoară Canaday. In timpul săptămânii, s-ar crede că ne aflăm în holul unei gări... Dar în weekenduri, este la fel de calm şi de netulburat ca într-un cimitir.

Laura râse şi semnă în registrul de intrări.

- Poate că este bine. Dar nu-l văd pe domnul Lattimer luân- du-şi sarcina serviciului religios, dacă aş judeca după reputaţia pe care o are.

Domnul Leonardi începu să râdă pe sub mustaţă în timp ce Laura se îndrepta spre holul mare de marmură.

Plante enorme, verzi, se ridicau din toate colţurile acestei săli sobre, însufleţind-o. Era sâmbătă dimineaţa şi domnea o linişte apăsătoare în această clădire pustie, construită din oţel şi sticlă.

Laura înainta cu precauţie, oprindu-se din loc în loc ca să verifice gradul de umiditate al pământului plantelor şi pentru a ridica cele câteva frunze uscate.

Deodată, cu ochii strălucind de mânie, îngenunche lângă un vas de gresie albă care conţinea un *Ficus Benjamina* mare, cu frunze uşor lăsate. Indignată, descoperi mucuri de ţigări şi ambalaje de gumă de mestecat sub ramuri. Suspină şi-şi vârî în vas mâna pe care trăsese o mănuşă de bumbac alb, ca să-l elibereze de toate aceste resturi.

încetul cu încetul, tandreţea luă locul mâniei.

- Bietul de tine, oamenii aceştia nu au nici o consideraţie pentru tine, te iau drept ladă de gunoi. Ei nu merită să aibă o plantă atât de frumoasă ca tine, zise ea începând să sfărâme pământul întărit.

Absorbită de munca ei, ea nu-l observase pe bărbatul înalt şi musculos, venit dinspre serviciul de corespondenţă, care pătrunsese fără zgomot în hol. El se opri la câţiva paşi distanţă şi începu s-o examineze în vreme ce ea îşi punea la loc şuviţele de păr mătăsos scăpate de sub panglica bleu cu care era strâns părul ei lung, castaniu. Scundă, zveltă, delicat alcătuită, avea un ten translucid care-i dădea înfăţişarea gingaşă a unei păpuşi de porţelan. Acest

aspect de fragilitate era accentuat de o bluză în dungi foarte ajustată şi de blugii spălăciţi, strânşi pe formele ei foarte feminine.

Sprijinit cu spatele de perete, cu un surâs ironic pe buze şi cu braţele încrucişate la piept, noul sosit o urmărea pe Laura cu interes.

- Aveţi obiceiul să vorbiţi cu plantele? întrebă el, fără să caute să-şi ascundă amuzamentul.

Mai întâi încremenită, ea întoarse capul şi-l zări. Avea picioare lungi şi zvelte, pantaloni de culoarea părului de cămilă, şolduri înguste, mijlocul strâns într-o curea lată de piele cu cataramă de metal. Un tricou de rugby albastru cu roşu se mula pe bustul puternic, cu muşchi viguroşi şi proeminenţi. Avea bărbia voluntară, nasul acvilin, ochi căprui-închis, aproape negri, cu profunzimi de nepătruns. Inspecţia ei se opri aici, deoarece aceşti ochi întunecaţi, pătrunzători, se fixară asupra ei şi o paralizară, ca sub efectul unei vrăji.

în vreme ce Laura, hipnotizată, îşi cufunda privirea într-a lui, surâsul ironic dispăru încetul cu încetul şi trăsăturile bărbatului încremeniră, ca şi cum se simţea şi el incapabil să stăpânească legătura electrizantă care se stabilea între ei. Tulburarea pe care o simţea Laura nu semăna cu nimic din ceea ce cunoscuse până acum. îşi dădea seama că dacă nu reuşea să-şi întoarcă privirea va fi înhăţată de bărbatul acesta ca un fluture de lumină.

Ea reuşi totuşi să-şi recapete îndeajuns stăpânirea de sine ca să poată spune cu o voce gâtuită de emoţie:

- Credeam că astăzi nu este nimeni în clădire...

Lui părea să-i facă plăcere s-o vadă în încurcătură şi o privea cu insistenţă şi cu o asemenea aroganţă încât Laura simţi cum valuri de căldură îi străbăteau corpul.

- Aveam ceva de verificat la serviciul de corespondenţă... Dar dumneata ce faci aici? O fată frumoasă ca dumneata ar trebui să aibă posibilităţi mai bune de a-şi petrece weekendurile decât să vorbească plantelor.

Dezinvoltura manierelor lui avea un caracter ciudat de contagios: Laura începu să râdă.

- Eu sunt aceea care trebuie să mă ocup de plante. Sora mea şi cu mine avem un mic magazin de flori la colţul străzii. Compania Lattimer ne-a cumpărat un număr de plante ornamentale cu condiţia să vin cu regularitate să le îngrijesc. O singură frunză veştejită şi domnul Johnathan Lattimer ne-ar arunca imediat în stradă, pe mine şi plantele mele.

Necunoscutul îşi ridică sprâncenele negre cu un aer întrebător.

- Se pare că nu vă place prea mult domnul Johnathan Lattimer.

- Oh, nu l-am văzut nicidată, zise Laura urcându-se pe un scaun fără spetează pentru a stropi frunzele cu apă cu ajutorul unui pulverizator. Şi prefer să rămân la stadiul acesta. Se par că este un tip rece şi exigent, nicidecum genul de bărbat cu care să ţii să-ţi petreci după-amiaza. Dar cum compania Lattimer este cel mai important client al nostru, n-am nici cea

mai mică dorinţă să displac preşedintelui director general.

- Nu cred că dumneata ai putea displace cuiva, şi sunt sigur că John Lattimer nu te-ar arunca în stradă, răspunse el cu un aer serios.

- Oh, ştiu că domnul Lattimer are reputaţia că este foarte galant cu femeile, zise Laura, dar eu nu sunt deloc genul lui.

- Adevărat? făcu el, cu un aer foarte interesat. Şi care sunt, după părerea dumitale, gusturile domnului Lattimer în materie de femei?

Laura continua să pulverizeze apă pe plante, continuând să vorbească.

- Îi plac mai curând înalte, zvelte, senzuale şi sofisticate. Are o slăbiciune pentru manechine şi actriţe. O ţărăncuţă din Carmel l-ar plictisi de moarte.

- Ei bine, se pare că ştii destule lucruri despre un bărbat pe care nu l-ai întâlnit niciodată!

- Explicaţia este că noi avem mulţi clienţi care lucrează pentru domnul Lattimer şi isprăvile lui amoroase sunt unul dintre subiectele lor favorite de conversaţie. Dacă aţi şti ce multe dintre funcţionarele lui sunt îndrăgostite nebuneşte de el! Dar fetele acestea nu au nici o şansă. De ce şi-ar pierde el timpul cu nişte biete secretare, când toate tinerele din lume visează să devină soţia lui?

- Şi dumitale nu ţi-ar plăcea să te căsătoreşti cu John Lattimer?

Laura izbucni în râs.

- Eu? Să mă căsătoresc cu domnul Lattimer? Bietul de el! Dacă ar auzi aşa ceva! Nici nu ştie de

existenţa mea, şi chiar dacă ar şti... Nu văd cum l-aş putea interesa.

- Nu te subestima. Ai mult farmec. Oricărui bărbat i-ar face plăcere compania dumitale.

Complimentul acesta, făcut pe un ton calm şi moderat, o tulbură atât de mult pe Laura încât se aplecă prea mult înainte şi-şi pierdu echilibrul. Ar fi căzut la podea dacă cele două braţe puternice ale interlocutorului ei nu s-ar fi întins spre ea. El o strânse la pieptul lui viguros şi musculos, ca şi cum pândise mult timp ocazia.

Laura, care la început nu căutase în braţele lui decât să-şi oprească prăbuşirea, se agăţa acum de gâtul lui asemenea unei plante căţărătoare care caută vigoarea unui stejar puternic.

Inima ei bătea să-i spargă pieptul. îşi ridică încet capul şi privirile lor se întâlniră cu o asemenea intensitate încât s-ar fi putut aştepta să vadă ţâşnind scântei. El îşi înteţi strânsoarea în vreme ce buzele lui se aşezau peste cele ale tinerei fete cu o asemenea violenţă încât Laura simţi cum valuri de plăcere o străbat din cap până-n picioare. Ar fi trebuit să-l respingă, dar gura ei, parcă înzestrată cu o voinţă proprie, refuza să-i mai dea ascultare şi încuraja o pasiune pe care mintea ei o refuza. El o ţinea atât de strâns încât ea nu mai reuşea să distingă bătăile nestăpânite ale inimii sale de cele ale partenerului. La contactul buzelor lui senzuale, simţea că este pe punctul să leşine.

Când el îşi îndepărtă faţa de a ei, Laura avu impresia că i se învârteşte capul. Cu corpul

tremurând, rămase sprijinită în îndoitura braţului lui, în timp ce el o privea cu insistenţă.

- S-ar cuveni poate să ne prezentăm, zise el cu acel aer arogant şi degajat pe care ea îl considera deja drept o trăsătură a caracterului său. Mă numesc David.

Laura reuşi în cele din urmă să-şi revină suficient ca să se desprindă de el. Cu faţa în flăcări, cu vocea slabă şi gâfâitoare, ea îi răspunse:

- Laura Canaday... nu ştiu ce s-a întâmplat cu mine... N-am obiceiul să sărut oamenii pe care nu-i cunosc...

- Nu te scuza, te rog, zise David cu un surâs larg pe buze. Eu am fost încântat, şi am impresia că nici dumitale nu ţi-a displăcut.

Comportarea degajată a lui David o luă încă o dată pe Laura complet pe nepregătite. încerca disperată să se liniştească, tot aranjându-şi uneltele de grădinărie într-un coş mare din nuiele de răchită.

- Doar n-o să-mi spui că vei târî coşul acesta atât de greu până la magazin? Şi pe deasupra şi scaunul?

- Nu, nu, le las întotdeauna într-un dulap de la capătul culoarului.

- Pe cuvântul meu, zise David, trebuie să plec. Am fost mulţumit că te-am cunoscut.

Laura îi spuse la revedere, dar fără să-şi ridice privirea. El părea dintr-o dată foarte nerăbdător s-o părăsească! Aşadar, acorda atât de puţină importanţă acestui sărut care pe ea o tulburase atât de puternic? Gândul acesta o îngheţă de ruşine. încerca un brusc şi inexplicabil sentiment de

abandon.

La plecare, Laura încercă să găsească numele lui David în registrul de intrare, dar în zadar: paznicul îşi ţinea mâna pe pagină. La ideea că nu cunoştea nici măcar numele de familie al lui David, se simţi şi mai descumpănită.

Ieşi din clădire şi cercetă cu privirea străzile pustii, sperând să-l zărească pe cel care o sărutase cu o pasiune atât de nestăvilită doar cu câteva minute înainte. Dar el dispăruse.

Văzându-şi sora intrând în magazin, Midge lăsă florile pe care le ţinea în mână şi se apropie de ea.

- Laura, ce ţi s-a întâmplat? Eşti palidă ca o moartă.

O conduse pe sora ei în fundul magazinului şi se aşezară pe micile scaune tapiţate cu catifea roşie destinate clienţilor.

- Dar nu s-a întâmplat nimic! răspunse Laura. Totul merge foarte bine. Este numai din cauza unui funcţionar de la serviciul de corespondenţă, care m-a enervat puţin.

Midge îşi ridică sprâncenele cu un aer întrebător.

- Ce a făcut? A fost nepoliticos? Nu ştii niciodată la ce te poţi aştepta de la aceşti tineri.

- Nu era dintre acei tineri. Cam treizeci şi cinci de ani, după părerea mea. Şi nu pot să spun că a fost cu adevărat nepoliticos.

Laura roşi gândindu-se la propriul ei comportament. Cum să-l acuze, după asta, de atitudine incorectă?

- A început să-mi vorbească şi eu nu mai reuşeam

să lucrez. Asta m-a făcut nervoasă.

- Dacă n-a fost decât atât, uită-l, nu te mai gândi la el.

„Dacă cel puţin aş putea să nu mă mai gândesc la el!“ îşi spuse Laura în sinea ei. Dar era mai uşor de spus decât de făcut... Când se gândea la David o străbăteau fiori de teamă şi de plăcere. Iar el plecase fără măcar să se întoarcă...

- Laura, nu mai visa cu ochii deschişi, zise Midge. Am terminat ultimul aranjament floral pe ziua de azi. Să mergem să-l livrăm şi să ne întoarcem acasă. Sper că n-ai uitat că ai întâlnire acasă cu un coleg al lui Steven. Ai promis să faci un efort şi să fii amabilă. Nu este normal pentru o tânără frumoasă de douăzeci şi doi de ani să rămână singură toate serile şi să citească lucrări de horticultură. Nu vei întâlni niciodată bărbaţi dacă îţi petreci tot timpul cu plantele!

Laurei îi veni să râdă gândindu-se la bărbatul seducător pe care tocmai îl întâlnise în timp ce se ocupa tocmai de plantele ei. Episodul acesta poate că nu însemna nimic pentru David, dar în ceea ce o privea pe ea, Laura nu va uita niciodată acele buze fierbinţi care puseseră stăpânire pe ale ei, nici sentimentul straniu de siguranţă pe care-l încercase în braţele lui viguroase. Nici unul dintre tinerii pe care-i prezentase Midge nu-i făcuse o asemenea impresie. Dar cum să-i povestească lui Midge ce se întâmplase cu adevărat?

*

* *

în seara aceea, Laura îmbrăcă un costum vestă şi pantalon din piele de căprioară de culoare bej care avea supleţea unei catifele satinate. Puloverul maro cu gulerul întors pe gât pe care-l purta sub vestă era împodobit cu lanţuri de aur de diferite lungimi. Părul ei, pieptănat uşor pe spate, îi cădea liber pe umeri.

Ca de obicei, Laura a fost gata prima. Când Steven sună, ea fu aceea care se duse să-i deschidă uşa. Steven Garringan era un blond înalt, slab, clădit doar în înălţime, ceea ce-i dădea înfăţişarea costelivă a unui băiat care a crescut prea repede. Era contabil la „Fraţii Johnson“, întreprindere mare, care avea sucursale în toate oraşele mari din lume. Serios şi muncitor, părea destinat unei avansări rapide. Depuse un sărut fratern pe obrazul Laurei şi întrebă:

- Midge încă n-a terminat cu îmbrăcatul?

Laura scutură din cap.

- Dacă vrei să te căsătoreşti cu ea, ar fi preferabil să te obişnuieşti cu întârzierile ei. Este aproape singurul defect pe care i-l cunosc.

Steven zâmbi.

- Poate că se va schimba când vom fi căsătoriţi?

Apoi se întoarse spre bărbatul scurt şi îndesat, purtând ochelari, care aştepta răbdător în spatele lui.

- Am uitat bunele maniere! Laura, ţi-l prezint pe Roger Addison, un coleg al meu care doreşte foarte mult să te cunoască.

- Steven mi-a vorbit atât de mult despre dumneata! Dar constat că n-a exagerat, zise Roger.

Laura roşi puţin şi-i conduse pe cei doi bărbaţi în camera de zi. Aceasta era mobilată, ca şi restul

apartamentului, cu mobilier la mâna a doua pe care Midge şi Laura îl găsiseră la comercianţii cu lucruri de ocazie. Aleseseră personal şi cu grijă mobilele şi reparaseră fiecare piesă, ceea ce conferea încăperii un aspect cald şi primitor pe care numai ingeniozitatea şi chibzuinţa le pot crea.

După ce Laura se aşeză, Roger şi Steven se înfundară între pernele plăcute ale divanului.

Midge ieşi din camera ei în momentul când Laura îl invita pe Steven să prepare cocteilurile. Părul ei negru, scurt şi creţ o făcea să semene cu un spiriduş. Era îmbrăcată într-un costum- pantalon din catifea reiată de culoarea smaraldului care-i punea în valoare verdele strălucitor al ochilor.

Steven avu o expresie de admiraţie privind-o şi o sărută uşor pe obraz. Păreau atât de fericiţi amândoi încât Laura simţi o mică împunsătură în inimă.

După ce bărbaţii şi-au golit paharele, părăsiră cu toţii apartamentul. La capătul străzii, luară tramvaiul care urca la Fisherman’s Wharf, cartierul pescarilor, renumit pentru restaurantele lui unde se serveau peşte şi fructe de mare. Râdeau cu toţii şi se agăţau de bara exterioară în vreme ce vehiculul urca anevoie spre Nob Hill. Laurei îi plăcea la nebunie să circule cu acest tramvai pe cablu, una dintre marile atracţii ale oraşului San Francisco. El dădea oraşului o ambianţă extraordinară, mai mult europeană decât americană.

Tramvaiul se opri în cele din urmă cu zgomot în faţa lui Ghirardelli Square. Coborâră cu toţii de pe scară, ţinându-se de balustradă. Tramvaiul se

întoarse pe loc ca să-şi reia drumul în sens invers.

Privindu-l cum se îndepărtează, Laura suspină.

- San Francisco este un oraş extraordinar. Ce noroc avem să locuim aici, Midge!

Midge zâmbi şi luă braţul lui Steven.

- Sunt mulţumită să te aud spunând asta. Am adeseori impresia că regreţi spaţiile largi de la Carmel!

- Mi se întâmplă uneori, recunsocu Laura. Câteodată, când mă aflu pe Montgomery Street, înconjurată de zgârie-nori, am impresia că mă sufoc. Dar când sunt aici, pe malul apei, şi când aud clopotele tramvaielor, găsesc că San Francisco este un paradis.

Se îndreptară spre Fisherman’s Wharf. Steven şi Midge cunoşteau un restaurant italian care le plăcea foarte mult. Roger înconjură cu braţul umerii Laurei ca s-o apere de briza care sufla cu putere dinspre golf. Ea se destinse, apreciind căldura plăcută a hainei lui groase de tweed. Dar nu se putu împiedica să-l compare cu misteriosul David, cu siguranţă bărbatul cel mai seducător pe care-l întâlnise vreodată.

Intrând în restaurant, Laura fu întâmpinată de un miros apetisant de tomate şi de usturoi. Sunetele melodioase ale unei tarantele, care se amestecau cu mirosurile acestea de bucătărie, creau o atmosferă plăcută de căldură meridională.

Când părăsiră peste o oră restaurantul, ceaţa se îngroşase atât de mult încât vizibilitatea nu depăşea câţiva metri.

Drumul de întoarcere îi distră mult, dar se făcuse prea frig ca să rămână afară şi se înghesuiră cu toţii în cabina taxatorului.

Luându-şi rămas-bun de la Roger, Laura îşi zise că Midge avea dreptate: trebuia să iasă mai des cu tineri. Petrecuse într- adevăr o seară excelentă. Evident, Roger nu o tulbura ca David, dar cu toate acestea spera să-i telefoneze ca s-o invite din nou.

*
* *

Duminica se scurse în linişte. Roger îi telefonă ca să-i ceară să meargă să cineze cu el, ceea ce-i făcu foarte mare plăcere.

După ce făcu repede un duş, se schimbă şi îmbrăcă o rochie din jerseu negru, foarte simplă. O însoţi cu un lanţ de aur care-i accentua bronzul cald al pielii şi sandale cu tocuri înalte care-i puneau în valoare linia lungă şi zveltă a picioarelor. Când Roger veni s-o ia, avu impresia că zăreşte în ochii lui o licărire de admiraţie.

El purta un costum de oraş bleumarin şi o cravată cu dungi. Laura avea impresia că era genul de bărbat care nu se desparte de costum şi cravată decât când se duce la culcare.

Coborâră şi chemară un taxi. Roger, ca majoritatea celor ce locuiau în San Francisco, nu-şi folosea maşina în oraş şi prefera să circule cu taxiul sau cu tramvaiul.

Taxiul traversă oraşul ca să ajungă la Embarcadero, un cartier de vechi antrepozite care tocmai fusese renovat şi transformat în centru comercial. Era locul preferat atât al localnicilor cât şi

al turiştilor şi aici întâlneai întotdeauna o mulţime de oameni care se plimbau pe străzile pitoreşti.

Se opriră în faţa unuia dintre hotelurile cele mai moderne ale oraşului. Laura şi Roger luară liftul exterior, în întregime din sticlă, până la ultimul etaj unde era situat restaurantul. Roger rezervase o masă lângă fereastră. Panorama care se întindea la picioarele lor se schimba fără întrerupere, deoarece restaurantul era situat pe o platformă care se rotea încet în jurul propriei axe.

-Vrei un aperitiv? o întrebă Roger când chelnerul se apropie de masa lor.

- Nu, mulţumesc. Dacă aş lua un cocteil înainte de cină, aş fi capabilă să adorm în timpul mesei. Ai fi obligat să mă cari pe sus până acasă.

Roger râse încet.

- într-adevăr, cum restaurantul acesta este tot atât de renumit pentru bucătăria lui, cât şi pentru vederea pe care o oferă, ar fi păcat. Dar mărturisesc că ideea de a te purta pe braţe până acasă mă tentează destul de mult.

Aşteptând să li se aducă ceea ce comandaseră, Roger o invită să danseze. Muzica în surdină era agreabilă. Era tocmai ce se potrivea acestui restaurant cu lumini discrete. Laura evolua cu dezinvoltură pe ringul de dans; trecuse mult timp de când nu se simţise atât de veselă. Roger nu era un dansator extraordinar, dar nici nu avea de ce să-i fie ruşine.

Muzica se opri. Dansatorii îi aplaudară pe muzicanţi înainte de a reveni la mesele lor. Dar

întorcându-se spre orchestră, Laura întâlni o pereche de ochi negri care o fixau. David! Se găsea acolo, în faţa ei, cu surâsul lui atât de enervant pe buze. El îi făcu un mic semn cu mâna, fără s-o slăbească din ochi. Nici unul nici celălalt nu rosteau un cuvânt, dar Laura fu străbătută de un fior: dorinţa pătimaşă pe care o citea în ochii lui i se transmisese şi ei.

Se grăbi să-şi întoarcă privirea spre femeia pe care o ţinea el de talie. Era o blondă fermecătoare, înaltă şi zveltă, cu cele mai desăvârşite trăsături ce se pot imagina. Nici un fir de păr nu-i depăşea coafura, iar toaleta ei, evident foarte scumpă, îi venea atât de ireproşabil încât tânăra femeie părea scoasă direct dintr-o revistă de modă. Cu părul care-i cădea în dezordine pe faţă, Laura nu se putu împiedica să se compare cu ea. Se consideră dintr-o dată foarte mică şi, cu toate că-şi pusese toaleta ei cea mai sofisticată, total lipsită de eleganţă.

Din fericire, Roger nu remarcase nici salutul lui David, nici sentimentul de jenă care pusese stăpânire pe Laura. El îi puse mâna pe umăr ca s-o îndrume spre masa lor. începură să mănânce şi Laura se strădui să uite de David. Mâncarea era prea delicioasă şi panorama prea admirabilă pentru a-i permite unui bărbat pe care abia îl cunoştea să i le strice prin simpla lui prezenţă.

Contempla, fascinată, vederea care se schimba permanent. Luminile zgârie-norilor înalţi cedau locul semnalelor luminoase ale vapoarelor care treceau prin golf. Părea un peisaj din basme. Dar Laura nu reuşea totuşi să-şi alunge din minte imaginea unei

figuri cu ochi întunecaţi şi cu surâs diabolic...

Vocea şoptită a chelnerului îi întrerupse reveria.

- Domnul Addison este chemat la telefon. Puteţi să luaţi legătura într-o cabină, domnule.

Roger era foarte mirat.

- Dar cine poate să mă sune aici? în fine, poate că este ceva important... Scuză-mă, Laura. Nu lipsesc mult.

- Nu-ţi face griji pentru mine. N-ai de ce să te grăbeşti.

Contempla un iaht luxos care înainta în golf, când o mână
viguroasă o prinse de încheietură.

- Te-ai întors repede...

Se întoarse, dar în locul privirii cenuşii şi liniştite a lui Roger, întâlni acei ochi de nepătruns care o obsedaseră toată seara.

- David, ce faci aici?

- Vino să dansăm, zise el, obligând-o să se ridice de pe scaun.

- Dar nu pot! Roger va reveni într-o clipă şi, oricum, nu doresc să dansez cu dumneata.

Ea aruncă o privire peste umărul lui.

- Şi însoţitoarea dumitale? Unde este?

- S-a dus să-şi pudreze nasul. Şi apoi, nu cu ea vreau să dansez, ci cu dumneata.

- Dar eu nu vreau. Du-te şi lasă-mă în pace.

- Laura, nu face o scenă. Suntem priviţi. Acordă-mi acest unic dans şi-ţi promit să te aduc înapoi la masă înainte de întoarcerea lui Roger.

Tot vorbind, David o trăgea spre el. Laura se trezi

pe ringul de dans înainte să-şi dea prea bine seama ce i se întâmpla. El o luă în braţe şi o strânse la pieptul lui viguros. începu să-i mângâie spatele, apoi ceafa, în timp ce-i atingea părul cu buzele...

- Eşti mai frumoasă în rochia aceasta decât în hainele de lucru. Ce-ar fi să fugim împreună?

Laura ripostă cu severitate:

- încetează să-ţi baţi joc de mine. Ti-am spus deja că ceea ce s-a întâmplat ieri a fost un accident. Este prima oară când mi se întâmplă aşa ceva.

- Să ştii că sunt foarte măgulit, zise David. De vină trebuie să fie farmecul meu irezistibil. Destinul ne-a reunit din nou, ceea ce înseamnă că suntem făcuţi unul pentru altul. Vino cu mine şi vom face cu adevărat cunoştinţă.

Laura încercă să se degajeze, dar David o reţinu şi o strânse cu mai multă putere la pieptul lui.

- Te rog, dă-mi drumul. Roger trebuie să revină! exclamă ea.

- Nu te nelinişti pentru asta. Nu va reveni înainte de a da eu ordin.

Laura îi aruncă o privire furioasă.

- Ce vrei să spui?

- Am aranjat totul cu chelnerul şef. Dacă Roger a fost chemat la telefon, este numai pentru ca dumneata să ajungi în braţele mele. Ştii că eşti fermecătoare în rochia aceasta neagră, spumoasă?

- Eşti bărbatul cel mai arogant pe care l-am văzut vreodată. Faptul că nu vreau să dansez cu dumneata îţi este complet indiferent! Tot ce contează pentru dumneata sunt propriile dumitale dorinţe. Nu voi

merge cu dumneata, nici acum şi nici altă dată!

- Nu crezi o vorbă din ceea ce spui. Dar cu firea dumitale, văd că în seara aceasta nu vom ajunge la nimic. Te voi duce înapoi la Roger al dumitale. N-ai decât să-ţi reverşi mânia asupra lui! în ceea ce mă priveşte, voi alege mai târziu momentul şi locul potrivit. Dar n-ai de ce să te temi, nu vei pierde nimic aşteptând!

Laura se smulse din braţele lui şi se întoarse la masa ei. Roger reveni şi el la câteva minute după aceea.

- Nu înţeleg nimic. La început am fost trecut pe internaţional, apoi, cum legătura era bruiată, au încercat să mă treacă pe alt circuit şi, când s-a stabilit în sfârşit legătura, cel de la capătul celălalt al firului îl voia pe un oarecare Roger Attenboro. De necrezut, nu-i aşa? îmi pare rău că te-am lăsat singură atâta timp.

- Haide, Roger, nu eşti dumneata de vină. „Eu ştiu bine cine este adevăratul vinovat...“ adăugă ea în sinea ei.

- Ei bine, asta n-o să ne strice seara. îţi place locul acesta, Laura?

- Foarte mult. Este prima dată când vin aici şi totul mi s-a părut minunat. „Sau aproape totul“, îşi spuse ea.

- Vrei să dansezi sau preferi să te întorci acasă?

- Aş rămâne cu plăcere toată viaţa în cadrul acesta feeric, dar mâine trebuie să mă întorc la muncă...

Când Laura se îndreptă spre ieşire, privirea ei o

întâlni pe cea a lui David. în faţa expresiei lui amuzate, ea scutură din cap iritată şi întoarse repede privirea. Apoi, luând braţul lui Roger cu un gest posesiv, se urcă în lift.

în timpul drumului de întoarcere, vorbiră despre căsătoria lui Midge cu Steven, care urma să aibă loc peste o lună. Roger o lăsă pe Laura în faţa casei şi-i atinse uşor obrazul cu un sărut.

- Sunt obligat să lipsesc săptămâna aceasta pentru o expertiză. îţi voi telefona îndată ce mă întorc.

Şi cum nu voia ca ceasul de marcat al taxiului să meargă în gol aşteptându-l, o părăsi în grabă.

Laura se dezbrăcă repede şi se strecură între cearşafuri. După ce adormi, însă, nu Roger îi apăru în vis, ci David. Era atât de arogant! Atât de sigur de puterea lui asupra ei! Toate astea pentru că răspunsese sărutului lui la prima lor întâlnire. Laura îşi dădea seama că trebuia să-şi păstreze cu orice preţ stăpânirea de sine dacă nu voia să devină o pradă uşoară pentru el. Bineînţeles, în cazul când ar fi scris să se revadă...

Capitolul 2

Luni dimineaţa, Laura stropea plantele la magazin când sună telefonul.

- Este pentru tine, zise Midge pe un ton intrigat. De la Compania Lattimer.

Nu mai puţin intrigată, Laura luă receptorul. Ascultă, desprinse o foaie de hârtie din blocnotesul care se afla întotdeauna lângă telefon, notă ceva şi închise. Avea o figură uluită.

Midge aştepta, cu un interes şi o curiozitate neascunse.

- Ei bine, nu mă lăsa să fierb! Despre ce este vorba? S-ar spune că ai fost lovită de trăsnet.

Laura îi explică neîncrezătoare:

- Se pare că domnul Johnathan Lattimer este foarte mulţumit de noi. Este chiar în asemenea măsură de mulţumit încât vrea să mă angajeze ca s-o ajut pe decoratoarea lui să amenajeze noua casă care a pus să fie construită în Hillsborough.

Midge era în culmea surescitării.

- Oh, Laura! Iată în sfârşit ocazia visată! După asta toţi prietenii domnului Lattimer vor dori să facă apel la tine când vor vedea de ce eşti capabilă! Este prea frumos ca să fie adevărat.

Laura îşi privi ceasul.

- Şi cu toate acestea, este adevărat. La ora două am întâlnire cu doamna Janine Hartmann. Ar fi bine să mă duc repede să mă schimb...

îşi luă poşeta mare de piele şi, cu un mic semn de rămas bun din mână, ieşi în mare grabă. Ajunsă acasă, alergă în camera ei şi se repezi la şifonier.

Ceea ce i se oferea privirii era tot ce putea fi mai decepţionant. Garderoba ei consta esenţialmente în blugi, pantaloni şi veste asortate.

Avea desigur câteva rochii pentru rarele ocazii în care ieşea seara, dar care nu erau potrivite pentru o întâlnire de afaceri. Era pe punctul să se lase învinsă de disperare când îşi aminti de costumul pe care îl îmbrăcase ca să meargă cu Midge să solicite un credit în vederea finanţării magazinului lor: un taior bleumarin şi o fustă plisată. Satinul alb al bluzei cu lavalieră care însoţea taiorul forma un contrast izbitor cu pielea ei bronzată. Se pieptănă cu un coc strâns la ceafă, încălţă o pereche de pantofi cu tocuri joase şi se duse să judece efectul în oglindă. Hotărî că în genul de femeie de afaceri nu putea face ceva mai bun. în ultima clipă, înainte să iasă, goli conţinutul poşetei sale mari într-una mai mică, din piele moale bleumarin, cu mâner de metal aurit.

Urcând în camioneta destinată livrării mărfii, îşi încruntă sprâncenele. O camionetă vopsită în albastru aprins, decorată cu flori galbene, cu numele magazinului: „Plant Lady“ scris cu litere mari şi groase pe laturi, nu va contribui fără îndoială să-i ridice prestigiul în faţa doamnei Janine Hartmann. Cu atât mai rău, era singurul ei mijloc de transport. Doamna Hartmann n-avea decât să se gândească la faptul că Laura era o simplă floristă şi nu o „decoratoare de interior“.

Intră pe autostradă şi traversă şesul întins acoperit cu iarbă de la Millbrae pentru a ajunge în peisajul plin de vegetaţie din Hillsborough. Era genul

de câmpie unde i-ar fi plăcut să trăiască, cu întinderile ei vaste şi cu stejarii seculari. Locuitorii dispuneau fiecare de cel puţin un hectar de teren, cu grajduri şi cai. Pe vremea când erau încă la Carmel, Midge şi Laura aveau fiecare calul ei. Le plăcea la nebunie să galopeze pe nisipul presărat cu mărăcini. Dar, dacă nu erai foarte bogat, era imposibil să întreţii un cal la San Francisco. I-ar fi plăcut să se oprească puţin, dar se temea să nu întârzie la întâlnire. Era o şansă ce nu trebuia lăsată să-i scape.

Urmând instrucţiunile primite, Laura părăsi autostrada ca să cotească pe Cottingham Lane, drum secundar întortocheat pe care merse aproape un kilometru. Ajunse în sfârşit în faţa a doi stâlpi de cărămidă care încadrau un grilaj din fier forjat dirijat electronic. O placă strălucitoare de aramă indica intrarea spre Lattimer Lodge. Laura apăsă butonul şi se anunţă în interfon. Grilajul se deschise.

Chiparoşi imenşi mărgineau aleea circulară care ducea la o maiestuoasă locuinţă albă. în depărtare, zări sclipirile de oţel ale unui elicopter în aşteptare pe un teren privat de aterizare. Asta îi semăna pe deplin lui John Lattimer: trebuia să ştie cum să îmbine exigenţele lumii afacerilor cu plăcerile vieţii câmpeneşti.

Oprindu-şi camioneta în spatele unui luxos Mercedes staţionat în faţa casei, admiră frumuseţea parcului. în ceea ce priveşte casa, era construită după modelul unui mic castel franţuzesc. Obloanele de un negru strălucitor contrastau cu faţada albă şi scoteau în relief vitraliile compuse din romburi ale

ferestrelor. Cărămizile vechi, provenite din demolări, dădeau acestei clădiri noi o aparenţă de vechime şi de soliditate, în perfectă armonie cu chiparoşii seculari care mărgineau marea alee. Se degaja din ea o asemenea graţie şi o asemenea frumuseţe încât Laurei îi era greu să creadă că proprietarul ei era acelaşi cu cel al sobrei clădiri din oţel şi sticlă al Companiei Lattimer.

îi deschise uşa o femeie înaltă şi slabă, îmbrăcată într-o rochie din muselină imprimată. Părul de un roşu aprins îi cădea pe umeri în bucle pieptănate cu grijă. O întâmpină pe Laura cu un ţigaret lung în mână.

- Laura Canaday? Sunt Janine Hartmann. Sper că ne vom înţelege bine şi vom lucra împreună într-un mod plăcut.

Laura pătrunse în vestibul. Cu excepţia revistelor de artă decorativă, nu contemplase cu proprii ei ochi o asemenea casă: pardoseală din dale de marmură, lambriuri din lemn bogat sculptate, pictate în alb şi împodobite cu frunze de aur, oglinzi dispuse savant pe aceste panouri, făceau ca vestibulul să pară şi mai mare decât era.

Janine Hartmann remarcă expresia uluită a Laurei.

- Lambriurile acestea provin de la o veche reşedinţă victoriană din Oakland, şi un artizan din regiune a fost acela care le-a reparat şi montat. John este foarte pretenţios în privinţa casei lui. Trebuie să fi fost într-adevăr impresionat de ceea ce faceţi ca să vrea cu orice preţ să colaboraţi cu mine.

Laura roşi şi îşi întoarse ochii sub privirea rece şi

pătrunzătoare a interlocutoarei sale.

- Eu îmi fac treaba cât pot de bine, dar n-aş fi crezut niciodată că domnul Lattimer va fi până într-atât de mulţumit încât să-mi facă o asemenea propunere. în realitate, eu mă ocup mai mult de horticultură decât de deco- raţiuni.

Janine introducea încet o ţigară în lungul ei ţigaret de fildeş. Ea îi aruncă Laurei o privire scrutătoare.

- Sunteţi foarte legată de Johnathan Lattimer?

Laura ridică din umeri.

- Nici măcar nu-l cunosc. Nu l-am întâlnit niciodată. Tot ce ştiu despre el provine din ce se povesteşte.

Expresia de pe figura Janinei demonstra limpede că nu credea un cuvânt din toate astea. Credea, fără îndoială, că Laura îi ascundea ceva.

- Doar n-o să-mi spuneţi că Johnathan Lattimer vă dă puteri depline să-i decoraţi casa visurilor lui fără să vă fi văzut vreodată!

Ochii Laurei începură să arunce fulgere. Nu avea obiceiul să mintă şi existau limite la ceea ce era dispusă să accepte din partea acestei femei care o privea de sus.

- Totuşi, acesta este adevărul! exclamă ea, fie că îl credeţi, fie că nu. Felul în care i-am aranjat holul la companie se pare că i-a plăcut. N-a fost uşor, vă asigur, să pun acolo puţină căldură. Mai cu seamă după trecerea unei decoratoare la modă care îl făcuse tot atât de primitor ca un iglu din Alasca.

Laura voia să i-o plătească Janinei cu vârf şi îndesat. Ea îşi duse atacul şi mai departe:

- Aţi spus că am puteri depline pentru decorarea acestei case?

Janine schiţă un surâs rece.

- Nu ştiaţi? Tot ceea ce îi displace domnişoarei Canaday va trebui scos. Nimic din ceea ce nu va fi primit aprobarea domnişoarei Canaday nu trebuie să fie adăugat... N-am să vă ascund că aceste noi dispoziţii nu mă bucură în mod deosebit. Lucrez de peste un an de zile la decorarea acestei case. Şi iată că pe nepusă masă toate planurile mele trebuie să fie supuse capriciilor unei domnişoare înfumurate care nu are nici o pregătire şi a cărei experienţă constă în a răspândi câteva plante într-un hol pentru a adăuga locului o pată de verdeaţă. Eu sunt o profesionistă renumită şi ideea de a primi ordine de la o puştancă necunoscută este departe de a mă încânta.

Janine era în mod vizibil scoasă din sărite. Laura fu complet descumpănită de această izbucnire.

- îmi pare rău, doamnă Hartmann, îmi pare sincer rău. Nu înţeleg nici eu nimic din toate astea. Credeam că mi se va cere să adaug câteva plante ansamblului, asta-i tot. Ce-ar fi să telefonăm la biroul domnului Lattimer ca să ne lămurim cum stau lucrurile? Există cu siguranţă o greşeală.

Janine o privi pe Laura şi zâmbi.

- Nu i se poate telefona domnului Lattimer pentru a-i pune întrebări asupra hotărârilor pe care le-a luat. Dacă cineva vrea să lucreze pentru el, se mulţumeşte să dea ascultare ordinelor lui. Şi el nu comite niciodată greşeli. Dacă îl cunoşteaţi, aţi fi ştiut asta. Oricât de ridicolă pare povestea dumneavoastră,

ajung să cred că este adevărată. Regret ceea ce v-am spus, dar vă bănuiam că vreţi să-mi luaţi un client. în profesia aceasta se întâmplă adeseori asemenea lucruri!... Sunteţi suficient de tânără şi de atrăgătoare pentru ca John să se intereseze de dumneavoastră, dintr-un cu totul alt punct de vedere decât din cel al afacerilor. Recunosc că am greşit şi vă prezint scuzele mele. Vreţi să fim prietene?

Janine îi întinse mâna Laurei zâmbind.

- Veniţi, vă voi arăta restul casei.

La dreapta intrării exista o sală imensă, în care se afla numai un pian alb cu coadă.

- A fost comandat în Franţa. Când va sosi restul mobilierului, vom avea o minunată sală de muzică. John este un excelent pianist. Ştiaţi?

Laura n-o mai auzea! Avea privirea aţintită asupra peretelui din faţa ei, format aproape în întregime din ferestre mari şi două uşi cu geamuri largi. Se duse să le deschidă şi ieşi într-o curte interioară cu solul acoperit cu nisip. Se întoarse spre Janine.

- Oare toate încăperile casei dau în această curte interioară?

- Toate, cu excepţia bucătăriei şi a câtorva camere de oaspeţi. Este curios, nu-i aşa? Dar Johnathan doreşte să iasă imediat, oriunde s-ar afla în casă. Şi el nu se înşală. Vara, serile la Hillsborough sunt de o frumuseţe neasemuită.

Laura se plimbă un timp prin curtea interioară, adunând nisip pe care îl lăsa după aceea să-i curgă printre degete.

- Aş putea face un plan ca să amenajez acest

spaţiu după gustul meu?

Janine surâse amuzată, ca şi cum avea de-a face cu o fetiţă naivă. Ea îi răspunse totuşi cu un pic de gelozie în glas:

- Draga mea Laura, poţi să faci tot ce ţi se pare nimerit. Poţi dispune de toţi banii pe care îi vrei, să cumperi tot ce vrei, să plantezi tot ce vrei, să faci tot ce îţi trece prin cap: ai mână liberă.

Laura nu-şi putea crede urechilor.

- Nu mă aşteptam nicidecum la aşa ceva... Cum poate oare să-mi încredinţeze o treabă de o asemenea importanţă? Probabil că mă confundă cu altcineva.

-John Lattimer nu se înşală niciodată, Laura. A dat ordine categorice secretarei sale: domnişoara Laura Canaday este singura răspunzătoare de amenajări. Şi pentru că a spus-o, în felul acesta trebuie să se desfăşoare lucrurile. Secretara şi-a închipuit imediat că trebuie să fii noua lui iubită. După cum se pare, nu este cazul. Poate că John ne va face într-o zi onoarea de a ne explica sensul ascuns al poveştii. Până atunci, sper că dispui de tot timpul dumitale: este un volum considerabil de muncă.

Laura îşi petrecu restul zilei făcând turul casei şi al grădinii. La ora trei, Janine îi propuse să se întoarcă la San Francisco pentru a evita aglomeraţia de pe autostradă. Ea îi dădu întâlnire în oraş, la *Design Center,* a doua zi dimineaţa la ora zece.

în timpul drumului de întoarcere, Laura se gândea fără încetare la situaţia aceasta de necrezut. De ce naiba o alesese domnul Lattimer, tocmai pe ea, ca

decoratoare? Cum putea oare să încredinţeze o asemenea responsabilitate unei persoane pe care n-o văzuse niciodată?

în pofida tuturor eforturilor ei, nu reuşea să găsească o explicaţie plauzibilă.

Laura găsi magazinul deja închis şi îşi continuă drumul până la apartamentul pe care-l împărţea cu sora ei.

Auzind-o intrând, Midge ieşi imediat din camera ei.

- Aşadar, ce s-a întâmplat? Cum este casa? Te-ai înţeles bine cu Janine Hartmann?

Laura se lăsă să cadă pe divan, râzând. îşi aruncă pantofii cât colo şi îşi întinse picioarele.

- Lasă-mă puţin să-mi trag sufletul. Ziua a fost foarte interesantă.

îi făcu surorii sale o dare de seamă amănunţită a întrevederii cu Janine Hartmann şi îi anunţă noutatea: i se încredinţase conducerea operaţiunilor de decorare a reşedinţei Lattimer! Midge era uluită.

- Nu-mi spuneai oare că Johnathan Lattimer este un bărbat dur şi rece? Casa pe care mi-o descrii va fi mai degrabă aceea a unui mare romantic.

- Este adevărat... încep să-mi schimb părerea pe care mi-o făcusem despre misteriosul domn Lattimer. Nu poate fi atât de rău dacă plantele mele l-au putut impresiona atât de mult. Ştii cum spun eu întotdeauna: un om care iubeşte plantele şi animalele nu poate fi esenţialmente rău. Mi-ar plăcea mult să-l întâlnesc ca să-i mulţumesc pentru încrederea lui.

- Dacă lucrezi pentru el, îl vei cunoaşte cu

siguranţă într-o bună zi. Trebuie să vină din când în când ca să vadă stadiul lucrărilor!

Laura se duse în sfârşit să facă un duş şi să se schimbe. Deschizând şifonierul ca să-şi ia de acolo capotul, îşi spuse că va trebui să-şi îmbogăţească garderoba dacă va fi desemnată să facă vizite furnizorilor împreună cu Janine Hartmann.

îşi petrecu restul săptămânii alergând de la o sală de expoziţii la alta în compania Janinei. Se iniţia în meserie şi Janine era mulţumită să vadă că Laura accepta cu atâta plăcere părerea ei autorizată asupra majorităţii chestiunilor. Laura avea fler. învăţase să cunoască mobilele de epocă din vremea când, pentru a se instala, alergaseră prin magazinele de vechituri ale comercianţilor cu lucruri de ocazie. Şi, ajutând-o pe Midge să realizeze aranjamentele ei florale, dobândise simţul subit al combinării culorilor. Janine părea uimită de gustul foarte sigur de care dădea dovadă.

- Ştii, zise Janine, îmi imaginez cum a ajuns Johnathan Lattimer să facă din întreprinderea lui una dintre companiile cele mai importante din lume: are darul de a descoperi talentele ascunse. Dumneata ai un simţ înnăscut al culorilor si al formelor. Eşti cu adevărat dotată pentru meseria de decorator. Ce-ai spune despre o colaborare cu mine, după terminarea acestei lucrări?

- Vorbeşti serios, Janine? Sora mea urmează să se căsătorească la sfârşitul lunii şi mă întrebam dacă voi reuşi singură să ţin magazinul. Mă temeam chiar că voi fi obligată să-l vând şi să mă întorc la Carmel, la

mătuşa mea. îmi place mult oraşul acesta şi aş regreta să plec, dar nu vreau să depind de alţii.

- Te înţeleg foarte bine, o aprobă Janine. în ceea ce mă priveşte, eu n-aş renunţa pentru nimic în lume la meseria şi la libertatea mea. Dar nu ştiu de ce, aveam impresia că eşti mai curând genul care vrea să se căsătorească şi să aibă copii. Pari atât de cuminte, de modă veche! în gura mea, asta este un compliment. Acestea sunt calităţi atât de rare în zilele noastre.

- într-adevăr, mi-ar plăcea mult să am un cămin şi copii, zise Laura, dar va trebui mai întâi să găsesc bărbatul pe care-l caut, şi nu este o treabă uşoară. Oricum ar fi, n-aş vrea să ajung în situaţia de a fi întreţinută de un soţ.

Janine zâmbi.

- în aceste condiţii, suntem destinate amândouă să avem o viaţă profesională. Aşadar, să ne ocupăm de munca noastră! Aş vrea să-ţi mai arăt câteva tapiserii care mi s-au părut interesante...

Aleseră împreună două tapiserii pentru sala de joc şi se despărţiră la Hillsborough. Lucrările interioare avansau atât de rapid graţie Janinei, încât Laura îşi zise că trebuia să facă un efort şi să accelereze amenajarea grădinilor.

Făcu drumul de întoarcere cu tramvaiul şi ajunse acasă transpirată, complet epuizată. După ce făcu un duş, se înfăşură în capot, îşi turnă un pahar de lapte rece şi se aşeză în faţa televizorului. Când Midge se întoarse acasă, îşi găsi sora adormită pe divan. Stinse televizorul şi o înveli pe Laura cu un şal.

După ce îşi petrecu noaptea pe divan, Laura se

trezi devreme sâmbătă dimineaţa şi plecă în grabă ca să se ocupe de plantele din clădirea Companiei Lattimer. Se oprea din când în când din lucru ca să supravegheze uşa, în cazul că David şi-ar fi făcut apariţia. Era foarte enervant să nu-l poată alunga din mintea ei şi absolut lipsit de raţiune să se preocupe atâta de un bărbat pe care abia îl cunoştea. Hotărât lucru, exercita o atracţie irezistibilă asupra ei. Dorea să-l revadă, cu toate că ştia că prezenţa lui nu avea asupra ei decât un rezultat devastator. Oricum, însă, el nu veni. Terminându-şi treaba, se întoarse la magazin, unde Midge pregătea coşuri cu flori pentru o căsătorie.

- Am să dau o fugă până la Lattimer Lodge ca să înaintez puţin cu amenajarea curţii interioare. Nu vrei să mă însoţeşti?

- Imposibil, Laura. Trebuie să termin coşurile acestea înainte de ora trei. După aceea mă duc la cinema cu Steven. Dacă te întorci destul de devreme, de ce să nu vii cu noi?

- Voi vedea. Deocamdată, aş face mai bine să nu tărăgănez lucrurile. Trebuie neapărat ca aranjarea grădinilor să fie terminată când domnul Lattimer va fi gata să se mute. Pentru seara asta, transmite-i lui Steven complimentele mele.

Capitolul 3

A fost o destindere pentru Laura să ruleze pe autostradă şi să traverseze câmpia sinuoasă a peninsulei. Janine îi dăduse o cartelă unică de plastic pentru a intra la Lattimer Lodge. Introducând aceeastă cartelă într-o fantă de lângă grilaj, se putea pătrunde în grădină fără a te servi de interfon.

Spre marea ei surpriză, zări un Land Rover roşu plin de noroi staţionând în faţa casei. Asta era foarte bine pentru mica ei camionetă albastră care nu se va mai simţi atât de dezorientată acum! Opri în spatele Land Rover-ului şi intră în casă.

- Este cineva aici?

Nici un răspuns. Străbătu casa în căutarea proprietarului Land Rover-ului. în bibliotecă, găsi un splendid joc de şah din fildeş aşezat pe masa de joc şi care nu fusese acolo la ultima ei vizită. Luase în mână o tură ca s-o cerceteze când se auzi interpelată.

- Ce părere ai?

Laura îşi ridică repede capul.

- David! Ce faci aici?
- Am venit să aduc jocul de şah. Cum ţi se pare?

Stupefiată, Laura rămase fără grai. David era rezemat de
tocul uşii în blugi spălăciţi şi cu bocanci solizi în picioare. Avea mânecile suflecate, descoperindu-i braţele musculoase şi un ceas electronic cu curea de piele. Cămaşa de bumbac de culoare albastru deschis era descheiată până la mijloc pe pieptul lui bronzat de soare.

- Scuză-mi ţinuta, zise el grăbindu-se să-şi încheie nasturii cămăşii, dar astăzi este sâmbătă. Credeam că nu este nimeni aici.

Laura zâmbi. David făcea aluzie la propriile ei cuvinte, când îl întâlnise la sediul companiei Lattimer. O tachina din nou... Se grăbi să schimbe subiectul discuţiei.

- Domnul Lattimer îţi încredinţează adeseori drumuri personale pentru el?

- Permanent, răspunse David. N-aş putea refuza nimic din ceea ce omul acesta mi-ar cere să fac pentru el.

Laura îşi încruntă sprâncenele.

- Pare într-adevăr tot atât de exigent precum se spune. Trebuie să fie dificil să lucrezi pentru el. Probabil că nu ai nici o clipă liberă?

- N-are nici o importanţă. Sunt bine plătit şi ceea ce fac mă interesează. Când îţi place, munca nu te apasă.

- Este adevărat. Când mă ocup de plantele mele, nu ştiu când trece timpul.

Ochii lui David sclipiră de curiozitate.

- Acum că ştii de ce sunt aici, poate că ai putea să-mi explici propria dumitale prezenţă.

Laura se aşează pe unul dintre scaunele cu spătar din împletitură de pai de lângă masa de joc.

- Am fost angajată pentru decorarea casei.

- Ia te uită! Şi ce părere ai despre această casă?

- Mă încântă. De fiecare dată când vin aici, o găsesc mai frumoasă. Nu reuşesc să înţeleg cum poate un singur om să aibă două case atât de

diferite.

- Ce înţelegi prin asta? întrebă David apropiindu-se ca să se aşeze în faţa ei.

- Imobilul Companiei Lattimer este glacial şi fără viaţă, în timp ce casa aceasta este caldă şi romantică. Şi cu toate acestea, amândouă îi aparţin lui Johnathan Lattimer. Nu este extraordinar?

David o privi lung pe Laura. El îi răspunse cu un glas răguşit, puţin înăbuşit:

- Poate că avem de-a face cu un personaj foarte complex? Poate că necesităţile lui sunt diferite de ale celorlalţi oameni? Johnathan Lattimer are o personalitate dublă. Este dur în afaceri pentru că asta este ceea ce se aşteaptă de la el. Şi vine aici ca să se odihnească. în adâncul inimii, el este un romantic. Dar să nu povesteşti nimănui ce ţi-am spus acum. în mod sigur, el nu vrea ca asta să se ştie. Ţine să-şi păstreze reputaţia de om inflexibil. Acesta va fi un mic secret între mine şi dumneata.

Laura îl privi cu un aer întrebător.

- Nu eşti un funcţionar al serviciului de corespondenţă, nu-i aşa?

- Nu am pretins niciodată că aş fi. Cum ţi-a venit în minte această idee?

- Când ne-am întâlnit, mi-ai spus că aveai ceva de făcut la serviciul de corespondenţă. Am tras concluzia că era meseria dumitale, dar trebuie că m-am înşelat. Funcţionarii de nivelul acesta nu frecventează marile restaurante şi nu poartă costume făcute la comandă. De altfel, se pare că ştii multe despre domnul Lattimer. Eşti fără îndoială omul lui de

încredere.

- Lucrez pentru el şapte zile din şapte, iar timpul meu îi aparţine douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru.

Laura surâse, nu fără cochetărie.

- Chiar şi în momentul acesta?

David îi răspunse cu o voce calmă şi serioasă:

- Chiar şi în momentul acesta. în timp ce vorbesc cu dumneata într-un mod atât de plăcut, lucrez pentru Johnathan Lattimer. După cum ţi-am mai spus, timpul meu îi aparţine în întregime. Dar, dacă am înţeles bine, şi dumneata ai acceptat să lucrezi pentru el. Vei fi obligată să fii la dispoziţia lui ca toată lumea. Asta te supără?

- Nu ştiu. Totul va merge bine atâta timp cât nu-l voi vedea. Mă tem însă foarte mult de raporturile personale cu el.

- îl priveşti în continuare ca pe un căpcăun? Chiar după ce ai văzut această locuinţă fermecătoare? De obicei, căpcăunii nu locuiesc în case atât de romantice.

- Tocmai asta nu reuşesc să înţeleg, răspunse Laura clătinând din cap. Nimeni nu poate trăi fericit în ambianţe atât de diferite, orice ai spune. Aceste două locuri sunt într-adevăr prea opuse unul faţă de altul. Simt un frig în spate de fiecare dată când mă duc la sediul Companiei Lattimer şi mă încântă fiecare clipă petrecută aici.

- Johnathan Lattimer va fi cu siguranţă foarte mulţumit că-ţi place această casă, chiar dacă nu-ţi plac birourile lui. Poate că va putea aranja în aşa fel

lucrurile încât să-şi trateze afacerile cu dumneata aici, întrucât în locul acesta te simţi atât de bine.

- Mulţumesc, m-aş simţi la fel de bine fără să-l întâlnesc. Eu sunt o simplă decoratoare şi nu doresc nicidecum să mă cert cu un bancher redutabil.

- De ce să te certi? S-ar putea să-ţi placă mult.

- M-ar mira. Este un bărbat foarte complicat, cu siguranţă mult prea complicat pentru mine. Mă voi mulţumi să mă îngrijesc de necesităţile lui horticole. Las altora grija de a se ocupa de problemele lui psihologice.

- Problemele acestea nu mă privesc, replică David zâmbind. După cum ţi-am mai spus, însă, din momentul când figurezi pe statul de plată al lui John Lattimer, nu există nimic din ceea ce este în drept să-ţi ceară.

Laura îi aruncă lui David o privire îngheţată.

- Eu, însă, refuz să fac orice. De exemplu, să mă las înrobită de atotputernicul domn Lattimer. Spre deosebire de alţii, eu nu sunt gata să-i vând sufletul.

David tresări.

- Vai de mine, iată o remarcă jignitoare! în aceeaşi măsură şi pentru mine... Şi eu credeam că suntem buni prieteni!

Laura îşi dădea seama că David o tachina şi că asta îi făcea plăcere. Nu avea de gând să-l lase să se amuze în continuare pe seama ei. Trebuia să schimbe subiectul şi să se angajeze pe un teren mai sigur. David era capabil s-o pună într-o situaţie teribil de stânjenitoare înainte ca ea să aibă timp să spună ceva.

- Nu înţeleg de ce are nevoie domnul Lattimer de o casă atât de mare. Este un celibatar înverşunat, un adevărat playboy, după cum se spune.

David se arătă jignit.

- Astăzi ai ghearele ascuţite. Nu trebuie să crezi tot ce se bârfeşte pe seama lui Johnathan. Poate că a obosit să zboare în dreapta şi-n stânga, poate că doreşte să se aşeze la casa lui şi să se căsătorească, cine ştie? Până şi celibatarul cel mai înrăit îşi poate schimba părerea când întâlneşte femeia pe care o caută.

Avea ochii aţintiţi asupra Laurei. Ea îşi întoarse capul, dar prea târziu, răul era făcut. Deveni brusc încordată, cu obrajii şi cu corpul în flăcări. Trebuia să-şi revină cât mai repede; situaţia era pe cale să-i scape de sub control.

- Am venit aici ca să muncesc, şi aş face bine să încep. N-aş vrea ca domnul Lattimer să creadă că mă plăteşte ca să nu fac nimic, zise ea ridicându-se şi îndreptându-se spre patio.

- O clipă, zise David. Contează pe mine, îi voi spune lui Johnathan Lattimer că nu are de ce să regrete banii pe care ţi-i plăteşte. Dar nu ai răspuns la prima mea întrebare. Ce părere ai despre jocul acesta de şah?

- Este extraordinar. N-am văzut niciodată ceva asemănător.

David rămânea cu ochii aţintiţi asupra ei, ca şi cum voia s-o
împiedice să se mişte.

- Este un joc vechi, care are o mare valoare.

Johnathan l-a cumpărat din India. Va fi cu siguranţă mulţumit să afle că are aprobarea decoratoarei lui şefe. Joci şah?

- Nu, nu cu adevărat. Tatăl meu juca foarte bine, dar el a murit împreună cu mama într-un accident de maşină când Midge şi cu mine eram mici. Am fost crescute de sora lui. Ea a făcut tot ce a putut, dar şahul nu era partea ei tare.

- Dacă înţeleg bine, ai trăit aproape numai în compania femeilor, mai întâi în casa mătuşii dumitale şi după aceea împreună cu sora.

- Nu în întregime, replică Laura, ciudat de vexată să-l audă insinuând că rămăsese izolată în sânul familiei. Sunt foarte prinsă de munca mea, dar găsesc totuşi timp, câteodată, să mă distrez.

- Este adevărat, îmi amintesc că te-am văzut dansând... în seara când m-ai respins fără nici o îndurare. Ai noroc că nu sunt ranchiunos din fire. Dar să nu mai vorbim despre asta. Pentru că Roger nu te-a învăţat nimic despre jocul de şah, lasă-mă să te iniţiez în câteva subtilităţi ale acestui joc. Sunt sigur că vei găsi că este foarte interesant. La şah, trebuie să-ţi întreci adversarul în judecată şi inteligenţă şi în felul acesta ne petrecem amândoi cea mai mare parte a timpului, nu-i aşa?

-într-adevăr. Am face fără îndoială mai bine să ne ţinem la distanţă. Nu am intenţia să-mi pun situaţia în pericol pentru plăcerea de a mă întrece în inteligenţă cu mâna dreaptă a patronului meu.

David avu o expresie amuzată. El se înclină adânc în faţa ei.

- Oh, domnişoară Canaday, întreaga plăcere este de partea mea. Eşti cea mai fermecătoare dintre adversare şi apreciez asta cu atât mai mult cu cât eu sunt acela care va câştiga lupta.

Laura îşi luă blocnotesul de pe masă şi fugi în curtea interioară. O cuprinse un val de mânie auzind ecoul râsului arogant al lui David răsunând în casă. Cel mai bun lucru pe care-l avea de făcut era să-l evite; nu putea triumfa într-un duel cu el.

începu să ia măsuri pentru amplasamentul arborilor şi al arbuştilor. Desenă o fântână de marmură reflectându-se într-un bazin care va aduce o pată de albastru în timpul zilei şi o atmosferă fermecător de romantică în frumoasele seri de vară. Căută apoi în jurul ei un loc potrivit pentru instalarea unui puţ: acesta va furniza apa necesară bazinului şi plantelor. Era un element indispensabil întregii arhitecturi peisagiste din nordul Californiei, care-şi revenea cu încetul după efectele devastatoare ale unei secete de doi ani. în plus, îşi zise Laura, ar fi bine să prevadă un sistem de epurare a apelor puţului.

în toiul preocupărilor ei, auzi Land Rover-ul demarând. Se opri o clipă, apoi ridică din umeri. Asta i se potrivea lui David, să plece fără un cuvânt de rămas-bun. Pleca atunci când avea chef, fără măcar să încerce să se arate politicos. Atâta pagubă! Era mai bine aşa: prezenţa lui nu făcea decât s-o tulbure. Puterea pe care o exercita asupra ei o neliniştea mai mult decât îndrăznea s-o mărturisească. Va putea să lucreze mai bine, acum că plecase. Nu avea decât să-

şi oblige raţiunea să-i stăpânească sentimentele şi să-i potolească bătăile prea repezi ale inimii.

Laura se întoarse la treburile ei, măsurând spaţiul rezervat bazinului, alegând speciile de plante cele mai potrivite diverselor părţi ale curţii interioare. Din centrul acesteia, pe amplasamentul viitorului bazin, cercetă uşile culisante din sticlă care permiteau accesul în curtea interioară din fiecare încăpere. Dormitorul principal şi baia alăturată nu făceau excepţie de la regulă. Laura pătrunse în baie; avea de două ori dimensiunile camerei de zi pe care o împărţea cu sora ei. O cadă mare din marmură încastrată în podea şi prevăzută cu un aparat hidrovibrator, ocupa centrul încăperii. De-a lungul peretelui exterior, arhitectul construise o saună.

Laura făcea schiţe rapide în blocnotesul ei şi progresa cu paşi mari, când auzi o maşină oprindu-se în faţa casei. Traversa dormitorul ca să ajungă la uşa de la intrare când auzi vocea lui David strigându-i:

- Este ora prânzului!

Sosea, încărcat de pachete.

- Vino, îi zise el. Nu rămâne încremenită acolo. Până şi un patron atât de aspru ca John Lattimer acordă sclavilor lui o clipă de odihnă pentru masa de prânz.

- Credeam că ai plecat, îi răpsunse Laura, zâmbind. Când am auzit Land Rover-ul demarând, nu credeam că vei reveni.

David clătină din cap şi se îndreptă spre sala de muzică.

- N-aş fi plecat niciodată fără să-ţi spun la

revedere. Ce ai fi crezut despre mine? Nu sunt atât de prost crescut. Mama nu mi-ar ierta o asemenea grosolănie. Atâta doar că n-am vrut să te deranjez. Am prea mult respect pentru o artistă în plină activitate.

Laura vedea bine că începea din nou să râdă de ea, dar o făcea cu atâta abilitate încât o izbucnire de mânie ar fi părut deplasată. Simţea o dorinţă nebună să fugă, dar îşi dădea seama că s-ar fi acoperit de ridicol. Nu ştia niciodată cum stă cu divaolul acesta de bărbat.

David întinse o faţă de masă mare, în carouri, direct pe mochetă, în faţa uşii de sticlă deschisă înspre grădina interioară.

- Nu mă ajuţi? M-am dus să fac cumpărături. Ai putea cel puţin să-mi dai o mână de ajutor ca să pregătesc masa; ar fi cel mai mic lucru pe care l-ai putea face.

- Iartă-mă, zise Laura. Eşti un om plin de surprize şi-mi este greu să te urmăresc.

îl ajută să întindă faţa de masă, scoase farfuriile şi tacâmurile de plastic din pungile lor de hârtie. După aceea se aşezară pentru picnic. David cumpărase tot felul de lucruri: pui, salate şi o sticlă de vin alb de California.

- Ţi-am spus că mă ocup de toate pentru John Lattimer, zise David. Nu m-ar ierta nicidoată dacă aş lăsa-o pe horticul- toarea lui şefă să moară de foame. Dar şi eu sunt înfometat. Ce parte a puiului preferi?

Laura se aşezase în faţa lui David, ca să se afle astfel cât mai departe de el.

- Copanul, te rog. Mulţumesc.

David puse copanul, salata şi pâinişoarele în farfuria Laurei.

- Dă-mi paharul dumitale, ca să-ţi torn puţin vin.

Laura scutură din cap.

- Nu, mulţumesc, nu vreau vin, mă adoarme, si trebuie să termin planurile curţii interioare.

- Dar nu există nimic altceva de băut! Apa încă n-a fost branşată. Ia o picătură de vin; dacă te ameţeşti, am să-ţi ţin creionul.

- încetează să-ţi mai baţi joc de mine, zise Laura simţind că se înfurie. Eu îmi iau munca în serios şi nu vreau să se strice ceva din cauza unei minţi ameţite, a mea sau a dumi- tale.

- Gata! zise David ridicând mâna. Toate scuzele mele. Departe de mine ideea de a-ţi zădărnici eforturile. Crede-mă, ţin la fel de mult ca şi dumneata ca acest patio să fie reuşit. De ce nu-mi arăţi ce ai făcut până acum?

Laura îi întinse planurile, indicându-i amplasamentul bazinului, al pomilor şi al arbuştilor.

- Este într-adevăr foarte bine, aprobă el. Sunt sigur că Johnathan va fi de aceeaşi părere. Ia totuşi o picătură de vin! îţi promit să veghez ca să mai fii în stare să lucrezi.

- îmi este foarte sete... Dacă-mi promiţi...

- Pe cuvânt de onoare. O jumătate de pahar de vin, apoi vom strânge totul şi te voi ajuta să-ţi termini planul ca să corespundă întocmai gusturilor domnului Lattimer.

Săturaţi, strânseră resturile mesei, apoi David,

fidel promisiunii făcute, făcu înconjurul curţii interioare împreună cu Laura, dându-i sfaturi pentru dispunerea plantelor.

- Cum te simţi? întrebă el. Mi se pare că eşti perfect stăpână pe dumneata.

- Oh, mă simt bine, răspunse Laura zâmbind. O jumătate de pahar de vin nu mă face să-mi pierd complet capul.

- Ai remarcat cât sunt de rezonabil şi demn de încredere? N-am încercat să te ameţesc. Sunt un model de cuminţenie şi înţeleg că merit să mi se facă un compliment.

Laura îi făcu o reverenţă adâncă.

- Eşti un bărbat cu adevărat curtenitor şi-ţi apreciez purtarea atentă.

- îţi mulţumesc pentru compliment, chiar dacă nu este foarte spontan. Pentru că sunt un asemenea model de cuminţenie, de ce n-ai veni mâine cu mine la mare? Am un prieten care posedă o vilă la Stinson Beach şi aş vrea să-ţi aflu părerea asupra amenajării peisajului. Am putea îmbina astfel utilul cu plăcutul.

Laura şovăi.

- Nu ştiu ce să spun. Aş prefera să rămân acasă. Casa aceasta mă absoarbe atât de mult încât mi-am neglijat toate treburile casnice.

- Nu este drept! exclamă David. De ce să fiu amabil cu dumneata, de vreme ce continui să cauţi pretexte ca să mă eviţi? Dacă vei continua în felul acesta, îmi voi abandona buna comportare şi-mi voi

relua vechile mele obiceiuri indecente.

- Fie, replică Laura râzând. îmi place la nebunie plaja şi voi fi foarte mulţumită să merg acolo în compania unui cetăţean atât de merituos ca dumneata.

- Atunci, mâine dimineaţă la ora zece. Dă-mi adresa dumitale. Ai muncit destul astăzi. Poţi pleca înainte de a se înnopta. Voi închide eu casa în urma dumitale.

Gentleman până la capăt, o conduse la camionetă şi-şi flutură mâna în semn de rămas-bun.

Capitolul 4

A doua zi dimineaţa, Laura îşi bea cafeaua în bucătărie când intră Midge, încă somnoroasă.

Laura purta o pereche de pantaloni albi din bumbac, foarte ajustaţi, şi o bluză din jerseu albastru cu alb care se mula strâns pe bustul ei. Ansamblul îi scotea în evidenţă tenul de culoarea mierii şi părul castaniu, lucios şi mătăsos.

- Ce faci aici, complet îmbrăcată, duminică, la orele nouă dimineaţa? o întrebă Midge în timp ce-şi turna o ceaşcă de cafea.

- Trebuie să mă duc la Stinson Beach ca să pun la punct planul unei grădini. Trebuie să vină cineva să mă ia, la ora zece. S-ar putea să obţin o nouă comandă!

- Doamne, Dumnezeule, Laura, comenzile vin în valuri, acum! Vei fi în curând copleşită! Cu cine te duci la Stinson Beach?

- Cu adjunctul domnului Lattimer. M-a ajutat puţin ieri şi mi-a sugerat să merg să arunc o privire casei unui prieten al său.

- Compania Lattimer te acaparează din ce în ce mai mult, s-ar puea spune.

- într-adevăr, cred că mi-ar puea oferi destul de lucru. Sper să am suficient ca să mă întreţin când tu vei fi căsătorită. N-aş vrea cu nici un preţ să trăiesc din nou pe spinarea mătuşii Estelle.

- Dacă vei continua în felul acesta, vei fi obligată curând să-ţi angajezi o ajutoare!

- Să nu exagerăm, răspunse Laura râzând. Vreau

numai să mă întreţin singură şi să-mi păstrez independenţa.

- Nu ştiu dacă este atât de înţelept, Laura. îi placi mult lui Roger. De ce să nu-l încurajezi şi să-l laşi să te ia puţin în grija lui?

- Mă interesează foarte puţin genul acesta de căsătorie. Nu pot suporta ideea de a mă preda unui bărbat, cu mâinile şi picioarele legate. Prefer să mă ocup de plantele mele. Dar, dacă vreau să-mi extind activităţile, aş face bine să mă mişc puţin ca să obţin această comandă. Este preferabil să mă duc să aştept maşina afară. Duminca dimineaţa este aproape imposibil de staţionat prin locurile acestea.

Laura îşi luă geanta şi blocnotesul.

- Complimentele mele lui Steven.

Coborî scara în mare grabă. Maşina încă nu sosise. Se sprijini de gardul din fier forjat i verifică indicaţiile pe care le notase în blocnotesul ei. Un Porsche verde crud se opri brusc la marginea trotuarului.

- Urcă. Apreciez faptul că nu m-ai făcut să aştept.

Laura închise portiera, puţins urprinsă. Aşadar, David avea două maşini? Aceasta era mai curând luxoasă.

- Cum este foarte greu să staţionezi pe aici, am vrut să-ţi uşurez situaţia.

- Eşti sigură că n-ai coborât pentru că erai nerăbdătoare să mă vezi?

- David, ai promis să te stăpâneşti. Eşti deja pe punctul de a râde de mine şi nici măcar n-am părăsit

oraşul!

- Este oare vina mea că-mi stârneşti atât de mult dorinţa de a te tachina?

- încep să cred că am făcut o greşeală acceptând să vin. Ce-ar fi să mă duci înapoi acasă? Nu vreau să-mi petrec ziua certându-mă cu dumneata.

- Imposibil. Aproape am ajuns la pod.

Laura îşi dădu seama că, într-adevăr, urcau deja rampa care ducea la Golden Gate. Ceaţa dimineţii nu se împrăştiase încă şi se agăţa de cablurile podului. Dar soarele care se ridica pe cer pătrundea prin ceaţă şi se reflecta pe capota maşinii care rula cu viteză.

Laura îl privi pe David.

- Te rog să-ţi aminteşti promisiunea făcută. Comanda aceasta ar fi într-adevăr binevenită pentru mine. Te-ai angajat să te porţi ca un gentleman.

- Fie, zise David. O promisiune rămâne o promisiune. în consecinţă, să căutăm un subiect de conversaţie banal.

- De ce nu mi-ai vorbi despre dumneata? Nici măcar nu-ţi cunosc numele de familie.

- Numele meu nu are nici o importanţă şi viaţa mea nu-mi aparţine. Ea este închiantă în întregime Companiei Lattimer. Consideră-mă drept un simplu element al acestei organizaţii în permanentă dezvoltare. De altfel, acolo te-am întâlnit şi, fără ea, astăzi nu te-ai afla în compania mea.

- în orice caz, ştiu că nu eşti funcţionar la serviciul de corespondenţă, zise Laura examinând elegantul

palton din stofă de lână şi puloverul din ţesătură de Shetland ale lui
David. Nu ştiu cu exactitate ce faci, dar ocupi cu siguranţă un post important ca să poţi avea o maşină sport atât de scumpă.

- Nu te-am minţit niciodată. Compania Lattimer mă plăteşte bine şi nu mă feresc s-o spun. Ar trebui să te arăţi puţin mai înţelegătoare şi mai prietenoasă faţă de domnul Lattimer şi de întreprinderea lui.

- Ţi-am spus deja că-i sunt foarte recunoscătoare pentru munca pe care mi-a încredinţat-o. Dar raporturile mele cu casa lui sunt strict de ordin profesional şi asta nu înseamnă că trebuie să am prietenie pentru el. Oricum ar fi, nu sunt genul lui.

- Ţi-am atras deja atenţia că nu eşti îndreptăţită să emiţi o judecată asupra cuiva pe care nu l-ai văzut nicidoată... Şi eu, crezi că eşti genul meu?

- David, iată că începi din nou. Ştii foarte bine că am venit cu dumneata numai pentru că m-ai făcut să întrevăd posibilitatea unei comenzi.

- Draga mea Laura, atitudinea dumitale este complet greşită. De ce nu încerci mai degrabă să fii drăguţă cu mine? Poate că aş putea să te iau în căsătorie şi vei fi scăpată de toate grijile.

Laura scoase un suspin exasperat.

- Eşti incorigibil. Refuzi să mă iei în serios. Priveşte şoseaua şi concentrează-te asupra conducerii maşinii. Nu vom ajunge niciodată să avem o conversaţie normală. Faci totul intenţionat ca să mă enervezi.

Faţa lui David se însenină într-un zâmbet larg.

- Serios? Te enervez? Vom avea în sfârşit relaţii interesante...

Ochii Laurei aruncau fulgere şi ea se înfundă mai adânc în scaunul ei. David, în schimb, continua să surâdă, cu un aer foarte mulţumit. Pe neaşteptate, părăsi autostrada şi se îndreptă spre locul de parcare al unui restaurant instalat pe un şlep.

- Să ne oprim aici. Duminica dimineaţa servesc nişte mic dejunuri extraordinare.

- Dar eu mi-am luat deja micul dejun! exclamă Laura.

- Bun, atunci să prânzim. Aici se servesc, de asemenea, prânzuri excelente duminica, zise David deschizându-i portiera.

Cu o mână pusă pe mijlocul ei, o conduse până la restaurant. Se aşezară lângă o fereastră şi Laura începu să urmărească pescăruşii plonjând în apă în căutarea peştişorilor sau a resturilor de mâncare.

- îmi dai voie să comand pentru dumneata?

Laura făcu un semn de încuviinţare. David ceru clătite umplute cu crab, însoţite de felii de avocado. Apoi o privi pe Laura.

- Aş vrea vin alb. Bei o jumătate de pahar cu mine?

- Nu, mulţumesc, prefer ceai cu gheaţă.

începu să frământe un miez de pâine între degete.

- Spune-mi, David, de ce nu vrei să vorbeşti

despre dumneata?

- Pentru că este complet lipsit de interes. Mi-am făcut studiile la Universitatea Stanford şi imediat după aceea am intrat la Compania Lattimer. Şi nu s-a întâmplat nimic până te-am întâlnit.

- David, încetează cu înşiratul braşoavelor! Nu cred un cuvânt din toate astea. Nu uita că săptămâna trecută te-am văzut cu fata aceea.

- Şi dacă ieşisem în locul lui John Lattimer? Poate că era în călătorie, şi mi-a cerut să-l înlocuiesc? Ţi-am spus deja că nu există nimic ce n-aş putea face în locul lui. După părerea dumitale, ea este genul de femeie care-i place lui John Lattimer?

- Este atât de frumoasă încât poate să placă oricărui bărbat.

- Frumuseţea este o calitate superficială. în orice caz, ea nu ştie să vorbească plantelor.

- Aşadar, n-o să uiţi niciodată incidentul acela stupid?

- Niciodată, zise David, continuând să zâmbească.

Puse banii pe masă pentru a achita nota de plată, se ridică, trase scaunul Laurei şi-i atinse uşor părul cu buzele.

- Hm, zise el, miroşi la fel de bine pe cât eşti de frumoasă.

Apropierea lui David o puse pe Laura într-o ciudată stare
de tulburare. îşi luă poşeta, se strecură repede pe lângă el şi se grăbi spre ieşire. Briza marină îi mângâie pielea şi o ajută să-şi potolească bătăile

accelerate ale inimii. Aproape că reuşise să redevină stăpână pe sine când David o ajunse cu paşi liniştiţi.

- Draga mea Laura, mi-a fost greu să te urmez. Ar trebui să-ţi fie milă de un bătrân om de afaceri ca mine. Nu sunt obişnuit să alerg după persoane tinere şi fermecătoare. Sunt prea bătrân şi prea puţin antrenat pentru aşa ceva.

Laura începu să râdă privind corpul viguros şi musculos al lui David.

- David, eşti clădit ca un campion olimpic. Aşadar, în ceea ce priveşte să mă urmezi...

- Oricum, viaţa mea ar fi mult uşurată dacă ai înceta să fugi mereu de mine. Nu ştiu niciodată dacă n-o să-mi dispari brusc din vedere. Este neliniştitor, te asigur.

O prinse de cot ca s-o conducă la maşină.

- încearcă să te calmezi, adăugă el răsucind cheia de contact. N-o să mai ajungem niciodată la Stinson Beach dacă trebuie să-mi petrec timpul alergând după dumneata.

Laura se rezemă de spătarul scaunului şi închise ochii.

Nu voia să prelungească această discuţie cu David atâta timp cât nu redevenise pe deplin stăpână pe ea. El nu trebuia nicidecum să bănuiască impresia pe care prezenţa lui o producea asupra ei. Era furioasă pe ea însăşi pentru că-i acceptase invitaţia.

David credea probabil că Laura adormise, deoarece nu încercă să-i vorbească în restul drumului. Când el opri maşina, ea reuşise să-şi

recapete pe deplin controlul.

- Ei bine, iată-ne ajunşi. Ce părere ai?

Laura aruncă o privire în jurul ei. Pini înalţi se avânau spre cer şi interceptau razele soarelui de prânz. O pădure se întindea cât vedea cu ochii. în mijlocul acestui peisaj încântător era cuibărită o vilă în stil elveţian, din lemn de sequoia. Lemnul patinat al clădirii era în armonie perfectă cu decorul înconjurător. Drumul secundar care ducea la vilă era acoperit cu peitriş mărunt de culoare roşie, care abia se distingea de acele de pin răspândite pe sol.

- Este splendid! Nu văd ce aş putea face mai bine... Este imposibil de a ameliora perfecţiunea naturală a acestui peisaj. Prietenul dumitale nu-şi dă seama că este un adevărat colţ de paradis? Ar fi un păcat să i se aducă cea mai mică schimbare.

- Sunt mulţumit să te aud spunând-o, deoarece este exact ceea ce cred şi eu. Dar voiam să aflu părerea dumitale de profesionistă. Proprietarul va fi foarte fericit să afle că-i recomanzi să lase totul în starea în care este. Cred că nu era foarte dornic să facă schimbări. Vrei să vizitezi interiorul? Am la mine cheia.

Laura şovăi. Era surprinsă de absenţa „prietenului“ în chestiune. Urcă totuşi pe urmele lui David treptele de lemn care duceau la uşa de intrare. Pereţii interiori erau îmbrăcaţi în acelaş lemn de sequoia ca exteriorul. Vasta încăpere principală servea în acelaşi timp de salon şi de sufragerie. Un şemineu imens de piatră ocupa o porţiune întreagă

de perete. Scaunele erau tapiţate cu un material alb şi ocru. Bucătăria era plină cu toate aparatele şi ustensilele cele mai moderne. David îi explică Laurei că exista un dormitor mare la etaj, dar nu-i propuse să i-l arate.

O conduse spre o fereastră uriaşă,care ocupa o latură întreagă a camerei de zi şi dădea spre o imensă terasă, de asemenea din lemn de sequoia. Laura nu văzuse niciodată ceva asemănător cu priveliştea pe care o descoperea de pe această terasă. Fuseseră doborâţi atâţia copaci cât fusese nevoie ca să se poată zări oceanul şi talazurile lui verzi, clocotitoare. Valuri înspumate se spărgeau de faleză şi impregnau cu stropi fini de apă sărată aerul cu miresme de pin.

- Este nemaipomenit! exclamă Laura, cu respiraţia tăiată.

- Mă gândeam că o să-ţi placă. Vino, să mergem la malul apei.

O conduse până la faleză. Contemplând întinderea imensă a oceanului, un sentiment de seninătate şi pace cuprinse inima Laurei. Avea impresia că David şi cu ea erau singurele fiinţe vii într-o lume virgină. Deodată, simţi că el îi strângea umerii. O trase încet, cu blândeţe, spre el şi-i ridică bărbia cu tandreţe, ca să-i găsească gura. îşi puse cu delicateţe buzele peste ale ei, dar sărutul lui deveni din ce în ce mai insistent sub violenţa dorinţei care urca în el. Cu palmele sprijinite de pieptul lui David, Laura întredeschise gura tremurând. Era împărţită

între dorinţa de a se strânge lângă el şi o spaimă iraţională care o obliga să-l respingă. Renunţând să-şi folosească forţa, David îşi slăbi îmbrăţişarea şi se îndepărtă de ea. El o prinse de talie şi o întrebă cu o voce ciudat de blândă:

- Ce s-a întâmplat, Laura? Nu mă vrei? Ştii cât de mult te doresc. Ce-i cu tine? De ce mă respingi?

Laura îşi plecă ochii pentru ca el să nu-i vadă lacrimile. îi răspunse cu o voce care abia se auzea:

- Nu pot, David, într-adevăr, nu pot. Ţi-am spus deja, eu nu sunt aşa. Nu încerca, te rog. N-aş putea suporta.

David îi ridică uşor capul. îi privi îndelung faţa zbuciumată şi-i sărută încetişor pleoapele. în pofida dorinţei pe care Laura o vedea strălucind în ochii lui, el rămânea stăpân pe sine. înţelese atunci că bărbatul care o ţinea în braţele lui era un om cu o voinţă de neînfrânt, care nu va fi niciodată jucăria capriciilor şi sentimentelor sale.

- Nu ai de ce să te temi, Laura. N-am să-ţi fac rău niciodată. îţi promit să nu te mai ating atâta timp cât nu vei încerca o dorinţă la fel de puternică precum a mea. De acum înainte, voi încerca să mă port potrivit temperamentului dumitale. Cred că înţeleg ce simţi. Vino, să plecăm cât mai repede de aici; este inutil să ne jucăm cu focul.

Laura aşteptă în maşină până când David închise casa. Făcură drumul de întoarcere fără să schimbe un cuvânt. Ajunşi în faţa casei ei, Laura deschise portiera şi fugi fără o vorbă.

Apartamentul era pustiu. Se dezbrăcă în grabă, fără măcar să-şi pună hainele în ordine, se aruncă pe pat şi începu să plângă nestăpânit. Nu reuşea să înţeleagă tulburarea pe care o stârnise în ea sărutul lui David. Ştia însă că va avea nevoie de toată energia ei ca să se împotrivească acestei stranii slăbiciuni, dacă nu voia să aibă de suferit. Prin atitudinea lui arogantă şi zeflemitoare, David îi arătase clar ce urmărea: o simplă aventură. Şi David nu era bărbatul care să se căsătorească. O dorea, desigur, dar dorinţa n-avea nimic de-a face cu dragostea. De ce, Dumnezeule, avusese neşansa de a-l întâlni? Viaţa ei fusese atât de liniştită până acum...

Dormea adânc a doua zi dimineaţa, când Midge veni s-o scuture.

- Laura, scoală-te. Nu ai întâlnire cu Janine Hartmann în dimineaţa asta?

Laura o privi pe Midge cu ochii încă umflaţi deoarece plânsese. îşi simţea gâtul uscat şi iritat.

Figura zâmbitoare a lui Midge se întunecă.

- Laura, arăţi îngrozitor! Nu te simţi bine?

- Ba da, Midge, mă simt foarte bine. Ieri am avut o zi foarte obositoare. Probabil că asta este cauza.

- înfăţişarea ta nu-mi place deloc, Laura. Ai depăşit măsura. îi voi telefona Janinei ca să-ţi anulez întâlnirea. Am să-i spun că eşti bolnavă.

- Nu! Dacă fac un duş şi mă îmbrac, va fi mai bine. Acestea sunt urmările unei zile petrecute pe ţărmul oceanului. Nu sunt obişnuită să stau în aer liber. Simt

chiar înţepături în gât.

- Ei bine, îngrijeşte-te. Nu uita că se apropie căsătoria mea; vreau să am o domnişoară de onoare veselă.

- Nu te teme. Mă voi îndopa cu vitamina C şi, până la căsătoria ta, voi fi în plină formă. Mi se vor face chiar complimente, vei vedea. Bun, acum trebuie să mă grăbesc, altfel Steven va avea două femei de hrănit în loc de una.

Laura alergă sub duş şi încercă să-şi pună ordine în gânduri. Se şterse repede, se fricţionă ca să-şi dezmorţească membrele amorţite şi îmbrăcă rochia de culoarea caisei, pe care o cumpărase săptămâna trecută. Avea decolteul în V şi se încheia în întregime în nasturi, în partea din faţă. Cu escarpenii din piele de culoare bej în picioare şi o mică poşetă asortată, era gata. înghiţi două pastile de vitamina C cu un pahar de suc de portocale, o anunţă pe Midge că va lua cafeaua în oraş şi plecă în mare grabă.

Când ajunse la *Design Center,* Janine examina eşantionul de tapet.

- Ah, iată-te în sfârşit! exclamă ea. Nu te simţi bine? Ai ochii umflaţi. Ai plâns?

- Nu. Am fost ieri la plajă şi cred că am răcit. Dar nu-i nimic. Am luat vitamina C şi, de obicei, îmi face bine.

Janine scoase un mic flacon de pastile din poşeta ei.

- încearcă-le, sunt miraculoase.

- Nu ştiu, zise Laura pe un ton şovăitor. Nu-mi

place să mă droghez şi sunt alergică la majoritatea medicamentelor. Numai când mă gândesc la asta şi mă apucă ameţelile.

- Nu fi ridicolă. Pilulele acestea sunt absolut inofensive. Am văzut reclama la televiziune: n-ar face rău nici unui copilaş.

Janine strecură cu forţa flaconul în poşeta Laurei. Intră cineva şi Janine îi făcu semn cu mâna.

- Amanda! Ce plăcere să te văd. Laura, ţi-o prezint pe Amanda Tate. într-un fel, casa ei este aceea pe care o decorăm: nu va dura mult până când să aflăm de logodna ei cu Johnathan Lattimer.

Laura o privi pe superba blondă pe care o zărise deja la restaurant cu David. Inima i se opri o clipă. El îi spusese oare adevărul? Poate că se dusese într-adevăr la întâlnirea aceea în locul lui Johnathan Lattimer...

- îmi doresc să ai drepate, răspunse Amanda. Aştept de destul de mult timp. în zadar se amuză cu tinere afectate care-l distrează o clipă, se întoarce întotdeauna la mine.

Janine îşi ridică sprâncenele.

- Crezi că John continuă să zboare din floare-n floare? Pare mai curând gata să se cuminţească. S-ar spune că are în minte ideea de a se căsători. Casa care se află în curs de amenajare nu are nimic dintr-o garsonieră, ca locuinţa lui cocoţată la Pacific Heights. Te-a dus s-o vezi?

- Nu. Aşteaptă fără îndoială să fie terminată. Oricum, nu cred că Johnathan va înceta vreodată să zboare în dreapta şi-n stânga. Este prea cuceritor ca să se mulţumească doar cu o femeie. Dar mie-mi este indiferent. Atâta timp cât se va îngriji de nevoile mele, mă voi declara mulţumită. Are destui bani ca să întreţină un întreg harem, de ce m-aş sinchisi de isprăvile lui extraconjugale, dacă el nu se sinchiseşte de ale mele?

Laura era uluită de răceala şi indiferenţa acestei femei faţă de bărbatul cu care voia să se căsătorească. „Dacă vreodată două persoane au fost făcute una pentru alta, îşi zise ea, este tocmai cazul lui Johnathan Lattimer şi al acestei frumuseţi care are un sloi de gheaţă în locul inimii“.

- Trebuie să fug, zise Amanda, am oră la coafor.

Janine făcu un mic semn de rămas-bun şi se întoarse spre Laura.

- Cum ţi se pare probabila stăpână a casei pe

care o decorăm?

Laura îşi încruntă sprâncenele.

- Aş vedea-o mai bine trăind în igluul în care-şi are sediul Compania Lattimer decât la Hillsborough. Cum poate avea el intenţia să instaleze o asemenea fiinţă într-un loc atât de frumos?

- Nu te mai gândi la ea, zise Janine râzând. Din moment ce Johnathan plăteşte nota, se poate căsători foarte bine cu cine-i place. Să ne grăbim: trebuie să prind avionul de Los Angeles. I-am promis lui Johnathan să arunc o privire covoarelor care tocmai au sosit din Orient. Profită de ocazie ca să te ocupi de curtea interioară. îţi telefonez când mă întorc.

Laura era mulţumită de această situaţie pentru că rămânea singură. Răceala ei se agravase şi se simţea fără apărare ca să-l înfrunte pe David. Lucrând în patio, va evita fără îndoială să-l întâlnească. Acum că ştia că ieşise cu Amanda în locul lui Johnathan Lattimer, se temea şi mai mult de propria ei slăbiciune. La urma urmei, era cinstit. Nu-i ascunsese niciodată ce simţea pentru ea, chiar dacă nu era vorba decât despre dorinţă...

Sâmbătă dimineaţa, după ce îngrijise plantele de la sediul Companiei Lattimer, se întoarse la magazin ca s-o ajute pe Midge. Se întreba cum va face după plecarea surorii sale ca să-şi continue munca de decoratoare. Nu putea totuşi să se afle în două locuri în acelaşi timp...“în starea de spirit în care sunt acum, îşi spuse ea surâzând, îmi este deja destul de greu să mă simt în largul meu într-un singur loc“.

Capitolul 5

Midge trebuia să se căsătorească peste cincisprezece zile. Cum ea avea o mulţime de cumpărături de făcut, părăsi magazinul imediat după sosirea Laurei. Sâmbăta era o zi liniştită, deoarece era puţină lumă în cartierul afacerilor în timpul weekendului. Se simţea în continuare gripată; vitamina C nu-i fusesese de mare ajutor. în disperare de cauză, luă una dintre pilulele pe care i le dăduse Janine. „La urma urmei, n-am nici un plan pentru restul zilei; nu va fi nici o pagubă dacă o să mă facă să dorm.“

Când închidea uşa magazinului, simţi că o mână îi atingea braţul. Se întoarse şi întâlni ochii scrutători ai lui David aţintiţi asupra ei. Mirosul apei lui de colonie o ameţi şi trebui să se stăpânească pentru a nu-i cădea în braţe.

- David, ce faci aici?

- Aşteptam să închizi magazinul. Nu voiam să mă acuzi că te împiedic să-ţi câştigi existenţa. Dar mi-ar plăcea să te invit la cină. Nu există nimic ce detest mai mult decât să mănânc singur.

- Nu pot merge să cinez în ţinuta asta, zise Laura aruncând o privire blugilor ei vechi şi tricoului cu care era îmbrăcată.

- Găsesc că arăţi foarte bine aşa cum eşti. Mergem într-un loc nepretenţios, unde nimeni nu ne va acorda atenţie. Vino, aştept de destul timp în maşină ca să ştiu că nici măcar n-ai prânzit. Fii drăguţă, am cu adevărat nevoie, în seara asta, de

compania dumitale.

O privea cu un aer atât de rugător încât ea nu putu rezista şi se duse să ia loc în maşina sport de culoare verde. Când urcară rampa podului Golden Gate, ceaţa începea să cuprindă coasta. Pătrundea încet în interiorul uscatului şi acoperea frumoasele peluze şi vegetaţia de la Presidio, această veche bază militară care semăna mai mult cu un parc decât cu o instalaţie războinică. Sprijinită comod de spătarul scaunului ei, Laura se întoarse spre David.

- Unde mergem?

- Nu-ţi face griji, destinde-te. Vreau să-ţi fac o surpriză. Ai avut mult de lucru, săptămâna aceasta. Te-am aşteptat la Lattimer Lodge în dimineaţa asta, dar n-ai venit. Am văzut că ai început să te ocupi de bazin şi de sistemul de udat.

- Da, răspunse Laura, am fost de mai multe ori acolo, în cursul săptămânii. Am făcut o gripă de care nu reuşesc să scap şi mă gândeam ca astăzi să mă odihnesc puţin. Dar Midge este atât de ocupată cu pregătirile pentru căsătorie încât a trebuit să rămân la magazin toată ziua. Şi dumneata, cum ţi-ai petrecut săptămâna?

- A fost îngrozitoare, ca de obicei. Pentru asta am fost atât de decepţionat că nu te-am văzut. Mă necăjeşte când nu eşti acolo, deoarece îmi lipseşti.

„Aş! se gândi Laura, îi lipsesc aşa cum îi lipseşte unui copil jucăria, atâta timp cât este interesat de ea. Şi mă va arucna aşa cum copilul îşi aruncă jucăria când se satură de ea. Dar nu vreau să sfârşesc

asemenea unei jucării stricate, chiar dacă doresc compania lui mai mult decât orice pe lume“.

în faţa tăcerii ei, David insistă:

- Şi dumneata? Nu ţi-am lipsit?

- Nu, am fost prea ocupată ca să fiu preocupată de dumneata sau de orice altceva, minţi ea.

- Şi Roger? Nu l-am văzut în ultimul timp. S-a terminat, între voi?

- Nicidecum. Este plecat în călătorie pentru o expertiză importantă. Trebuie să-mi telefoneze când se va întoarce.

- Lasă-l pe Roger acolo unde e. Nu este bărbatul potrivit pentru dumneata.

- Şi care este bărbatul care-mi trebuie?

- Eu, bineînţeles. Ţi-am mai spus că suntem făcuţi unul pentru altul.

- Iar eu ţi-am răspuns: nu sunt genul dumitale.

- Şi care este genul meu, te rog?

- Oh, genul sofisticat, desigur. Ca Amanda Tate, de exemplu.

- Ia te uită! Ţi-ai dat osteneala să-i afli numele. Eşti geloasă?

- Absolut deloc. Am întâlnit-o din întâmplare şi Janine ne-a prezentat.

David se încruntă şi strânse volanul cu atâta putere încât articulaţiile degetelor i se albiră, făcând să iasă în evidenţă ciudatul inel răsucit de care nu se despărţea niciodată.

- Şi ce a spus fermecătoarea domnişoară Tate despre mine?

- Despre dumneata? Nimeni nu a spus niciodată nimic despre dumneata. Dumneata eşti auxiliarul invizibil al domnului Lattimer, retras în umbră. Singurul subiect de conversaţie al Amandei este Johnathan Lattimer şi marea lui dorinţă de a se căsători cu ea. Crezi că se va căsători cu ea?

- Greu de spus. Johnathan nu este bărbatul care să-şi dorească o căsătorie, cel puţin până acum. Poate că s-a schimbat!

Ceaţa se risipea pe măsură ce se îndepărtau de ocean. Soarele acestui sfârşit de zi dispărea în spatele colinelor şi începea să se lase noaptea. Un panou de la marginea şoselei le semnală că intrau în districtul Sonoma.

- Unde mergem, David? Ţi-am spus că sunt răcită, încep să mă simt obosită şi, pe deasupra, mi-e foame!

- Aproape am ajuns, zise David părăsind autostrada ca să cotească pe un drum de ţară. Cum trebuia să te duc într-un loc unde să te simţi în largul dumitale în această ţinută, cred că am găsit o soluţie excelentă problemei.

Un şir lung de maşini aştepta să intre pe un teren transformat în parcare. O pancartă mare, scrisă de mână, indica faptul că acolo se desfăşura Festivalul Vinului şi Grătarului al districtului Sonoma. David parcă maşina şi scoase din portbagaj o scurtă de lână pe care i-o întinse Laurei. La rândul lui, îmbrăcă un pulover.

- îmbracă asta. Uneori se face foarte frig pe aici

când apune soarele şi nu vreau să răceşti mai rău.

- De unde provine acastă scurtă? întrebă ea vârându-şi braţele în mânecile confortabile.

- Am cumpărat-o pentru dumneata. Este un cadou de împăcare, ca să mă ierţi pentru comportarea mea de săptămâna trecută.

-Accept s-o îmbrac în seara asta, ca să nu îngheţ. Dar vreau s-o iei înapoi. Nu pot primi un cadou atât de scump.

- Laura Canaday, unde ai fost crescută? N-ai fost niciodată învăţată să primeşti un cadou cu plăcere?

O ajută să coboare din maşină. Au fost întâmpinaţi de un miros îmbietor de carne friptă.

- Miroase bine, nu-i aşa? remarcă David. Şi se poate mânca la discreţie.

După ce plătiră o taxă de intrare, merseră să se aşeze la coadă la bufet. O dată farfuriile umplute cu cotlet de vită fript, fasole verde fiartă înăbuşit şi salată, se instalară la o masă de picnic unde îi aşteptau câteva urcioare cu vin roşu. Toţi mesenii erau veseli şi-şi umpleau paharele de plastic.

Când David vru să-i toarne de băut, Laura îşi acoperi paharul cu mâna.

- Ştii bine că nu vreau să beau.

- Dar de ce? Astăzi nu lucrezi, este sărbătoare. Poţi să iei măcar un pahar.

Vecinii lor de masă, care nu pierdeau nimic din cuvintele lor, îi dădură dreptate. Laura, care nu voia să se facă remarcată, îl lăsă pe David să-i toarne vin. Toată lumea flecărea şi Laura îşi uită curând temerile

şi aprecie vinul ca şi ceilalţi.

Când terminară de mâncat, se duseră să arunce resturile într-un butoi mare instalat în acest scop în mijlocul terenului. Laura se clătina pe picioare şi trebui să caute sprijinul lui David. El îşi trecu un braţ în jurul ei şi, strângând-o la pieptul lui robust, o ridică de la pământ. Laura îşi puse capul obosit pe umărul lui. Cu mâinile în jurul gâtului lui, îi trase faţa spre ea şi-i întâlni buzele. Sărutul acesta o aprinse în întregime. Efectul medicamentului trebuie să se fi asociat cu acela al vinului: capul i se învârtea în asemenea măsură încât nu-şi mai putea domina pasiunea dezlănţuită. în clipa asta, puţin o mai interesa că David încerca pentru ea dorinţă şi nu dragoste adevărată. Numai atingerea buzelor lui avea importanţă. Adevărata Laura nu mai exista, era gata s-o trimită la toţi dracii.

David răspunse sărutului ei cu o ardoare sălbatică, strângând-o cu putere la piept. Fie din cauza vinului, fie a contactului cu David, Laura era incapabilă să-şi potolească focul care o mistuia.

Era complet ameţită de acest sărut când David se desprinse brusc de buzele ei. Mergând repede, o duse în braţe până la maşină. Figura lui crispată brusc trăda o furie inexplicabilă.Ţeapăn, cu muşchii încordaţi, privea fix înaintea lui. Jignită şi derutată de acest comportament, Laura bâigui, tulburată:

- Ce s-a întâmplat? Nu mă mai iubeşti? Nu mai vrei să mă săruţi?

Fără să răspundă, David deschise portiera şi o

aruncă pe scaun. Apoi se sprijini de acoperişul maşinii, cu capul pe braţe. în cele din urmă, oftând adânc, se duse să se aşeze la volan. Trânti portiera, vârî cheia în contact, porni motorul şi demară.

- Unde mergem? întrebă Laura, derutată complet de această schimbare bruscă de atitudine.

- Vei vedea, îi spuse el cu asemenea ostilitate în glas încât Laura se sperie.

Conducea atât de repede încât Laura era din ce în ce mai îngrozită. Ce făcuse oare ca să-l aducă într-o asemenea stare? Era prea obosită şi nu avea mintea destul de limpede pentru a încerca să înţeleagă, dar simţea că trebuia să-l calmeze cu orice preţ ca să se apere de furia lui.

- Te rog, nu ştiu ce am făcut ca să-ţi provoc mânia. Du-mă acasă. îţi promit că nu-ţi voi mai face niciodată necazuri.

Maşina făcu o deviere bruscă. David se întoarse şi-şi fixă asupra ei ochii lui negri, strălucitori.

- Nu vei înceta niciodată să-mi faci necazuri. Tot ce-ţi cer este să stai liniştită. Nu face promisiuni pe care nu le poţi ţine. Şi lasă-mă pe mine să mă ocup de restul.

- Dar de ce nu vrei să-mi spui unde mergem? Nu-ţi cer decât să mă duci acasă... N-aş fi crezut niciodată că poţi reacţiona astfel.

- Există încă multe lucruri pe care nu le ştii despre mine. Dar eu te cunosc foarte bine. Ce te-a găsit? Crezi că-ţi poţi permite să săruţi un bărbat în felul acesta şi să-l respingi după aceea sub pretextul că nu

eşti „făcută aşa“? Să ştii că-ţi vei atrage mari necazuri în felul acesta. Şi acum, stai liniştită şi lasă-mă să reflectez. Mi-ai întors pe dos deja destul viaţa.

Tonul lui era atât de iritat şi atât de imperativ încât Laura consideră mai prudent să-i dea ascultare. Rezemată de spătarul scaunului, îl privea pe David conducând, încleştat de volan, cu o expresie din ce în ce mai crispată. Medicamentul şi vinul o învinseră până la urmă şi capul ei căzu greu pe umărul lui David, trecând într-o stare de semiconştienţă. Pe jumătate adormită, îşi dădea în mod nelămurit seama că David nu mergea pe străzi cunoscute. Auzi maşina stopând, motorul oprindu-se şi pe David coborând. Când el deschise portiera, ea îi surâse şi închise ochii. Avea impresia că pluteşte în aer şi se simţea foarte fericită.

David o ridică de pe scaunul ei şi o conduse în interiorul casei. Ea râdea, agăţându-se de el, deoarece picioarele ameninţau să n-o mai susţină.

Ajunseră într-o încăpere luminată puternic. Reînsufleţită şi tot mai îndrăgostită, se strânse lângă David, suspinând de plăcere. El o prezentă unui bărbat foarte distins, care părea să-i aştepte.

Laura încerca o impresie de irealitate, şi nu înţelegea ce se petrece, dar se strădui cât mai bine să-şi ia o expresie vioaie şi interesată când impunătorul străin începu să-i vorbească.

Avea senzaţia că este o actriţă care trebuia să-şi susţină cu orice preţ rolul ei în piesă. Se pare că a reuşit s-o facă.

David şi bărbatul celălalt îşi strânseră mâna şi se bătură prieteneşte cu palma pe spate. Laura le adresă un surâs de care orice prim-amoreză s-ar fi simţit mândră.

Chiar în clipa când simţea că-şi pierde puterile, David o ridică în braţe şi o duse înapoi la maşină. Se lăsă să cadă pe scaunul ei şi, cu un adânc sentiment de satisfacţie, se scufundă pe loc în somn. Nu-şi aminti absolut nimic din ce se întâmplase după aceea, cu excepţia unei senzaţii nelămurite că fusese aşezată într-un pat unde adormi liniştită, înfundată între pernele cele mai moi din lume.

A doua zi dimineaţa, Laura se trezi cu o teribilă durere de cap. Deschise ochii încet, apărându-se cu mâna de strălucirea razelor de soare care treceau printre draperiile groase de mătase. Pentru a scăpa de această lumină orbitoare, îşi înfundă faţa în mătasea plăcută a pernei. O copleşi imediat mirosul familiar al apei de toaletă a lui David. Abia atunci zări, alături de ea, o pernă strivită... Sări în capul oaselor, dar trebui să se întindă din nou deoarece i se învârtea capul. îşi ridică cearşaful până sub bărbie ca să-şi acopere goliciunea şi cercetă încăperea. Era o cameră spaţioasă, cu mobilier scandinav de culoare închisă.

Cearşafurile erau de mătase ca fildeşul, iar podeaua era acoperită cu un covor gros de lână maro, într-o nuanţă foarte caldă.

Laura îşi trecu mâna prin părul ciufulit, încercând să-şi adune gândurile. Cu toate eforturile ei, însă, nu-

şi aminti decât de grătar şi de ameţeala care o cuprinsese pentru că băuse vin după ce înghiţise pilula de la Janine. Apoi îşi aminti că David îi ceruse să participe la o reprezentaţie a unei piese de teatru. Nu mai ştia exact despre ce era vorba, dar se distrase foarte bine şi regizorul, un domn cu păr alb, foarte amabil, păruse foarte mulţumit de talentul ei de actriţă. După asta, totul se cufunda în neant, cu excepţia unei dispute cu David în legătură cu nu mai ştia ce. Dar, goală cum era şi aruncând o privire îngrozită în jurul ei, îi era destul de uşor să-şi imagineze care fusese subiectul diferendului lor. îi sărea în ochi faptul că David trebuia să fi avut câştig de cauză. Cum putuse oare să aibă încredere în el? El o prevenise în mod cinstit că o dorea şi că voia s-o atragă acasă la el. Şi iată că reuşise să-şi atingă scopul...

Ochii i se umplură de lacrimi în timp ce deplângea prostia de care dăduse dovadă. Nu avea în cap decât un gând: să părăsească această casă cât mai repede posibil. Spera numai ca el să aibă decenţa să stea la distanţă şi să nu vină să se laude cu victoria lui. Trebui însă să-şi mărturisească sieşi că tocmai decenţa nu era calitatea principală a lui David.

Se înfăşură în cearşaful de mătase şi puse picioarele pe covor. Făcând asta, piciorul ei se lovi de un mic obiect metalic.

Se aplecă şi pipăind în grosimea covorului, găsi un inel de aur. Recunoscu imediat inelul pe care David îl purta întotdeauna pe deget. Trebuie să-i fi

scăpat şi-l uitase în graba de a pleca. Era un inel vechi şi patinat, cu un desen întortocheat, pe care Laura îl examina cu atenţie. S-ar fi spus că este un şarpe încolăcit în jurul inelului. Ochii înguşti şi oblici ai şarpelui erau reprezentaţi din smaralde, iar din gură ieşea o limbă minusculă din rubin. O reţea de aur încrustată, formată din numeroase ochiuri, dădea impresia unei piei de reptilă. Interiorul inelului era îmbrăcat în hârtie de mătase, ca şi cum se urmărise limitarea sau atenuarea frecării lui pe o piele delicată. Laura nu-şi putea lua ochii de la el, sperând că inelul acesta i-ar putea dezvălui tot ce voia să ştie. Trebui, însă, să renunţe.

îl puse pe noptieră şi se duse să dea la o parte perdelele. De la fereastră, observă că locul unde se afla domina apele cenuşii-albastre ale golfului San Francisco. Judecând după zgomotul circulaţiei, nu putea fi în afara oraşului. „Probabil că mă aflu în cartierul Pacific Heights“, îşi zise ea. Cel puţin nu-i va fi prea greu să se întoarcă acasă. Hainele ei erau puse pe un fotoliu; se duse să se îmbrace în baie.

Aceasta era pardosită în întregime cu dale maro şi bej. Cada şi lavabourile erau din porţelan de culoarea ciocolatei. Pe o măsuţă de marmură erau aliniate flacoane cu apă de toaletă şi loţiuni de după ras, dând acestei săli de baie un caracter exclusiv masculin. Laura ar fi făcut bucuroasă un duş, ca să scape de acest parfum familiar, cu aromă de mosc, care i se lipise de corp, dar cel mai urgent era să se îmbrace şi să plece de acolo.

Termină repede şi începu să-şi caute portmoneul. îl găsi pe noptieră, pus pe o hârtie. O despături şi citi:

Laura,

A trebuit să plec pe neaşteptate, chemat de o afacere foarte importantă. îţi voi telefona îndată ce va fi posibil. Stai liniştită şi revino-ţi în fire. Este ziua liberă a servitorilor, astfel că nu vei fi deranjată. Ia aceşti bani şi cumpără-ţi ce doreşti dacă eşti dispusă să baţi magazinele. Voi reveni îndată ce voi putea să scap.

David

Dumnezeule, ce aroganţă! îşi zise Laura. îşi imagina oare într-adevăr că o să rămână acolo ca să-l aştepte? Era oare chiar atât de nepăsător încât să nu prevadă o clipă furia şi ruşinea pe care ea trebuia să le simtă? Tot ce spera, era să nu-l mai vadă niciodată! Mototoli hârtia în mâini şi o aruncă lângă inel. Cu ochii mărişi de uimire, zări dintr-o dată pe masă un teanc de bancnote. O străbătu un fior de groază şi de repulsie când înţelese ce însemnau banii aceia. David credea oare că o putea despăgubi cu bani pentru evenimentele din noaptea precedentă? După ce se gândi puţin, hotărî că trebuia să fie realistă: aceşti bani îi vor da posibilitatea să pună cea mai mare distanţă între ea şi David. în orice caz, se pare că era generos cu amantele lui: erau acolo câteva sute de dolari...

Traversă apartamentul fără să acorde vreo atenţie mobilierului sau cărţilor preţioase care se găseau acolo. Ieşi pe scara de serviciu, ca să evite orice întâlnire cu ceilalţi locuitori ai casei. Văzând-o

trecând, portarul ridică o sprânceană: ea era topită de ruşine la gândul că nu era fără îndoială decât o femeie printre toate celelalte care-l vizitau pe David. Poate că în felul acesta le concedia pe toate, pe scara de serviciu?

Capitolul 6

Laura strigă după un taxi şi se întoarse la ea acasă. Se simţea epuizată. Midge nu părea să fi fost prea neliniştită de absenţa ei, deoarece apartamentul era pustiu. De dezbrăcă imediat şi se vârî cu plăcere sub un duş foarte cald. Se săpuni cu minuţiozitate pentru a încerca să înlăture orice urmă a acelui miros de apă de toaletă care i se lipise de piele. Dar ştia bine că nici un săpun din lume nu va reuşi s-o purifice de această repulsie pe care o simţea de când se trezise. Ieşind de sub duş, se înfăşură într-un capot, îşi şterse părul şi-l perie cu energie până îi căzu într-o cascadă strălucitoare pe umeri.

Oboseala o copleşi. Intră în camera ei şi, cu un oftat adânc, se lăsă să cadă pe pat şi se strecură în căldura cearşafurilor din bumbac alb. în cele din urmă, adormi. David îi apărea cu intermitenţă şi, în visul ei, îl iubea şi-l ura în acelaşi timp.

Deodată, o trezi o lumină orbitoare. îşi frecă ochii, se ridică în capul oaselor şi-i văzu în faţa ei pe Midge, Steven şi Roger, toţi trei foarte iritaţi. Se făcuse noapte.

- De unde vii? strigă Midge. Ne-am făcut un sânge rău teribil, te-am căutat în tot oraşul!

Incapabilă să-i privească în faţă, Laura îşi ascunse faţa în mâini şi încercă să găsească un răpsuns plauzibil.

-Am avut întâlnire cu Janine Hartmann pentru cină şi mi-am petrecut noaptea la ea.

- Nu puteai să telefonezi? Nu te-ai gândit nici o clipă la noi! Sincer, Laura, nu ştiu ce se întâmplă cu

tine în ultimul timp. Nu te mai recunosc.

- Probabil că este surmenată după toată munca aceea la Hillsborough, zise Steven. După ce ne vom căsători, va trebui să vinzi magazinul, Laura. Nu te vei putea ocupa singură de toate. Cum eu voi fi probabil solicitat să părăsesc San Francisco, nici măcar Midge nu va fi aici ca să te ajute. La urma urmei, de ce nu te-ai întaorce la Carmel, la mătuşa Estelle? Va fi mulţumită să aibă pe cineva în preajma ei, acum că îmbătrâneşte. Nu mă împac deloc cu ideea să te las singură în oraşul acesta mare.

- Poate că am şi eu un cuvânt de spus, interveni în discuţie Roger. Nu ştiam că ţin atât de mult la Laura. Dar când m-am întors aici şi n-am găsit-o, am înţeles cât de mult mi-a lipsit. Dacă vrea să primească cererea mea în căsătorie, poate că va reuşi după un timp să mă iubească.

Midge se repezi spre Laura ca s-o sărute.

- Oh, Laura, sunt atât de mulţumită. Nu bănuiam că exista ceva atât de serios între voi. N-am putea face o căsătorie dublă? Ce părere ai?

Laura îşi plecă ochii.

- îmi pare rău, Roger. îmi placi mult, dar nu mă simt pregătită să mă căsătoresc, fie cu dumneata, fie cu altul. Am nevoie de timp ca să reflectez.

- Bineînţeles, Laura, nu vreau să te zoresc. Dar mi-e teamă să nu te pierd dacă te întorci la Carmel. Acesta a fost motivul pentru care am ţinut să-mi cunoşti sentimentele. Poate că le vei împărtăşi, cu timpul?

Laurei i se învârtea totul în cap. Cum să le explice

că nu se punea problema să accepte căsătoria cu Roger, nici acum, şi nici mai târziu? în definitiv, poate că întoarcerea la Carmel era cea mai bună soluţie. încerca să-şi pună ordine în gânduri când se auzi soneria de la intrare.

- Cine poate fi la ora asta? întrebă Midge ducându-se să deschidă.

Laura auzi vocea alarmată a lui Midge.

- Dar cine sunteţi? Ce doriţi? Unde credeţi că vă aflaţi? Aici nu se intră aşa!

Laura îşi ridică privirea: în cadrul uşii se detaşa silueta înaltă a lui David. Era prima dată când îl vedea în costum de oraş. Costumul lui gri închis şi cămaşa de mătase albă făceau să iasă în evidenţă virilitatea corpului său bine legat. Figura lui bronzată avea o expresie de temut. Ochii îndreptaţi spre Laura aruncau fulgere.

Ea se simţea umilită profund. Aşadar, aroganţa acestui bărbat nu avea limite? O va acoperi de ruşine în faţa propriei ei familii? Inima ei încetă o clipă să bată: venele de la gâtul lui David se umflau sub imperiul furiei. în ciuda a tot ce-i făcuse, ea îl iubea. Se încordă, hotărâtă să nu se dea în spectacol.

- Nu eşti lipsit de insolenţă! Ieşi afară! De nu te-aş mai revedea vreodată!

David o privi pe Laura cu o ură neascunsă. Ea nu-i văzuse niciodată o asemenea expresie de înverşunare şi de ostilitate.

- Ia-ţi lucrurile. Plecăm.

- Eşti nebun! Nu merg nicăieri cu dumneata. Ieşi din camera mea! Te urăsc!

- Nu mă îndoiesc. Dar încetează să mai faci pe fetiţa inocentă! Acum te cunosc! îmbracă-te. Ne întoarcem acasă.

Midge era năucită complet.

- Dar ea *este* acasă! Despre ce naiba vorbiţi? Laura, explică-mi te rog ce se întâmplă.

- Nu este nimic de explicat, Midge. David are idei total greşite despre relaţiile noastre. Dar el va pleca imediat.

Steven îl prinse pe David de braţ.

- Aţi auzit ce spune tânăra aceasta? Vrea să plecaţi. în consecinţă, aţi face bine să ieşiţi.

- Dimpotrivă, zise David, aţi face şi mai bine să ieşiţi toţi şi să mă lăsaţi singur cu Laura. N-am intenţia să plec fără ea şi se pare că voi avea nevoie de ceva timp ca s-o conving că locul ei este lângă mine.

Roger vru să-l prindă pe David de braţul celălalt, dar acesta îl măsură într-un asemenea mod încât Roger făcu un pas înapoi. Steven se îndepărtă şi el, văzând furia care strălucea în ochii lui David.

Numai Midge continua să reziste, cu mâinile în şolduri şi cu picioarele înfipte cu fermitate în podea.

- Cu ce drept intraţi aici şi pretindeţi să vorbiţi cu Laura, când este evident că ea n-o doreşte?

David îi zâmbi cu indulgenţă.

- Cu dreptul unui soţ care vrea să discute cu soţia lui între patru ochi şi s-o convingă că locul ei este alături de el.

în cameră se lăsă o tăcere consternată. Laura sări din pat.

- Soţ... Soţie... ce tot îndrugi? N-o să reclami totuşi privilegii conjugale din cauza a ceea ce s-a petrecut noaptea trecută?

- Bineînţeles că da! Credeai că o să scapi printr-o păcăleală? Regret că nu am înţeles că aveai nevoie de banii mei înainte de căsătorie. Stratagema ţi-a reuşit până în prezent, dar acum eu sunt acela care comandă. Ia-ţi lucrurile şi să plecăm.

- O clipă, zise Roger. Nu puteţi da buzna aici pretinzând că sunteţi soţul Laurei şi să ne daţi tuturor ordine. Drept cine vă credeţi?

- V-am spus deja, Addison, soţul Laurei. Se pare că dumneata râvneai locul acesta. Prea târziu. Laura nu te mai priveşte.

Midge izbucni:

- Nu ştiu cine sunteţi! Dar eu sunt sora Laurei; am dreptul la explicaţii.

David îi aruncă Laurei o privire dispreţuitoare.

- Sora dumitale are dreptate. Povesteşte-i totul, Laura. După asta, poate că vom putea în sfârşit să plecăm...

Laura îşi ascunse faţa în palme. Pe obrajii ei curgeau lacrimi.

- Este imposibil de explicat. Am făcut o încurcătură teribilă. Şi te-am minţit: n-am fost la Janine, ieri seară. Mi-am petrecut noaptea cu David. Dar nu vreau să-l mai văd în viaţa mea. Te rog să-l faci să mă lase în pace.

- Nici nu se pune problema, replică David. Acum n-o să-mi mai scapi. Şi să nu-ţi închipui că o să-ţi plătesc o pensie alimentară grasă pentru mica

escapadă de ieri seară. Nu vreau să ajung de râsul lumii din cauza ta. Este prea târziu pentru a anula căsătoria şi nu vreau să aud de divorţ. Eşti legată de mine. Dar să ştii că mie nu-mi displace la fel de mult ca ţie.

Steven se adresă atunci lui David cu o voce calmă şi reţinută:

- Nu credeţi că este de-ajuns? De ce nu aveţi amabilitatea să plecaţi? Nu sunteţi soţul Laurei şi, sincer vorbind, puţin contează cine sunteţi. Tot ce vi se cere este să plecaţi.

David scoase o hârtie din buzunarul interior al hainei, pe care i-l întinse lui Steven cu un zâmbet feroce.

- Poate că acest document vă va convinge?

Steven privi hârtia şi păli. îi trecu documentul lui Midge, care deveni tot atât de palidă ca logodnicul ei.

- Asta explică lucrurile! Dar nu înţeleg de ce ne-a minţit Laura. Nu-i stă în fire. Cred că vă datorăm scuze, domnule Lattimer. Laura nu ne-a spus niciodată că vă cunoaşte.

Laura o privi pe Midge cu ochii strălucind de mânie.

- Ce tot îndrugi acolo? Nu te-am minţit niciodată. Pur şi simplu nu-l cunosc pe domnul Lattimer. Cât despre bărbatul acesta, se numeşte David. Ce-i cu falsul acesta pe care l-a născocit?

Midge îi întinse documentul.

- Sunt întristată şi decepţionată de atitudinea ta, Laura. Este un certificat de căsătorie autentic care poartă semnătura ta şi pe cea a lui *David* Johnathan

Lattimer. După cum se pare, bărbatul acesta este chiar domnul Lattimer, adică soţul tău.

Laura, cu respiraţia tăiată, recăzu pe pat.

- Minţi! Este imposibil!... Nu eşti Johnathan Lattimer, eşti David...

Se opri brusc: de fapt, nu-i cunoştea numele de familie.

- Nu mai spune, Laura! Ai ştiut întotdeauna cine eram. Voiai să mă tragi pe sfoară ca să te iau în căsătorie şi să mă obligi să-ţi plătesc o sumă frumoasă toată viaţa. Recunosc că m-am lăsat prins în cursă şi ai reuşit să obţii căsătoria. Dar un divorţ nu este atât de uşor de obţinut. Şi acum, că am înţeles cum stau lucrurile, eu voi impune regulile jocului. Ia-ţi lucrurile, te iau cu mine.

Scoasă din fire, Laura îi arunca priviri indignate.

- Poţi să spui ce vrei, eu n-am să te urmez. Minţi şi nu vreau să te mai văd în viaţa mea!

David i se adresă lui Midge:

- Date fiind împrejurările, mi-aţi putea acorda posibilitatea unei discuţii între patru ochi cu Laura?

Midge îi aruncă o privire lui Steven.

- Cred că are dreptul la o convorbire particulară cu soţia lui. Dacă ai nevoie de noi, Laura, n-ai decât să ne chemi.

Când David auzi uşa închizându-se în urma lor, i se adresă Laurei cu o voce autoritară:

- Grăbeşte-te, Laura. Cum ţi-am spus, acum mingea se află în terenul meu. Nu mă cunoşti. Pot să mă port foarte dur şi nu apreciez deloc să trec drept un imbecil. Te sfătuiesc să asculţi, dacă nu vrei să ai

necazuri.

- Ieşi afară! Cum îndrăzneşti să mă tratezi în felul acesta? Nu sunt una dintre... una dintre acele femei care se cumpără. Nu mai vreau să am nimic de-a face cu dumneata. Şi dacă nu mă laşi în pace, am să-i spun avocatului meu să dubleze cererea de pensie alimentară.

Laura nu ştia ce o îndemnase să spună asta. Cerând o pensie alimentară mare, se gândea să-l sperie şi să-l facă să renunţe. Văzând expresia de pe faţa lui David, îşi înţelese imediat greşeala.

- Ah, îţi dezvălui în sfârşit intenţiile! Dacă-i aşa, putem să jucăm cu cărţile pe masă. Dar eu voi câştiga miza. Sunt foarte prins de afacerile mele, am o companie de condus şi n-am timp de pierdut. Dar asta nu înseamnă mai puţin că eşti soţia mea şi vei rămâne atâta timp cât nu voi hotărî altfel. Pregăteşte-te să pleci imediat şi să te supui ordinelor mele. Altfel, Midge şi Steven vor avea de suferit.

- Ce vrei să spui? De ce faci asta? Cum poţi să le faci rău?

David râse dispreţuitor.

- îţi voi explica, dar rapid. Trebuie într-adevăr să plecăm. Am s-o fac pentru că sunt neîndurător şi nimic nu mă poate face să dau înapoi ca să-mi ating scopul, cum ai remarcat singură. Nimic nu este mai uşor pentru mine decât să distrug cariera lui Steven. Firma Johnston Bros“ se ocupă şi de contabilitatea Companiei Lattimer. Ei nu vor şovăi să-l concedieze pe Steven dacă le dau de înţeles că mă îndoiesc de cinstea lui. După aceea, va putea oricât să-şi caute

de lucru, nu-l va angaja nimeni.

David îşi încrucişă braţele la piept şi se sprijini cu spatele de perete.

- Ei bine, acum eşti gata să vii cu mine?

Laura se ridică.

- Mi se pare că n-am de ales. Eşti fără îndoială diavolul în persoană.

David se înclină.

- în slujba dumitale, draga mea. Acum, să ne grăbim.

- Vrei să ieşi ca să mă pot îmbrăca?

David o privi cu coada ochiului.

- îmbracă-te ca şi cum n-aş fi aici. După noaptea trecută, nu mai există secrete între noi.

Laura deveni stacojie şi se duse să se închidă în baie, împreună cu hainele. David izbucni într-un râs insolent. Cum putuse oare să se pună într-o asemenea situaţie? Cum să-l convingă pe David că nu ştiuse că era Johnathan Lattimer şi că nu voia banii lui? Cum să-i explice lui Midge situaţia? Viaţa ei depindea de acum înainte de David şi el era un om neîndurător. Cu faţa plină de lacrimi, îşi adună curajul ca să deschidă uşa şi să dea iarăşi ochii cu el.

David era întins pe pat, cu mâinile sub ceafă.

- Nu te obosi să-ţi iei hainele. Oricum, ele nu sunt potrivite cu noua ta poziţie de soţie a lui Lattimer. Secretara mea te va duce mâine dimineaţă să faci cumpărături. Acum să ne luăm rămas-bun şi să ne întoarcem la noi acasă, draga mea, zise el deschizând uşa camerei.

Laura se duse s-o sărute pe Midge.

- îmi pare rău, Midge... Sper că mă vei ierta...

Apoi se întoarse spre Steven.

- încearcă să nu mă deteşti prea mult, te rog.

Roger dispăruse deja. Nu mai era nimic de adăugat... în timp ce ieşea, îl auzi pe David spunându-i lui Steven:

- Sper să asist la căsătoria voastră. Până atunci, am putea prânzi împreună într-una din zilele acestea. Avem multe lucruri să ne spunem, acum că urmează să facem parte din aceeaşi familie.

îi strânse mâna lui Steven şi se alătură Laurei, care-l aştepta în vestibul. Atitudinea lui amabilă se schimbă imediat în ostilitate, ceea ce avu drept rezultat că o făcu să coboare foarte repede scara.

Făcu un semn din cap şoferului sprijinit de un automobil mare închis. Acesta se redresă imediat şi se grăbi să deschidă portiera. David aproape că o aruncă pe Laura pe bancheta din spate şi se aşeză alături de ea. Laura se îndepărtă de el, strângându-se la celălalt capăt al banchetei.

- Ne întoarcem acasă, Dan, zise David lăsându-se pe spătar şi închizând ochii cu o expresie de satisfacţie şi de trufie.

Laura privea pe geam, în timp ce maşina mare rula pe străzile întortocheate. Ce se va întâmpla oare cu ea? Va reuşi vreodată să-l covningă pe David că nu ştia că este Johnathan Lattimer? Putea să spună sau să facă ceva pentru a se elibera de această căsătorie abjectă?

Fu smulsă din gândurile ei când maşina se opri în faţa casei lui David, în cartierul Pacific Heights.

Şoferul le ţinu portiera deschisă şi David îi oferi mâna Laurei ca s-o ajute să coboare. O făcu să treacă în faţa lui şi o împinse rapid spre uşa de intrare.

- Nu mai am nevoie de dumneata în seara asta, Dan. Pe mâine.

Şoferul îşi duse mâna la caschetă.

- La ordinele dumneavoastră, domnule Lattimer. Petrecere frumoasă.

în liftul care-i ducea la etaj fu o tăcere deplină. David apăsă butonul soneriei şi-i zâmbi majordomului care veni să le deschidă.

-Jeffry, ţi-o prezint pe doamna Lattimer.

O conduse apoi pe Laura în apartament fără să aştepte răspunsul majordomului înmărmurit.

- Doamna Thompson a pregătit camera de oaspeţi aşa cum i-am cerut?

- Da, domnule, cred că totul este gata.

- Mulţumesc, Jeffry. Asta-i tot.

David deschise uşa unei camere mici unde tocmai se făcuse patul.

- Poţi dormi aici, deocamdată. Nu ţin să te revăd în seara asta.

închise după aceea uşa, părăsind-o pe Laura, zdrobită, în
camera aceea mică şi rece.

în cele din urmă se aşeză într-un fotoliu tapiţat cu catifea albastră, lângă fereastră. Privi vapoarele înaintând încet în golf, invidiindu-le libertatea. Era limpede că David se hotărâse să-i facă viaţa un infern şi că nu-i va lăsa nici o posibilitate de evadare. Cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât mai disperată se

simţea.

Trebuie să fi adormit, deoarece se făcuse ziuă când auzi bătându-se la uşă. Intră o femeie înaltă, cu un fizic plăcut şi părul uşor încărunţit. Rămase cu gura căscată văzând-o pe Laura cu hainele şifonate după noaptea petrecută în fotoliu. Ea avu o expresie dezgustată.

- Sunt domnişoara Wentworth, secretara domnului Lattimer. M-a însărcinat să vă conduc prin magazine ca să vă alcătuiţi o garderobă.

Judecând după expresia de pe chipul ei, constată Laura, trebuia să considere această sarcină drept o corvoadă foarte neplăcută.

- Am să vă aştept în bibliotecă. Avem întâlnire la ora zece la magazinul „Magnin“.

Laura îşi aranjă hainele, de bine-de rău. Nu avea unele de schimb. Când intră în bibliotecă, domnişoara Wentworth îşi bea cafeaua.

- Vreţi o ceaşcă de cafea sau doriţi să vă luaţi micul dejun înainte să plecăm, doamnă Lattimer?

- O cafea va fi perfect, zise Laura luând cafetiera de argint care se afla pe bufet.

Se aşeză şi bău cu înghiţituri lungi băutura neagră şi consistentă, căreia îi savură aroma tare.

- Plecăm îndată ce terminaţi, zise domnişoara Wentworth. Avem mult de lucru. După cum ştiţi, domnului Lattimer îi place ca treburile prevăzute să fie rezolvate în termenul fixat.

Laura îşi termină cafeaua şi o urmă pe domnişoara Wentworth. Atitudinea de superioritate a acestei femei destul de în vârstă o făcea pe Laura să

se simtă foarte jenată şi coborârea cu liftul se efectuă în cea mai deplină tăcere.

Dan le aştepta lângă maşină. Domnişoara Wentworth îi făcu semn Laurei să ia loc, în timp ce ea se adresă şoferului:

- Ai lista, Dan? Vom începe cu magazinul „Magnin“ şi vom urma după aceea itinerarul stabilit.

Laura se ghemui şi de data aceasta într-un colţ al spaţioasei maşini. Domnişoara Wentworth nu încercă să înceapă conversaţia, iar Laura era prea intimidată ca să ia iniţiativa.

Ajunse la „Magnin“, domnişoara Wentworth o conduse pe Laura în partea rezervată clientelei alese. O vânzătoare, care nu mai era foarte tânără, îmbrăcată luxos şi foarte machiată, veni în întâmpinarea lor.

- Ah, domnişoară Wentworth, ce plăcere să vă revăd! Şi dumneavoastră, doamnă, sunteţi cu siguranţă doamna Lattimer. Ce noroc aveţi! Domnul Lattimer este un bărbat încântător!

în vreme ce Laura se simţea stânjenită, domnişoara Wentworth începusă explice:

- Avem nevoie de o garderobă completă. Să începem cu lenjeria, vom vedea restul după aceea. Ce talie ai, draga mea? întrebă ea cu condescendenţă.

Laura îi dădu informaţia şi fu introdusă imediat într-un salon de probe.

- Luaţi loc, scumpă doamnă. Vom aduce aici tot ce trebuie, zise vânzătoarea, volubilă.

Ceea ce se şi întâmplă. Laura protestă: avea şi

aşa prea multe. Dar domnişoara Wentworth nu ţinu seama de spusele ei.

- Domnul Lattimer mi-a dat ordine foarte precise şi eu nu am obiceiul să le discut. Vă sfătuiesc insistent să învăţaţi să faceţi la fel.

Laura i-ar fi dezvăluit cu plăcere domnişoarei Wentworth adevărul despre scumpul ei domn Lattimer, ca să-i distrugă puţin iluziile, dar se temea ca vorbele ei să nu ajungă la urechile lui David: ar fi în stare să se răzbune pe Steven. Zâmbi cu resemnare şi păstră tăcerea.

După „Magnin“, continuară probele şi cumpărăturile în toate magazinele aflate pe lista domnişoarei Wentworth. La sfârşitul zilei, Laura avea mai multe veşminte decât avusese vreodată în toată viaţa ei şi era epuizată.

Scoase un suspin de uşurare când domnişoara Wentworth o lăsă acasă înainte de a-şi continua drumul spre birou.

Laura le zâmbi portarului şi liftierului, care o salutau. Ştirea căsătoriei trebuie să se fi răspândit, deoarece o numiră amândoi doamna Lattimer. Cum nu avea cheia apartamentului, sună şi Jeffry veni să-i deschidă.

- Ah, bună ziua, doamnă Lattimer. Au venit mai multe pachete pentru dumneavoastră. Ne-am luat libertatea să le deschidem şi să le punem în camera dumneavoastră. Mai este ceva ce am putea face pentru dumneavoastră?

Laura surâse la aceste dovezi de amabilitate.

- Nu, mulţumesc. Mă voi duce să mă odihnesc

puţin. Sunt istovită.

Intră în baie şi-şi lăsă îmbrăcămintea să cadă la podea. Apoi făcu un duş ca să-şi liniştească nervii. După care alese o cremă parfumată din bogatul sortiment de cosmetice aliniate pe măsuţa de toaletă. Incontestabil, David îşi trata bine invitaţii. Camera aceasta de oaspeţi era amenajată mai bine decât majoritatea camerelor personale. Deschise sertarele ca să ia de acolo rufărie. Lenjeria de corp era toată din mătase naturală, după cum ceruse imperios domnişoara Wentworth.

- Domnul Lattimer nu apreciază ţesăturile sintetice, îi spusese ea Laurei, ca şi cum aceasta era preoccupată să ştie ce-i plăcea sau nu domnului Lattimer.

Alese lenjerie de culoare crem, împodobită cu dantelă veritabilă. Apoi deschise şifonierul şi contemplă stupefiată mulţimea de veşminte care erau aranjate acolo. Făcuse oare într-adevăr toate cumpărăturile acestea într-o singură zi? Alegerea devenea foarte dificilă... în cele din urmă, se hotărî pentru o rochie de interior gri petrol care-i scotea în evidenţă culoarea de safir a ochilor. După aceea se întinse pe un şezlong şi adormi.

Fu trezită de bătăi uşoare dar insistente la uşă. Era Jeffry, care avea un mesaj pentru ea:

- S-a telefonat de la birou: domnul Lattimer nu se va întoarce în seara asta la cină.Vreţi să coborâţi în sfuragerie sau preferaţi să vi se aducă un platou?

Laura era atât de obosită încât întâmpină cu bucurie posibilitatea de a cina singură în liniştea

camerei sale. Cel puţin era sigură că nu avea să-l înfrunte pe David. Nu ştiuse niciodată prea bine la ce să se aştepte din partea lui, dar, judecând după dispoziţia în care fusese ultima dată, atitudinea lui nu anunţa nimic bun.

- Mulţumesc, Jeffry. Te rog să-i spui doamnei Thompson că aş fi foarte mulţumită cu o masă uşoară în camera mea.

După plecarea lui Jeffry, Laura începu să cerceteze camera cu de-amănuntul. Mobilierul era în întregime din lemn, cu bordură de ciucuri albastru-deschis sau ivorie. Pereţii, erau acoperiţi cu mătase cu reflexe albastre de nuanţa levănţicii, asortaţi cu draperiile făcute din acelaşi material. Covorul gros de lână, de o albeaţă strălucitoare, semăna cu o blană de animal. Judecând după mobilier, Laura îşi spuse că majoritatea ocupanţilor acestei camere trebuie să fi fost femei. Un bărbat nu s-ar fi simţit cu siguranţă în largul lui aici. îşi trecu mâna peste catifeaua albastră care acoperea divanul şi se înfundă între perne.

David putea să creadă ce voia, dar avea desigur bun-gust.

După ce se gândi puţin, Laura luă telefonul aflat pe noptieră şi formă numărul magazinului. Când o avu pe Midge la celălalt capăt al firului, Laura şovăi, neştiind prea bine ce să spună. Se hotărî să vorbească în cele din urmă, cu o voce înăbuşită şi nesigură.

- Laura la telefon. Ce mai faci, Midge?
- Mai curând eu trebuie să te întreb pe tine!
- Sunt puţin obosită. Am fost plecată să cumpăr

haine cu secretara lui David. Se pare că nu apreciază felul cum mă îmbrac.

Vocea Laurei se gâtui.

- Midge, îmi pare rău că te-am decepţionat. Te rog să mă ierţi. îşi spun sincer, nu aveam nici cea mai mică idee că David era în realitate Johnathan Lattimer şi habar n-am avut că m-am căsătorit cu el. Mă crezi?

Midge ezită.

- Ascultă, Laura, acesta nu este genul de problemă care se poate discuta la telefon. De ce n-am prânzi, mâine, împreună?

- Cu plăcere, Midge. Voi fi la magazin spre prânz.

Tocmai închidea telefonul când se bătu la uşă. Era Jeffry,
aducând platoul cu cina. îl depuse pe o măsuţă rotundă acoperită cu o faţă de masă şi aranjară masa.

- Poftă bună, doamnă Lattimer. Voi reveni să iau platoul.

Laura nu se putu împiedica să se întrebe ce credeau servitorii despre această căsătorie ciudată şi despre raporturile ei cu David. îi era recunoscătoare lui Jeffry pentru amabilitatea lui şi pentru licărirea de înţelegere pe care o zărise în privirea lui.

Măsuţa se afla lângă fereastră şi Laura, în timp ce cina, contempla golful. Masa ei se compunea dintr-un pahar cu suc de fructe, friptură de vită, cartofi prăjiţi şi mazăre verde, cafea şi desert. Nu se atinse de carafa de vin, dar luă o ceaşcă de cafea neagră foarte caldă. Spuma de ciocolată era de o fineţe

diafană. Era o cină delicioasă. După aceste câteva ore de odihnă se simţea perfect refăcută. Pentru a-l scuti pe Jeffry de osteneala de a veni să ia platoul, îl duse ea însăşi la bucătărie. Jeffry stătea la masă şi cina, împreună cu o femeie de o vârstă destul de înaintată. Foarte surprins s-o vadă apărând pe Laura, sări în picioare ca s-o scape de platou.

- Doamnă Lattimer, nu trebuia să faceţi asta. Domnul Lattimer ar fi foarte supărat dacă ar crede că-mi neglijez serviciul.

- N-o să-i spunem, zise Laura zâmbind, astfel că nu va şti nimic. Va rămâne un secret al nostru. îmi pare rău că v-am deranjat. Terminaţi-vă cina, vă rog.

De la bucătărie, Laura se îndreptă spre bibliotecă, deoarece dimineaţa n-o văzuse prea bine din cauza domnişoarei Wentworth, care o zorea. Privi stupefiată mulţimea de cărţi pe care o găsi acolo. O coleţie de albume de familie, care ocupa aproape un întreg compartiment al bibliotecii, o intrigă în mod deosebit. Luă unul dintre aceste albume şi se aşeză într-un fotoliu confortabil de piele aflat lângă şemineu.

Primele două portrete reprezentau un bărbat tânăr şi o tânără femeie, evident foarte îndrăgostiţi unul de celălalt. Dedesubt, se putea citi: „Johnathan şi Elisabeth“. Laura cercetă cu atenţie bărbatul. Era de o asemănare frapantă cu David, dar părul lui avea o culoare mai deschisă şi părea mai scund. Judecând după îmbrăcăminte, fotografia aceasta trebuia să dateze cu mult înainte de naşterea lui David. Urmau apoi fotografiile de logodnă şi de căsătorie. Cu siguranţă, trebuia să fie vorba despre părinţii lui

David.

Rămase după aceea înmărmurită în faţa fotografiei tinerei femei ţinând un copilaş în braţe, cu menţiunea „Elisabeth şi David“. Continuă să răsfoiască albumul şi urmări transformarea soţului ei de la copilărie la vârsta adultă. Figura rămăsese aceeaşi, dar trăsăturile i se înăspriseră şi căpătaseră o expresie arogantă. Laurei îi era greu să creadă că băieţelul vesel din fotografii devenise bărbatul care-i provoca atâtea frământări.

A fost smulsă din reveria ei de soneria de la uşa de intrare. Apoi David intră cu mersul lui rapid în bibliotecă şi se comportă ca şi cum Laura nu era acolo. îşi slăbi cravata, îşi descheie gulerul, aruncă haina pe un scaun şi se apropie de bar ca să-şi toarne de băut. Cu paharul în mână, se lăsă să cadă pe canapea, în faţa Laurei, şi-şi întinse picioarele. Luă o înghiţitură şi o cercetă abia atunci pe Laura cu atenţie.

- Cum ţi-ai petrecut ziua? Ti-ai făcut o idee despre cât de îngrozitor este să fii soţia mea?

- Am avut o zi extenuantă, ştii foarte bine. Scumpa dumitale domnişoară Wentworth m-a târât prin toate magazinele din San Francisco, dând dovadă de un zel remarcabil: a făcut totul ca să mă îmbrace potrivit gustului dumitale.

David o măsură lung pe Laura.

- Judecând după ţinuta ta, a făcut o treabă demnă de laudă. Va trebui să mă gândesc s-o laud.

- Va trebui neapărat s-o faci. Câteva cuvinte amabile din partea dumitale o vor face fericită. La

drept vorbind, aici toată lumea este la picioarele dumitale. Ce mult aş vrea să le pot spune adevărul în ceea ce te priveşte!

David surâse cu superioritate.

- Ce adevăr, exact? Ce ştii despre mine ca angajaţii mei, care mă cunosc de atâta timp, să nu ştie?

Laura îi aruncă o privire scrutătoare.

- Ştiu că eşti un om rău şi că eşti în stare de orice ca să-ţi satisfaci capriciile. M-ai ameninţat că-mi vei pricinui pierderea familiei dacă aş încerca să rup această căsătorie detestabilă. Nu mă iubeşti. Mă forţezi să rămân cu dumneata pentru motive pe care nu reuşesc să le înţeleg...

David o măsură cu o privire posomorâtă.

- Nu, nu te iubesc... Aş fi putut... De ce oare m-aş fi căsătorit, fără asta, cu tine? Am reuşit ani de zile să scap de ghearele tuturor femeilor care au stat cu ochii pe mine şi m-am lăsat prins în cursă de către cea mai intrigantă şi mai neruşinată dintre toate. Nu am intenţia să te las să pleci ca să te căsătoreşti cu Roger sau cu oricare alt imbecil care s-ar înşela şi te-ar lua drept alta, cu banii pentru care am muncit din greu ca să-i câştig. Nu, vei rămâne soţia mea până când mă voi plictisi de tine şi până când mă voi fi hotărât, *eu,* ce vreau să fac.

Laura era peste măsură de furioasă şi ochii ei aruncau fulgere. Aruncă albumul la podea şi ieşi trântind uşa în urma ei. Se duse în camera ei şi se aruncă pe pat. De ce oare i se întâmpla aşa ceva? Cum să facă să-l convingă pe David că nu avea nevoie de banii lui şi s-o lase să plece? Situaţia părea

disperată şi adormi, încă o dată, plângând.

Capitolul 1

A doua zi dimineaţa, Laura se trezi puţin mai destinsă. Se bucura la gândul că va merge să ia masa de prânz cu sora ei. După ce făcu un duş, deschise şifonierul şi se încruntă: nu avea nimic care să se poată potrivi cu blugii ei. îşi imagină expresia îngrozită a domnişoarei Wentworth dacă şi-ar fi exprimat dorinţa să cumpere aşa ceva... Nici una dintre noile ei toalete, prea elegante, nu se potrivea cu ocazia. în cele din urmă îmbrăcă nişte pantaloni de culoarea caisei, o bluză de mătase şi o jachetă asortate. îşi dădu repede cu puţin ruj pe buze, un pieptene prin păr şi se îndreptă spre bucătărie.

- Aş putea primi o cafea şi pâine prăjită? o întrebă ea pe doamna Thompson, ocupată să taie legumele în cubuleţe.

- Doamnă Lattimer, nu aveţi decât să sunaţi şi vă vom aduce micul dejun în sufragerie sau în camera dumneavoastră, dacă preferaţi. Domnul Lattimer ar fi foarte contrariat dacă v-ar vedea în bucătărie.

- Foarte bine, zise Laura cu un aer ruşinat. Să nu-l supărăm pe domnul Lattimer...

Singură şi umilită, se duse să se aşeze în sufrageria bogat mobilată. Aşezată la capătul unei mese enorme din lemn de nuc sculptat, privea fix reflexele unui candelabru de argint, când intră Jeffry cu un platou în mână.

- Doamna Thompson m-a trimis să vă înreb dacă preferaţi ouă sau cârnaţi.

- Mulţumesc, Jeffry, dar nu vreau nimic. Dimineaţa, nu iau decât o cafea şi pâine prăjită.

Jeffry se întristă.

- Domnul Lattimer nu va fi mulţumit: el consideră că trebuie luate mic dejunuri substanţiale.

Laura susţinu privirea întristată a lui Jeffry.

- Domnul Lattimer va fi nemulţumit fără îndoială de multe alte lucruri...

Jeffry tresări.

- Doamnă Lattimer! Sunt în serviciul domnului Lattimer de foarte mulţi ani şi ceea ce spuneţi îmi este foarte neplăcut. Noi îl iubim mult cu toţii şi facem tot ce putem pentru el. Şi acum, dacă nu mai aveţi nevoie de mine, am să mă întorc la treburile mele.

„Ei bine, îşi zise Laura în sinea ei, iată că mi l-am ridicat în cap pe singurul meu prieten. Poate că David nu este esenţial- mente rău dacă oamenii din serviciul lui îi sunt atât de devotaţi?“

îşi bău cafeaua în grabă, nerăbdătoare să scape din această atmosferă ostilă şi să regăsească veselia magazinului ei de flori.

Ieşind din lift, îl întâlni pe şoferul soţului ei.

- Vreţi să vă duc undeva, doamnă Lattimer?

- Nu, Dan, mulţumesc, voi lua un taxi, nu mă duc departe.

- Domnul Lattimer mi-a cerut să vă conduc unde vreţi, zise Dan mergând în spatele ei.

El îi deschise portiera. Laura înţelesese deja că era mai bine să nu discute ordinele lui David. După ce o lăsă în faţa magazinului, Dan o întrebă:

- Când trebuie să vin să vă iau, doamnă Lattimer?

- Nu trebuie să te deranjezi, Dan. Nu ştiu deloc la

ce oră mă voi întoarce. Voi lua un taxi.

- Asta nu mă deranjează deloc, doamnă Lattimer. Mă duc să iau masa de prânz şi revin mai târziu, când veţi fi luat o hotărâre.

- Foarte bine, Dan, suspină Laura.

Dacă ar fi refuzat, el s-ar lipsi cu siguranţă de masa de prânz ca să aştepte toată după-amiaza în faţa magazinului...

O găsi pe Midge ocupată cu udatul plantelor. Zărind-o pe Laura, îşi lăsă stropitoarea şi-i întinse braţele.

- Sunt fericită să te văd! Mi-ai lipsit teribil... Lasă-mă să te privesc. Câtă eleganţă! Acum înţeleg de ce domnişoara Wentworth mi-a cerut să dau toate lucrurile tale unei societăţi de binefacere. Văd că gusturile tale s-au schimbat. Spune-mi, cum te simţi căsătorită cu unul dintre bărbaţii cei mai puternici din lume?

Laura începu să râdă din toată inima, pentru prima oară după mult timp. Regreta atât de mult intimitatea pe care o împărtăşise întotdeauna cu sora ei! Ce bine ar fi fost să se poată întoarce la zilele fericite ale copilăriei! Din păcate, era imposibil. Acum era căsătorită, şi cu un bărbat care o dispreţuia. Se grăbi să-şi alunge melancolia şi reluă pe un ton vesel:

- O clipă, Midge, lasă-mă să-mi trag sufletul. Mai întâi, gusturile mele nu s-au schimbat deloc: dacă ai şti ce mult regret blugii şi tricourile mele! Noua mea garderobă a fost aleasă în întregime de către domnişoara Wentworth, la ordinul soţului meu. Şi, pentru a răspunde la a doua întrebare a ta: căsătoria

asta mă îngrozeşte şi aştept ca David să binevoiască să pună capăt acestei farse. Cum aş putea rămâne căsătorită cu el, Midge? Mă detestă...

- Ce-i cu toată povestea asta? Trebuie totuşi să-l iubeşti, pentru că te-ai căsătorit cu el! Să nu-mi spui că ai făcut-o pentru banii lui, deoarece n-o să te cred.

- Tu nu mă crezi, dar încearcă să-l covningi de asta pe David... De fapt, nu-mi amintesc nimic. Luasem un medicament şi băusem puţin, în seara aceea. în ceea ce-l priveşte pe David, poate că şi el se afla sub influenţa băuturii... în primul rând, nu este genul de bărbat care să se căsătorească. Şi chiar dacă ar fi, nu sunt nicidecum genul lui. Nu poate suporta nici măcar felul în care mă îmbrac. Problema este la fel de misterioasă pentru mine ca şi pentru tine.

- Laura, mărturisesc că nu înţeleg nimic din toate astea. Dar am impresia că David e destul de mare ca să ştie ce are de făcut. Caută să suporţi totul cu resemnare, sunt sigură că lucrurile se vor aranja până la urmă.

Laura începu să râdă.

- Din păcate, este foarte greu să-ţi păstrezi sângele rece cu David. Dar să nu ne stricăm după-amiaza vorbind despre el şi despre ciudăţeniile lui. Ce avem pentru prânz?

- Am comandat sandvişuri ca să putem mânca aici. Te deranjează?

- Dimotrivă, Midge. în felul acesta voi putea să mă ocup puţin de plante. îmi lipsesc, să ştii.

- Şi grădina de la Lattimer Lodge, ai abandonat-o?

- Nu ştiu ce să fac. Nu îndrăznesc să-i telefonez Janinei Hartmann. N-o să mă creadă niciodată că eram de bună- credinţă când am afirmat că nu-l cunoşteam pe Johnathan Lattimer... Deocamdată, încerc să mă adaptez. Mi se cântă pe toate tonurile că trebuie să-mi dau osteneala să-i fac plăcere soţului meu. Dar eu ştiu bine că este imposibil să-l mulţumesc.

Midge clătină din cap văzând expresia nefericită a Laurei.

- Sper că ai oricum intenţia să asişti la căsătoria mea, săptămâna viitoare? Absenţa ta ar strica totul pentru mine, iar mătuşa Estelle s-ar întreba ce se întâmplă.

- N-avea grijă. Orice ar putea încerca David... De altfel, el o ştie foarte bine. Am cumpărat chiar o rochie pentru această ocazie, cu domnişoara Wentworth. Ea n-a înţeles ce voiam să fac cu ea, dar n-a ridicat nici o obiecţie.

Au fost aduse sandvişurile pe care le comandase Midge şi cele două surori se aşezară la o măsuţă din fundul magazinului. După prânz, Laura o ajută pe Midge să ude plantele şi să aranjeze vitrinele. Timpul trecea cu repeziciune. Aproape terminaseră când auziră clopoţelul de la uşă: era Dan, care tocmai sosea.

- Scuzaţi-mă că vă deranjez, doamnă Lattimer. Nu credeţi că ar fi timpul să vă întoarceţi acasă?

Laura îşi privi ceasul: se făcuse ora şase.

- Da, bineînţeles, Dan. Nu mi-am dat seama că s-a făcut atât de târziu. Ar trebui să închizi acum, Midge.

îţi voi telefona mâine ca să aranjăm ceva.

Laura îl urmă pe Dan la maşină. Dar în loc să meargă pe autostradă, Dan o conduse direct la sediul Companiei Lattimer.

- De ce ne oprim aici? întrebă Laura, uluită.

- Domnul Lattimer vă aşteatpă în biroul său.

Laura se încordă imediat. Soţul ei îi strica ziua. Se pare că Dan îl ţinuse pas cu pas la curent cu modul cum îşi folosise timpul. Nu numai că-i datora supunere lui David, dar era pur şi simplu prizoniera lui. Scoase un suspin adânc. Oare ce mai inventase ca s-o tortureze?

A fost întâmpinată în hol de vechiul ei prieten, domnul Leonardi.

- Domnişoara Canaday! Ce plăcere să vă revăd!

Dar reluă imediat:

- Sau, mai curând, doamna Lattimer, nu-i aşa? Mi s-a părut că v-am văzut într-o zi împreună cu domnul Lattimer, dar nu ştiam că-l cunoaşteţi atât de bine. Sunt foarte fericit pentru dumneavoastră. Domnul Lattimer nu este oricine.

Fără să-i răspundă, Laura se îndreptă spre lift. Domnul Leonardi o informă că trebuia să-l ia pe cel care purta menţiunea: „Birourile direcţiei“.

- Vă va duce direct în biroul domnului Lattimer.

Liftierul se îndepărtă ca s-o lase să treacă. La etajul al
doisprezecelea, uşile se deschiseră direct într-un birou luxos cu un perete întreg din sticlă şi acoperit cu o mochetă groasă. Domnişoara Wentworth se ridică de la biroul ei ca s-o întâmpine pe Laura. Era

îmbrăcată într-un costum clasic fustă-taior de culoare gri, foarte elegant. Laura se simţi dintr-o dată deplasată în pantalonii ei de culoare bătătoare la ochi.

- încântată să vă revăd, doamnă Lattimer, zise secretara cu un zâmbet forţat. Domnul Lattimer este în şedinţă, dar m-a rugat să vă introduc imediat ce veţi fi aici.

Domnişoara Wentworth bătu uşor la uşă şi o deschise.

Vreo zece persoane erau adunate în jurul unei mese mari dreptunghiulare, prezidată de David. I se păru atât de impresionant în costumul lui de lână de culoare gri închis şi cămaşă albă, încât Laura încercă un veritabil sentiment de mândrie când îi zâmbi şi se ridică pentru a-i veni în întâmpinare. îşi trecu un braţ în jurul mijlocului ei. Laura nu se putu împiedica să se înfioare sub îmbrăţişarea lui posesivă.

- Domnilor, v-o prezint pe soţia mea.

Veniră pe rând cu toţii ca s-o salute şi să-i strângă mâna. David propuse atunci să amâne şedinţa. După ce se retrase toată lumea, o duse pe Laura în biroul lui şi-i făcu semn să se aşeze pe o canapea mare de piele.

- Scuză-mă un minut. Am diverse hârtii de pregătit, pe care vreau să le iau acasă.

începu să răsfoiască nişte dosare, în timp ce Laura, aşezată cuminte pe canapea, se simţea complet nelalocul ei, cum era îmbrăcată.

- Ai petrecut o zi bună?

- Da, excelentă. Sper că nu ai vreo obiecţie s-o

văd pe Midge? N-aş vrea pentru nimic în lume să-l supăr pe eminentul domn Lattimer.

David îşi ridică privirea, cu un aer amuzat.

- Asta este, din întâmplare, o ironie? După atât de puţin timp, există oare deja o umbră în căsătoria noastră?

Nu acordă nici o atenţie chicotelii Laurei şi continuă:

- N-are importanţă. Va trebui să te împaci cu situaţia. Eşti soţia mea şi vei rămâne până când voi hotărî altfel. Meriţi o lecţie şi am să ţi-o dau.

Vocea lui devenise rece şi tăioasă.

- în ceea ce o priveşte pe Midge, nu am nici o obiecţie s-o vezi. Este o tânără foarte cumsecade. Păcat că excelentele ei principii de viaţă nu te-au influenţat.

îşi adună hârtiile şi-i făcu semn Laurei să-l urmeze.

După ce-şi luă rămas-bun de la domnişoara Wentworth, care-l privea cu adoraţie, o conduse pe Laura spre lift. Afară, îi aştepta Dan. Se aşezară pe bancheta din spate a maşinii, Laura ghemuită în colţul ei. Dintr-o dată, îşi dădu seama că se îndreptau spre Golden Gate.

Aruncă o privire intrigată spre David. Cu ochii închişi, picotea alături de ea.

- Dar acesta nu este drumul spre Pacific Heights!

- Cine a spus că mergem la Pacific Heights? Lucrurile nu se petrec întotdeauna la fel, draga mea prietenă. Mergem la Piedmont. Mama ne-a invitat la cină. Cum pleacă peste două zile în Europa, ţine să te

cunoască neapărat.

Laura se redresă brusc.

- Mama dumitale? Dar nu mi-ai vorbit nicidoată despre mama dumitale!

- N-aveam nici un motiv s-o fac, până acum. Dar ar trebui să fii încântată s-o cunoşti, judecând după interesul pe care am văzut că-l acordai ieri fotografiilor mele de familie.

- N-am nici o dorinţă să întâlnesc pe cineva din familia dumitale. Singurul lucru pe care l-aş vrea, este să nu-mi fi pus niciodată ochii pe un Lattimer. Fără să mai iau în considerare faptul că dacă ţi-ai fi dat osteneala să mă priveşti, ai fi văzut că nu sunt îmbrăcată pentru cină. Am avut deja de suportat privirile condescendente ale scumpei dumitale domnişoare Wentworth; acum nu am dispoziţia să suport şi dispreţul mamei dumitale.

- Laura, eşti nedreaptă cu privire la domnişoara Wentworth. Sunt sigur că-ţi arată tot respectul cuvenit, nu doar ca să-mi fie pe plac. Eşti soţia mea, cu toată demnitatea cerută de această postură! Şi sper că vei şti să te comporţi la înălţimea situaţiei de soţie. în ceea ce o priveşte pe mama, i-am explicat totul: ea va înţelege foarte bine că te simţi mai bine în această ţinută. Oricum, este mult prea fermecătoare şi bine crescută ca să se arate dezagreabilă faţă de cineva pe care-l primeşte în casa ei.

Laura se foia nervoasă pe locul ei.

- Nu-mi place deloc ideea de a fi obligat să găseşti scuze pentru ţinuta mea. Cu atât mai mult cu cât

asta nici măcar nu corespunde felului meu de a mă îmbrăca. Hainele acestea au fost alese de domnişoara Wentworth, ca să mă facă asemenea imaginii ideale pe care ţi-o faci despre soţia dumitale. O imagine care, în treacăt fie spus, nu este nicidecum pe gustul meu.

David scoase un suspin adânc şi închise ochii.

- Laura, sunt foarte obosit. Am avut o zi foarte încărcată şi n-am nevoie, în plus, de genul acesta de discuţie. îţi atrag atenţia că ai provocat singură această situaţie. De aceea, obişnuieşte-te cu ideea. Nu mai poţi schimba nimic atâta timp cât *eu* nu voi fi hotărât ce vreau să fac.

După ce rulaseră pe un bulevard larg, cotiră brusc şi se angajară pe o alee sinuoasă la capătul căreia nişte stejari uriaşi păreau să stea de gardă. în cele din urmă apăru casa, asemenea unui castel sumbru, din granit cenuşiu. Pe peron îi aştepta un majordom destul de bărân.

- Oh, domnule David! Ce plăcere să vă văd! Şi iat-o, desigur, pe tânăra doamnă Lattimer... Este frumoasă de pică, dacă pot să-mi permit. Doamna este în bibliotecă. Vă rog să mă urmaţi...

Traversară în urma lui mai multe încăperi tapisate cu brocart, până în bibliotecă. Aceasta era lambrisată în întregime cu lemn de stejar. O femeie măruntă, cu părul cărunt, se ridică la sosirea lor.

- David, sunt atât de fericită pentru tine!

Luă mâinile Laurei într-ale ei.

-Am visat întotdeauna să am o fiică. Iată că, în sfârşit, am găsit una!

O îmbrăţişă pe Laura cu emoţie. David le privea cu un zâmbet care putea fi luat drept firesc.

Laura era complet derutată de această primire. Se pregătise să se găsească în faţa unei a doua domnişoare Wentworth şi nu se aştepta deloc să fie primtiă cu atâta căldură şi afecţiune.

Doamna Lattimer îi invită să ia un aperitiv. David îşi pregăti un gin tonic şi oferi un mic pahar cu vin de Xeres mamei sale. Laura, însă, scutură din cap: nu voia să bea nimic, ceea ce-l făcu pe David să zâmbească din nou. După aperitiv, se îndreptară spre sufragerie.

în tot timpul cinei, doamna Lattimer discută cu Laura, punându-i întrebări despre Carmel, despre Midge şi despre magazinul lor de flori. La terminarea mesei, David anunţă că erau nevoiţi să plece imediat: avea o lucrare de terminat acasă. Doamna Lattimer îl dojeni: ar face mai bine să renunţe a-şi aduce de lucru acasă, acum că era căsătorit... Apoi îi conduse.

- Căsătoria voastră a fost o suprirză pentru toată lumea. Regret că nu mi-ai vorbit mai devreme despre ea; aş fi putut să-mi amân călătoria şi să organizez o recepţie în cinstea voastră. Dar nu este decât o amânare: vom face asta peste două luni, la întoarcerea mea.

Apoi, adresându-se lui David, adăugă:

- înţeleg de ce eşti atât de grăbit. Laura este o fată excepţională. Ea va fi o mamă minunată pentru nepoţii mei. Fii atent, poartă-te bine cu ea şi ai grijă, altfel vei avea de-a face cu mine! Şi tu, Laura, nu te lăsa prea mult tiranizată de el, îşi ia câteodată prea

în serios rolul de preşedinte-director general.

îi sărută pe amândoi şi rămase pe peron să-i urmărească plecând, făcându-le semne cu mâna.

- îmi place mult mama dumitale, zise Laura. Este foarte afectuoasă.

- Sunt încântat. Şi, în mod vizibil, simpatia este reciprocă. Trebuie să spun că-ţi joci de minune rolul de tânără soţie fermecătoare. Dar noi ştim la ce să ne aşteptăm, tu şi cu mine, nu-i aşa? în orice caz, poate că acum înţelegi de ce nu putem divorţa: am frânge inima mamei. Aşadar, continuă să deţii rolul de tânără nevinovată, în vreme ce eu voi juca rolul de soţ devotat.

David luase, în timp ce vorbea, un aer ameninţător. Iată de ce nu voia să-i redea libertatea! Sentimentele pe care le avea pentru mama lui erau desigur de înţeles şi ea îşi dădea bine seama, chiar după o întrevedere atât de scurtă, că divorţul unicului său fiu ar fi pentru doamna Lattimer o imensă durere. Căsătoria lui îi adusese atâta bucurie! Acum, Laura era ea însăşi hotărâtă să facă tot posibilul ca s-o ferească pe doamna Lattimer de a fi nefericită. Dar cum va reuşi ea oare să-şi ducă viaţa cu bărbatul acesta, să-i suporte ura pe care o vedea chiar acum strălucind în privirea lui?

De partea cealaltă a geamului despărţitor uşor colorat, Dan, impasibil, îşi ţinea ochii aţintiţi asupra drumului.

Capitolul 8

Abia intraţi în apartament, David se scuză şi-şi duse hârtiile în bibliotecă. Laura se refugie în camera ei, fericită să scape de acest tête-à-tête penibil. Se dezbrăcă, îşi puse o cămaşă de noapte din mătase albastră şi se întinse pe pat cu o revistă ilustrată pe care o găsi la îndemână. Incapabilă să adoarmă, se hotărî să se aventureze până la bucătărie ca să-şi pregătească un pahar de lapte cald.

Cum era trecut de miezul nopţii, era sigură că nu va întâlni pe nimeni. îmbrăcă un dezabie împodobit cu dantele, asortat cu cămaşa de noapte. Trecând prin faţa uşii deschise a bibliotecii, observă că luminile erau încă aprinse şi aruncă o privire, întrebându-se dacă David uitase să stingă înainte de a se duce la culcare.

îl văzu întins pe canapea, ţinând încă în mână documentele pe care le citise înainte de a adormi. Laura se apropie de el şi-l privi cum doarme. în somn, faţa lui avea expresia inocentă a copilului pe care-l văzuse în fotografiile din album. Insolenţa aceea, de care se temea atât de mult, dispăruse. îşi simţi inima umplându-se de dragoste şi de compasiune pentru bărbatul acesta, ale cărui trăsături aspre şi reci se îmblânziseră în somn. Luă documentele din mâna lui, le puse pe o măsuţă din apropiere şi se duse în celălalt capăt al încăperii ca să ia un şal de lână ce se afla pe un fotoliu de lângă şemineu. Surâse melancolic privindu-l dormind. Dacă chipul lui ar rămâne aşa, liniştit şi destins, cât de fericită ar fi! Ştia însă că, o dată trezit, va redeveni bărbatul a

cărui prezenţă o înfricoşa. Suspinând, puse încet şalul colorat peste el.

Pe neaşteptate, el se ridică brusc şi-i prinse brutal încheieturile mâinilor. Ea încercă să se dea înapoi, surprinsă de bruscheţea şi violenţa gestului. Când o recunoscu, expresia feţei i se îmblânzi. îi eliberă încheieturile şi-i luă mâinile într-ale lui. Ochii lui încă somnoroşi se cufundară în cei ai Laurei, apoi urmară formele corpului ei, dezvăluite în mod plăcut de dezabieul de mătase. Privirea lui David se opri pe decolteul adânc, scos în evidenţă de mai multe rânduri de dantelă.

- Laura, ce faci aici? o întrebă el cu o voce răguşită. De ce nu te-ai culcat? Cât e ceasul?

- Este miezul nopţii. Nu reuşeam să adorm şi voiam să-mi pregătesc un pahar de lapte cald la bucătărie. Am văzut, trecând prin faţa bibliotecii, că adormiseşi şi m-am gândit că riscai să răceşti. îmi pare rău că te-am deranjat.

încercă să-şi desprindă mâinile şi să plece, dar simţi cum David îşi sporeşte strânsoarea. Privirea lui exprima o uimitoare blândeţe. îşi pierduse orice urmă de aroganţă. Se simţi copleşită de iubire în timp ce rămânea acolo, tulburată de a se afla atât de aproape de el. Ştia că ura pe care i-o purta se va aprinde din nou, mai mare ca oricând când se va trezi, dar deocamdată, în lâncezeala somnolenţei, o privea cu o tandreţe căreia nu-i putea rezista.

- Nu pleca încă. Rămâi puţin cu mine. Sunt prea obosit pentru a gândi sau a lupta cu tine. Prezenţa ta mă linişteşte. Nu e neovie să vorbeşti, rămâi doar

aici, te rog.

Laura rămase aşezată pe marginea canapelei până când David aţipi. în cele din urmă, îi eliberă mâinile: căzuse într-un somn adânc. Se ridică, stinse lumina şi se duse la bucătărie. Nu va reuşi niciodată să-l înţeleagă pe David. Ştia să fie atât de tandru câteodată, pentru ca alteori să nu fie decât aroganţă îngheţată. Dacă cel puţin ar putea să străpungă această carapace şi să-l convingă că nu se căsătorise cu el pentru banii lui, că nu-i păsa de averea lui! Dar asta era fără îndoială o speranţă zadarnică şi nu putea risca să sporească dispreţul cu care o trata, mărturisindu-i dragostea ei.

Trecând din nou prin faţa bibliotecii, aruncă o privire spre el: continua să doarmă. închise uşa fără să facă vreun zgomot. După ce se suci şi se răsuci în patul ei, în cele din urmă adormi.

A doua zi dimineaţa, fu trezită de soneria telefonului. Ridică receptorul şi răspunse cu o voce somnoroasă. Era domnişoara Wentworth, devotata secretară.

- Domnul Lattimer mi-a cerut să vă reamintesc că astăzi este ziua liberă a servitorilor. Puteţi să vă descurcaţi singură pentru micul dejun? O să vă vadă diseară. Dacă aveţi cea mai mică problemă, telefonaţi-mi, sunt la dispoziţia dumneavoastră.

- Vă mulţumesc mult, domnişoară Wentworth. Sunt sigură că nu voi avea nici o problemă.

- Sunt sigură de asta, doamnă Lattimer. Nu fac decât să urmez instrucţiunile domnului Lattimer.

Laura închise telefonul. Făcu un duş şi îmbrăcă

nişte pantaloni roşu aprins şi o tunică cu dungi roşii şi albe. Apoi se îndreptă spre bucătărie. Aprecie liniştea şi intimitatea care domneau acolo în timp ce-şi pregătea cafeaua şi pâinea prăjită. Cu siguranţă, nu se va simţi niciodată în largul ei în prezenţa servitorilor, situaţie pe care David o găsea foarte firească deoarece era obişnuit cu asta încă din copilărie.

După terminarea micului dejun, spălă vesela şi o puse la locul ei. Se întoarse în camera ei, îşi luă poşeta şi se pregăti să părăsească apartamentul. îi veni brusc ideea că, părăsind imobilul pe intrarea principală, risca să dea peste Dan Smithers; nu ştia dacă îşi luase şi el ziua liberă astăzi. De aceea, preferă să ia liftul de serviciu.

Ieşi în mare grabă pe uşa din spate şi, spre marea surpriză a portarului, alergă până la colţul străzii. Se aruncă într-un taxi care o lăsă pe Union Square, în faţa magazinului de unde-şi cumpăra de obicei blugii. Cumpără trei blugi şi mai multe tricouri în culori vii. îi ceru vânzătorului să facă un pachet cu costumul purtat la sosire şi părăsi magazinul într-unul dintre noii ei blugi şi în tricou. în definitiv, nu avea nici un motiv să se înfrâneze: David nu era acolo ca să-i facă observaţii. Luă din nou un taxi şi se duse la magazin. Văzând-o intrând, Midge tresări.

- Laura, unde ai fost? Noi am încercat în zadar să dăm de tine. Şi ce-i cu ţinuta asta? De ce porţi din nou blugi?

- O clipă, Midge. Cine m-a căutat?

- David. Cum nu erai acasă, a telefonat aici. Părea

într- adevăr foarte îngrijorat. Cred că ţine la tine mult mai mult decât crezi. Ai face bine să-l suni ca să-i spui că totul este în ordine.

- Nu imediat, şi n-o să ne apucăm acum să discutăm în contradictoriu despre sentimentele lui faţă de mine. Am fost în Union Square ca să-mi cumpăr blugi şi tricouri şi am venit să-ţi dau o mână de ajutor la îngrijirea plantelor. Am cu mine costumul elegant şi distins, astfel încât l-aş putea îmbrăca îndată. Deocamdată, vreau să alung gândurile care mă frământă, ocupându-mă de flori.

Telefonul sună şi răspunse Midge.

- Da, este aici, domnişoară Wentworth. Tocmai a sosit. Da, îi voi spune, puteţi conta pe mine.

Midge închise şi o privi lung pe Laura.

- Laura, trebuie să ţi-o spun, nu ştiu ce ţi s-a întâmplat, dar în ultimul timp te porţi într-un fel cu adevărat ciudat.

- Oh, Midge, sunt atâtea lucruri pe care nu le ştii! David este convins că l-am făcut să cadă în cursă, că nu voiam decât banii lui, şi se încăpăţânează să nu renunţe la această idee. Rămâne căsătorit numai ca să mă pedepsească şi pentru că nu vrea s-o facă să sufere pe mama lui. Când suntem singuri, nu-mi arată decât indiferenţă. Aş dori să mă iubească aşa cum îţi închipui tu, dar te rog să mă crezi, eu nu exist pentru el. Nu vrea decât să salveze aparenţele.

- Cred că te înşeli, Laura. Nu s-ar nelinişti aşa dacă nu te-ar iubi. în orice caz, va veni să te ia spre sfârşitul zilei.

îşi petrecură după-amiaza vorbind despre

căsătoria lui Midge, care trebuia să aibă loc în mai puţin de opt zile. Midge o anunţă pe Laura că avea intenţia să vândă magazinul, deoarece nici una nici cealaltă nu mai erau în măsură să se ocupe serios de el. Prea conştientă de propria ei situaţie, Laura nu ridică nici o obiecţie. Cu toate că ar fi dorit mult să păstreze magazinul, ştia că nu-i putea consacra timpul necesar. Dar asta nu însemna că era mai puţin tristă la ideea de a-l vinde.

David sosi la ora cinci, îmbrăcat într-un costum bleumarin impecabil. El o măsură pe Laura cu o privire severă.

- Să nu-mi spui, Laura, că ţinuta aceasta ţi-a ales-o domnişoara Wentworth.

- Nu, păstrează-ţi toată încrederea în această scumpă domnişoară Wentworth. Eu am cumpărat aceşti blugi astăzi, din propria mea iniţiativă. Nu mă simt în largul meu să lucrez în acele veşminte rafinate.

David făcu o grimasă şi se întoarse spre Midge.

- Ce mai faci, Midge? Eşti pregătită pentru marele eveniment?

Midge începu să-i vorbească despre pregătirile pentru căsătoria ei şi curând discutau însufleţit, ca doi vechi prieteni. El se interesă de Steven şi-şi reînnoi invitaţia la o masă de prânz, pe care o făcuse în urmă cu câteva zile. Midge preciză că ceremonia căsătoriei va avea loc sâmbăta următoare şi-i ceru să asiste la ea. David răspunse că acorda multă importanţă legăturilor de familie şi că nu va lipsi pentru nimic în lume de la ceremonie. Adăugă că era la

dispoziţia lui Midge, în cazul că i-ar putea fi de ajutor cu ceva. laura asculta aceste cuvinte prieteneşti şi simţea o dorinţă teribilă de a-l strânge pe David de gât... sau să plângă. îi era şi aşa destul de penibil că făcuse din ea prizoniera lui, iată că acum era pe cale s-o lipsească de afecţiunea celor care-i erau dragi! Părea hotărât să se înţeleagă cu toată lumea... cu excepţia ei. în cele din urmă, David o sărută pe Midge pe obraji, cerându-i să-i transmită lui Steven salutările lui. Se întoarse după aceea spre Laura, o luă de braţ şi o conduse spre uşă.

Laura fu uimită la început să vadă micul Porsche verde oprit lângă trotuar, dar îşi aminti că era ziua liberă a servitorilor. „Probabil că este şi cazul lui Dan“, îşi spuse ea. Aşadar, stratagema ei matinală nu avusese nici un rost! David deschise portiera şi aşteptă ca Laura să se instaleze pe scaunul foarte jos al maşinii sport. El aruncă sacoşa cu hainele ei pe bancheta din spate, se aşeză la volan şi răsuci cheia în contact.

- M-am gândit că am putea cina seara asta în oraş, deoarece doamna Thompson n-a pregătit nimic. Nu mă aşteptam totuşi să te găsesc îmbrăcată aşa. Nu ştiu unde să mergem. Ţinuta ta nu este potrivită pentru nici unul dintre restaurantele bune din San Francisco.

- Regret că ţinuta mea îţi displace, dar habar n-aveam că vom cina în oraş. Dacă vrei, pot să mă întorc acasă ca să mă schimb. în cazul că ideea asta nu-ţi convine, îţi rămâne soluţia să cinezi singur. Nu vreau cu nici un preţ să-ţi fiu o povară. Oricum, este

o povară de care poţi scăpa când vrei.

David tresări.

- încep să regret că am avut ideea de a cina cu tine. Credeam că-mi amintesc de clipa de tandreţe de ieri seară, dar trebuie să fi visat. încă îţi mai închpui că mă poţi împinge la divorţ? Nu eşti decât o femeie lacomă şi fără inimă, în afară de cazul, bineînţeles, când ai interesul să te arăţi fermecătoare. Nu am nicidecum intenţia să pun capăt căsătoriei noastre ca să-ţi satisfac pretenţiile financiare. îi voi pune capăt atunci când voi crede eu de cuviinţă.

David se angajă pe California Street, apoi pe străzile înguste şi întortocheate din cartierul chinezesc. Opri maşina în faţa unui mic restaurant a cărui firmă era scrisă în limba chineză.

- Harry Lee este unul dintre prietenii mei, îi spuse el parcând maşina. El nu va refuza să ne servească, în ciuda ţinutei tale. îi voi explica situaţia.

N-a fost însă nevoie de nici o explicaţie. Când intră David, fu aproape sufocat de oamenii care se repeziră să-l salute.

Fiecare o primi călduros pe Laura când el o prezentă drept soţia lui şi ea fu din nou uimită de simpatia pe care o trezea celor care-l cunoşteau bine.

Zvonurile pe care le auzise circulând pe seama lui, se gândi ea, porniseră probabil de la oamenii care nu-l văzuseră niciodată. Oameni ca mine, îşi zise ea, puţin uimită, amintindu-şi cuvintele auzite despre domnul Lattimer.

Harry Lee ţinu cu tot dinadinsul să le pregătească

un meniu special şi Laura savură mâncăruri rafinate care-i erau complet necunoscute. Se simţi fericită că nu se servi vin şi aprecie mult ceaiul de iasomie care însoţi cina. La terminarea mesei, Laura îşi dădu seama că se scurseseră trei ore. Atmosfera fusese atât de plăcută încât nu simţise trecerea timpului. Harry îi povesti că David îi avansase fondurile necesare pentru deschiderea acestui restaurant când debarcase fără un ban la San Francisco împreună cu familia, după plecarea din Hong Kong. Adăugă apoi că-i va purta întotdeauna lui David o recunoştinţă nesfârşită şi nu încetă să-i ridice osanale.

Când David ceru nota de plată, Harry manifestă cea mai vie indignare şi declară că David era invitatul lui. Masa aceasta era modestul lui dar de nuntă. David îi mulţumi călduros, apoi o luă pe Laura de mijloc şi o conduse spre ieşire.

Tăcerea care domni în maşină în timpul drumului de întoarcere constituia un contrast frapant cu conversaţia însufleţită care însoţise cina. în cele din urmă, Laura rupse tăcerea care o apăsa.

- Mi-a plăcut mult această cină. îmi pare rău pentru ţinuta mea, dar am ajutat-o pe Midge la magazin şi blugii erau cei mai comozi. Aş fi ales o rochie dacă aş fi ştiut că vom cina în oraş. Aş fi putut totuşi să mă schimb la magazin şi să îmbrac celălalt costum, dacă aş fi fost la curent cu intenţiile dumitale. în orice caz, sunt mulţumită că ne-am dus la Harry Lee, care este într-adevăr foarte simpatic. Sper să ne mai întoarcem acolo într-o zi.

David nu răspunse. Rănită de această atitudine

neprietenoasă, Laura se înfundă mai adânc în scaunul ei. îşi dăea seama că el continua s-o dispreţuiască şi că dacă se arătase prevenitor faţă de ea la restaurant, fusese numai din grija de a păstra aparenţele. Se hotărî să nu mai deschidă gura restul drumului. David părea adâncit în gândurile lui şi ar fi refuzat cu siguranţă orice subiect de conversaţie.

Când ajunseră în faţa casei, David încredinţă maşina portarului şi o conduse pe Laura la lift. îndată ce intrară în apartament, el declară că mai avea încă de lucru şi se grăbi să se retragă în bibliotecă. Laura se duse în camera ei, se dezbrăcă şi-şi puse o pijama de mătase albă, împodobită cu dantelă roz, care-i venea minunat.

Se aşeză pe un scaun de lângă fereastră şi privi navele care brăzdau golful. Revista pe care încercase s-o citească se odihnea pe genunchii ei. Pe neaşteptate, se bătu la uşă şi, înainte să aibă timp să răspundă, intră David. îmbrăcase o haină de casă din catifea de culoare roşu-închis, prinsă într-un cordon, care-i descoperea din plin torsul musculos. Laura nu se putu împiedica să se înfioare văzându-l.

- Voiam să-ţi vorbesc o clipă despre căsătoria lui Midge. Mă întrebam dacă intenţionezi să pleci la Carmel în cursul săptămânii sau dacă vei merge cu mine sâmbătă.

Se aşeză într-un fotoliu în faţa Laurei.

- Nu ştiu, încă nu m-am gândit. Urma să discut cu Midge despre asta. Nici măcar nu eram sigură că aveai intenţia să mergi acolo. Ştiu că eşti foarte prins cu afacerile.

- I-am spus lui Midge şi lui Steven că voi merge şi ar fi trebuit să ştii că-mi ţin întotdeauna cuvântul. Orice ai putut auzi spunându-se despre mine, fac imposibilul să fiu fidel angajamentelor mele. Nu-mi dau cuvântul cu uşurinţă... Străduieşte-te cel puţin să reţii asta. Viaţa noastră comună va fi mult mai plăcută.

Laura nu răspunse. El o fixa cu ochii lui negri, pătrunzători. Ea ştia că pentru ei nu va exista o viaţă comună fericită atâta timp cât David va continua să-i poarte o ură atât de înverşunată. Nu va putea niciodată să-i mărturisească adevăratele ei sentimente; ar fi însemnat să se pună şi mai complet la discreţia lui.

David cerceta cu privirea silueta Laurei. Privirea aceasta o făcea să se simtă stingherită, deoarece îşi dădea seama că ţinuta ei îi dezvăluia formele. Privirea aceasta părea chiar să aibă puterea s-o dezbrace de pijamaua de mătase ca să ajungă la sinuozităţile plăcute ale corpului ei zvelt. Apoi, fără s-o slăbească din ochi, îşi strecură mâna în buzunarul hainei de casă şi scoase de acolo o cutiuţă de catifea verde.

- Cred că nu-i vei acorda multă importanţă, poate cu excepţia valorii comerciale, dar consider că o soţie trebuie să poarte o verighetă. Ai refuzat să păstrezi inelul cu care ne-am căsătorit.

Privi lung inelul în formă de şarpe care-i împodobea din nou mâna puternică, apoi continuă:

- Sper totuşi că de data aceasta te vei arăta mai sensibilă. Nu voi aprecia deloc dacă o să mi-l arunci

din nou în faţă.

îi luă mâna şi scoase din cutiuţă o verighetă de aur. Nu era împodobită cu nici un diamant sau cu vreo altă piatră şi Laura admiră simplitatea inelului pe care i-l pusese pe deget. Rămase fără glas, în vreme ce el o ţinea cu blândeţe, mângâin- du-i mâna care tremura. Părea cufundat în gândurile lui, cu privirea fixată pe verigheta care acum strălucea la degetul Laurei. Ea ignora complet că-i dăruise propriul lui inel. Dar cum să i-o explice? Dacă ar fi ştiut, n-ar fi respins niciodată un obiect dăruit de el. Dacă ar fi putut cel puţin traduce în cuvinte ataşamentul intens pe care-l simţea pentru el şi care-i cuprinsese toată fiinţa, poate că David ar înţelege că nu se sinchisea de averea lui şi că nu aspira decât la o dragoste împărtăşită. Rosti singurul cuvânt pe care buzele ei uscate au fost capabile să-l articuleze.

- David...

El o privi cu blândeţe, continuând să-i ţină mâna.

- Da, Laura?

- Nimic... numai...

Ea îl privi cu dragoste. în ochii lui David strălucea dorinţa, cu o intensitate care-i reaminti de prima lor întâlnire. O îmbrăţişă şi, trăgând-o spre el, o sărută cu pasiune, ca şi cum voia să se topească în ea. Abandonându-i mijlocul, începu s-o mângâie, trecându-şi mâna peste pielea ei catifelată, sub pijamaua de mătase.

Laura îi cuprinse gâtul cu braţele şi-şi trecu drăgăstoasă degetele prin părul lui scurt şi ondulat. Strânsă la pieptul lui, se lăsă în întregime în voia

plăcerii pe care i-o transmitea ardoarea de îndrăgostit a lui David. O ridică fără nici un efort şi o întinse pe cuvertura moale a patului, buzele lor continuând să fie unite sălbatic. El îi deschise încet gulerul pijamalei şi, continuând s-o mângâie, îşi puse buzele în scobitura gâtului ei. Alunecă apoi mai jos, între sânii ei. Laura scoase un geamăt, cu degetele încleştate în părul lui David. Deodată, ea tresări: răsuna soneria stridentă a telefonului...

David îşi ridică foarte puţin capul, astfel încât ea îi simţi respiraţia caldă atingându-i pielea fierbinte în timp ce-i murmura:

- Lasă-l să sune; lasă blestematul ăsta de telefon să sune.

Şi buzele lui le striviră din nou pe ale ei.

Laura se smulse din îmbrăţişarea lui.

- Nu, este mai bine să răspund, ar putea fi ceva important.

David o aruncă înapoi pe perne.

- Nimic nu este mai important decât clipa aceasta.

Dar Laura ridicase deja receptorul. David continua s-o sărute în timp ce ea spunea:

- Aici reşedinţa Lattimer.

- Pe cuvântul meu, dar este mica noastră îndrăgostită de plante! Micuţa şmecheră...

Laura se încordă şi se smulse mângâierilor lui David.

- Cine-i la telefon? Ce doriţi?

David se ridică şi-i luă receptorul din mână. Ascultă o clipă în tăcere, apoi izbucni cu o voce iritată:

- Ti-am mai spus să nu suni aici. Acum nu pot discuta situaţia cu tine, Amanda, te sun eu mai târziu.

David închise teleonul. Dar Laura părăsise deja patul şi stătea în picioare în faţa ferestrei. David o prinse cu blândeţe de umeri. Ea îl respinse, furioasă şi profund jignită.

- Lasă-mă în pace! îţi imaginezi că poţi dispune de mine când ai chef, continuând să-ţi frecventezi amanta?

- Ajunge, Laura! Nu este nimic între mine şi Amanda Tate. Ti-am mai spus să nu dai crezare bârfelor. Dacă aş fi vrut să mă căsătoresc cu ea, aş fi făcut-o de ani de zile. Cu tine am vrut să trăiesc şi o vreau în continuare. Nu vrei să înţelegi?

Dar Laura, nebună de furie, nici măcar nu-l

asculta.

-Ieşi afară! strigă ea. Nu mai vreau să te văd niciodată! Te urăsc!

- Nu este adevărat, Laura, zise David. Ştiu că nu-ţi sunt indiferent. Te-am ţinut în braţele mele şi am simţit buzele tale răspunzând sărutărilor mele. Să nu-mi spui că nu însemn nimic pentru tine.

Laura îl privi şi se simţi cuprinsă de ruşine. Cedase încă o dată jocului lui David. Se aştepta oare să-l creadă? Era hotărâtă să nu-i mai dezvăluie niciodată profunzimea pasiunii ei pentru el. Nu-i va mai permite niciodată s-o îmbrăţişeze şi să se ducă după aceea să-i spună vorbe dulci Amandei. Dacă o iubea într- adevăr pe femeia aceea, n-avea decât să-şi găsească plăcerea cu ea. Laura nu va mai consimţi să fie jucăria la care râvnea, în timp ce el îşi dăruia inima frumuseţii blonde şi îngheţate care părea că încă îl fermeca. îşi stăpâni lacrimile şi se încordă.

- Haide, David. Să nu-mi spui că te-ai lăsat prins încă o dată de farsa pe care ţi-am jucat-o. Credeam că ştii cum stau lucrurile. Nu te iubesc mai mult decât mă iubeşti tu. N-am făcut decât să mă distrez pe seama ta şi aştept să te hotărăşti să-mi plăteşti o pensie alimentară ca să mă pot căsători cu Roger sau cu un alt bărbat, la alegerea mea. Aşadar, de ce nu eşti un jucător corect şi nu ieşi din camera mea?

David o privi, şi în ochii lui durerea se schimbă foarte repede în furie.

- îmi pare rău. Uitasem ce actriţă strălucită eşti. Fii sigură că de acum înainte îmi voi căuta plăcerea în altă parte. Dar în privinţa faptului de a-mi lua banii şi să pleci cu Roger, nu conta pe asta! Eşti a mea, şi

ceea ce este al meu, păstrez. Somn uşor, draga mea. Şi să ştii că încă nu mi-am spus ultimul cuvânt.

Plecă, trântind uşa în urma lui. O clipă după aceea, Laura îl auzi agitându-se în camera lui, deschizând sertare şi dulapuri. Apoi, uşa apartamentului se trânti cu zgomot mare: David plecase la o altă femeie. Se aruncă pe pat şi plânse ca şi cum inima ei era pe cale să se frângă. Şi deveni conştientă că, într-adevăr, aceasta era frântă.

Capitolul 9

A doua zi dimineaţa, Laura fu trezită de bâzâitul aspiratorului. Doamna Thompson şi Jeffry îşi reluaseră serviciul. Cu ochii pironiţi în tavan, îşi rememoră evenimentele din seara trecută, contactul plăcut al buzelor lui David peste ale ei şi sentimentul minunat de siguranţă pe care-l simţise în braţele lui. Apoi întoarcerea brutală la realitate, amintirea telefonului Amandei Tate, o smulse din reveria ei. David se căsătorise cu ea într-un moment de pasiune nebună, dar sentimentele pe care le nutrea acum faţă de ea se deteriorau, încărcate de dispreţ şi de suspiciuni. Poate că era imposibil să-l forţeze s-o elibereze din mascarada asta de căsătorie, dar putea cel puţin să-i arate că nu se va supune doar dorinţei lui fizice, în vreme ce el rezerva adevăratele lui mărturii de dragoste pentru o altă femeie.

Luă telefonul şi formă numărul lui Midge. Auzi o voce veselă anunţând:

- Aici *Plant Lady!* Midge la aparat!

- Midge, sunt Laura. Ascultă la ce m-am gândit. Căsătoria ta are loc peste câteva zile şi mătuşa Estelle trebuie să fie ocupată până peste cap, iar tu ai prea mult de lucru la magazin ca să te mai ocupi de altceva. De ce să nu mă duc la Carmel să-i dau o mână de ajutor?

- Este o idee excelentă, Laura. Dar ce va spune David despre asta? Nu va avea nici o obiecţie să pleci încă de pe acum?

- Nu-ţi face griji pentru el. N-o să-i lipsesc. Ar fi mulţumit să mă vadă dusă la naiba. De altfel, ţi-a

oferit el însuşi ajutorul.

- Da, răspunse Midge, dar nu cred că va fi mulţumit să te vadă plecând singură la Carmel.

- Nu-ţi mai face atâtea griji, lasă-mă s-o fac. Mă bucur de pe-acum s-o revăd pe mătuşa Estelle şi toţi prietenii noştri. Mă duc să-mi fac bagajele.

Laura închise telefonul, sări din pat, făcu un duş şi se îmbrăcă. îşi puse unul dintre noii ei blugi şi unul dintre tricourile cumpărate în ajun: în sfârşit, se simţea din nou ea însuşi! Apoi îşi aminti că nu avea valiză. Se duse să-l caute pe Jeffry în vestibul; acesta strângea hainele pe care David voia să le dea la curăţat.

- Jeffry, trebuie să plec la Carmel ca să mă ocup de pregătirile de căsătorie ale surorii mele,d ar nu găsesc o valiză. Când a plecat, în dimineaţa asta, domnul Lattimer a uitat să-mi spună unde sunt ţinute.

Majordomul o privi cu o licărire de maliţiozitate în ochi.

- Domnul Lattimer şi-a petrecut noaptea la biroul său. în dimineaţa asta n-a fost aici şi nu mi-a spus că plecaţi la Carmel. Dar voi încerca să vă găsesc ceva.

Se întoarse curând cu mai multe valize din piele de culoare roşcată, de diverse mărimi.

- Cred că printre acestea veţi găsi ceva care să vă convină.

- Cu siguranţă. Mulţumesc, Jeffry.

închise uşa camerei şi începu să-şi împăturească hainele. După terminarea bagajelor, chemă un taxi, părăsi imobilul pe scara de serviciu şi ceru să fie

condusă la magazin. Aici, o sărută pe Midge, îşi puse bagajele în camioneta albastră şi demară. în timp ce rula spre peninsulă pe autostrada ce se întindea în serpentine de-a lungul coastei, simţi suflând un vânt uşor de plăcută libertate.

Era puţină circulaţie, cu excepţia câtorva camioane ai căror şoferi preferaseră să renunţe la facilităţile oferite de noua autostradă care tăia de-a curmezişul valea San Joaquin. Trecând prin faţa ramificaţiei care ducea la Hillsborough, Laura oftă la amintirea frumuseţii casei care nu mai aştepta decât consimţământul final al Amandei Tate. Dar se hotărî să-şi interzică în mod categoric să se gândească la David şi la Hillsborough, ca să se concentreze asupra drumului.

Autostrada aceasta, care se întindea de-a lungul apelor clocotitoare, cenuşii şi verzi ale Pacificului, este una dintre atracţiile turistice cele mai renumite ale Californiei. Faleze de granit abrupte cădeau aici perpendicular în vâltoarea oceanului. Luând virajele în ac de păr, Laura trecea foarte aproape de marginea drumului. Nu se zăreau înotători în spuma valurilor de-a lungul plajelor stâncoase: apele Californiei de Nord sunt reci şi periculoase, încât numai înotătorii cei mai temerari îndrăznesc să se aventureze aici. Laura îşi zise totuşi că în lume existau puţine peisaje care să poată rivaliza cu frumuseţea maiestuoasă a puternicului Pacific.

Ajunse în cele din urmă la Carmel abia spre sfârşitul după- amiezii. Trecu mai întâi prin faţa casei din lemn a unui anticar, la care lucrase adeseori în

timpul vacanţelor şcolare. Dar obloanele magazinului erau închise şi ea continuă să ruleze până la căsuţa zugrăvită în verde şi alb, care-i devenise cămin după moartea prematură a părinţilor ei.

Opri camioneta şi coborî, fericită să se poată întinde după această călătorie lungă. Un seter mare irlandez cu blană roşcată ieşi din casă şi alergă sărind spre ea, ca pentru a întâmpina o veche prietenă. Laura îngenunche şi mângâie capul câinelui, în timp ce el scotea mici scâncete de satisfacţie.

- Driftwood! Văd că nu m-ai uitat. Unde este mătuşa Estelle?

în vreme ce vorbea, uşa se deschise şi o femeie scundă cu păr cărunt şi creţ înaintă pe alee. Mersul ei iute contrasta cu părul grizonat şi o făcea să pară mai tânără decât era. Ea veni în întâmpinarea Laurei cu braţele întinse.

- Laura, ce surpriză plăcută! Nu te aşteptam atât de curând, dar sunt încântată să te văd. Vom avea astfel timp să vorbim puţin înainte de sosirea invitaţilor. Vino, am să te ajut să duci valizele. Şi vom lua un ceai cu gheaţă în timp ce-mi vei povesti ultimele noutăţi din San Francisco.

Laura o îmbrăţişă pe mătuşa Estelle gata s-o sufoce.

- Sunt atât de mulţumită să fiu aici! Carmel mi-a lipsit teribil de mult. Mă întreb câteodată de ce am plecat.

- Hm, zise mătuşa Estelle, te înăbuşeai în atmosfera micului nostru orăşel, ştii bine. îţi doreai să

descoperi marele oraş. Dar am impresia că te-ai săturat. De ce nu vindeţi acel stupid magazin de flori? Ai putea să te întorci aici. Mi-aţi lipsit mult, Midge şi cu tine. Acum că Midge se va căsători, nu văd de ce am continua să trăim singure, tu şi cu mine, fiecare în altă parte.

Laura ar fi trebuit să-i vorbească mătuşii Estelle despre propria ei căsătorie. Dar toată treaba aceasta i se părea atât de sordidă încât nu se putea hotărî. Voia să profite de tihna şi siguranţa de la Carmel, să-şi uite supărările şi neliniştile actuale.

Mătuşa Estelle o ajută să-şi care bagajele în fosta ei cameră şi Laura se lăsă să cadă pe patul moale, cu baldachin din organdi alb.

Mătuşa ei o privi cu atenţie.

- De când aţi plecat, Midge şi cu tine, aici nu s-a schimbat nimic. După cum vezi, camera ta şi patul te aşteaptă... Sper, Laura, că te gândeşti serios să te întorci aici. Ideea că vei încerca să te ocupi singură de magazin nu mă încântă deloc, să ştii.

îşi trecu mâna peste iniţialele aurite de pe valize.

-Valizele acestea nu sunt ale tale? Ce înseamnă iniţialele, D.J.L.?

- Nu mai ştiu unde le-am pus pe ale mele, astfel că le-am împrumutat pe acestea de la cineva, răspunse Laura roşind.

- Adevărat? Cum se pot oare rătăci nişte valize? în orice caz, au un aspect masculin. Ţi le-a împrumutat un bărbat?

- Da.

Ochii mătuşii ei străluceraU de curiozitate.

- Bărbatul acesta este unul dintre prietenii tăi? De obicei, nu se împrumută valize unor oameni pe care abia îi cunoşti. Pe deasupra, sunt foarte luxoase. Vorbeşte-mi puţin despre bărbatul acesta, Laura.

Laura nu se simţea în stare să-şi mintă mătuşa, dar nu avea curajul, cel puţin deocamdată, să se lanseze într-o explicaţie lungă privind nefericita ei căsătorie.

- Am multe lucruri să-ţi spun, tanti Estelle, şi unele nu sunt deosebit de plăcute. Dar am venit aici ca să mă destind, să particip la fericirea lui Midge şi a lui Steven. După căsătorie, când vom rămâne singure, îţi voi povesti totul.

- Tin prea mult la tine, Laura, şi am prea multă încredere în tine ca să te forţez să vorbeşti înainte ca tu să consideri că este momentul potrivit. Dar nu uita că te iubesc, orice s-ar întâmpla. Să nu te temi să-ţi împarţi grijile cu mine. Suntem în familie şi membrii unei familii n-au secrete unii faţă de alţii.

O sărută încet pe Laura pe frunte.

- Acum vino, ne vom bea ceaiul cu gheaţă şi tu îmi vei vorbi despre Midge şi Steven. Tot oraşul este în fierbere de la anunţul acestei căsătorii. Toţi îşi amintesc de timpurile când aţi venit aici, Midge şi cu tine: eraţi două fetiţe sfioase pe vremea aceea. Şi iată că micuţa Midge va fi curând o femeie măritată! în fine, eu am crezut întotdeauna că tu vei fi prima!

Laura îşi plecă ochii. Cum să-i dezvăluie că se căsătorise înaintea lui Midge? Cum să-i explice situaţia, când nici ea singură nu era sigură că o înţelege? Redeveni stăpână pe sine.

- Ai dreptate, să mergem să ne bem ceaiul şi mă voi ocupa după aceea de bagajele mele.

Se îndreptară spre bucătăria pe care Laura o cunoştea atât de bine. Frigiderul, vechi de-acum, cu micul lui compartiment de gheaţă, robinetele atât de des frecate încât cromul dispăruse, şi linoleumul în carouri, strălucitor ca o oglindă, erau mereu aceleaşi. Se aşeză la masa de stejar şi-şi privi mătuşa deschizând frigiderul.

- Ce-ai spune de o bucată proaspătă de turtă dulce? Am făcut-o în dimineaţa asta. Mâine, va trebui să începem să ne ocupăm de prăjituri. Sunt multe lucruri de făcut, cu toate că va fi o căsătorie foarte simplă. Sunt cu adevărat mulţumită că ai venit să-mi dai o mână de ajutor.

După ce şi-a desfăcut valizele, Laura se duse la grajd. Dapples, bătrânul şi dragul ei cal, îşi rumega liniştit fânul. O recunoscu şi-şi sprijini încet capul de ea. Ea îi mângâie gâtul solid, coama lungă şi albă, apoi îl înşeuă. Vor merge împreună până la plajă. Soarele cobora spre asfinţit când ajunseră la plaja stâncoasă. Sări de pe cal şi se aşeză în apropierea valurilor care se spărgeau încet. Admiră frumuseţea soarelui care arunca raze purpurii şi contemplă întinderea vastă încreţită de valuri. Amintindu-şi ce fericită fusese viaţa ei când locuia aici, se hotărî s-o anunţe pe mătuşa ei că se va întoarce definitiv ca să trăiască la Carmel. Dacă David refuza s-o elibereze din această căsătorie odioasă, cel puţin nu va mai avea de suportat prezenţa lui şi ura cu care o copleşea.

Soarele dispăru dincolo de orizont şi întunericul învălui formele stâncoase ale coastei, dându-le o înfăţişare înfricoşătoare şi aproape supranaturală. Laura se înfioră, cuprinsă de intensitatea frigului care se lăsa întotdeauna după amurgurile californiene. Se grăbi să încalece din nou şi galopă spre căsuţa care-i adăpostise copilăria. După ce scosese şaua şi-l hrănise pe Dapples, îşi regăsi mătuşa în bucătărie.

- Sunt foarte obosită, zise Laura. Am să fac un duş şi am să mă culc devreme, dacă-mi dai voie. Sunt mulţumită că sunt acasă, dar am avut o zi istovitoare şi am într-adevăr nevoie să mă odihnesc.

Mătuşa ei îi aruncă o privire cam ironică.

- într-adevăr, eşti trasă la faţă. Du-te şi te culcă. Ai nevoie de o şedere lungă la Carmel. Aerul marelui oraş este nesănătos pentru toată lumea. Imediat după căsătorie, îţi vei împacheta lucrurile şi le vei aduce aici.

Laura clătină din cap.

- Nu voi avea mare lucru de făcut, am adus deja esenţialul.

Era hotărâtă să nu ia hainele pe care David i le cumpărase.
Cu cât va avea mai puţin de-a face cu el, cu cât se va înconjura cu mai puţine obiecte care să-i reamintească de existenţa lui, cu atât va fi mai bine. Departe de el, se va simţi eliberată. Distanţa îi va servi drept apărare si era foarte hotărâtă să se apere de el la maximum.
*
* *

A doua zi dimineaţa, Laura fu trezită de soarele

care trecea din abundenţă prin perdelele din organdi. Se întinse si, pentru prima dată după săptămâni de zile, se simţi complet odihnită. Un miros irezistibil de cafea o atrase la bucătărie, unde îşi regăsi mătuşa ocupată să citească ziarul de dimineaţă.

- Pe cuvântul meu, arăţi deja mai bine. înţeleg că ai dormit bine. Apropo, adăugă mătuşa Estelle, încruntând sprâncenele, aseară a fost un telefon ciudat pentru tine. O oarecare domnişoară Wentworth de la Compania Lattimer a sunat ca să întrebe dacă ai ajuns cu bine. Ce-i cu această Companie Lattimer care se pare că vrea să-ţi controleze mişcările?

- Este o poveste lungă. îţi voi expica totul după căsătorie, când vom avea timp să stăm de vorbă. Deocamdată, am face bine să ne grăbim, altfel nu vom fi gata când vor sosi ceilalţi.

* *

Midge şi Steven sosiră vineri dimineaţa. Steven se instală la motel, împreună cu părinţii lui, în timp ce Midge împărţea din nou camera cu Laura, pentru ultima dată, desigur.

- Am pregătit deja majoritatea felurilor de mâncare, zise mătuşa Estelle. A rămas să acoperim tortul cu glazură şi după aceea vom putea răsufla puţin. Laura, ajut-o pe Midge să-şi desfacă valizele şi agaţă rochia de mireasă în şifonier. Ai grijă mai cu seamă să nu se şifoneze.

Midge o urmă pe Laura şi o ajută să aranjze rochia de dantelă albă în şifonier. Apoi se aşeză pe marginea patului şi prinse mâna stângă a Laurei.

- Unde este verigheta ta? încă nu i-ai anunţat mătuşii căsătoria ta?

„Aproape că are aerul că mă acuză, se gândi Laura, ca şi cum David ar fi victima unei ofense“. Scoase un lănţişor lung de aur de sub bluză.

- O port pe lănţişorul acesta. O voi avea astfel la îndemână, când David va dori să i-o restitui.

Nu i-ar fi mărturisit niciodată lui Midge că dorea să păstreze inelul acesta lângă inima ei cât mai mult timp posibil.

- Nu i-am spus încă nimic mătuşii. Nu voiam s-o împovărez cu problemele mele când este atât de bucuroasă de căsătoria ta. Voi avea destul timp să-i explic situaţia după plecarea voastră. M-am hotărât să mă întorc aici. Nu mai vreau să trăiesc la San Francisco.

- Şi cum îi vei explica mătuşii Estelle prezenţa lui David la căsătorie?

- Doar nu-ţi închipui că va veni în orăşelul acesta de provincie! Mă îndoiesc foarte mult că afacerile i-o vor permite. N-am crezut niciodată că se gândea serios la asta, dar acum, după tot ce s-a întâmplat între noi, sunt sigură că nu va veni.

Midge se strâmbă.

- Ce a spus când l-ai anunţat că pleci la Carmel?

- Nu i-am spus nimic, i-am cerut doar majordomului să-l anunţe. Midge, tu nu înţelegi caracterul lui David. El nu mă iubeşte cu adevărat. I-am stricat numai planurile şi el se răzbună. Asta-i tot.

Midge o privi gânditoare pe Laura.

- Te înşeli, Laura. David era sincer şi serios când a

propus să asiste la căsătoria noastră. M-a pus chiar în legătură cu un cumpărător pentru magazin, şi l-a întrebat pe Steven dacă nu voia să intre în serviciul de contabilitate al Companiei Lattimer, unde ar avea o situaţie mai interesantă şi mai bine remunerată. Suntem foarte mulţumiţi de această propunere. Şi, culmea amabilităţii, a pus la dispoziţia noastră unul dintre iahturile lui pentru voiajul de nuntă. Vasul este ancorat în apropiere de Half Moon Bay şi ne vom duce acolo imediat după căsătorie. Nu crezi că ar trebui să-ţi reconsideri părerea despre David?

Laura era furioasă.

- Absolut deloc! Nu înţelegi ce face? Vrea să aibă influenţă asupra voastră. Vrea să vă întoarcă pe amândoi împotriva mea. Este încă o modalitate de a mă tulbura şi a mă face să sufăr.

- Laura, spui prostii. Te iubeşte, s-a căsătorit cu tine. De ce ar căuta să te facă să suferi? Ne ajută numai pentru că suntem familia ta şi pentru că te iubeşte profund. De ce refuzi să admiţi asta?

Laura ridică din umeri.

- La ce bun să mai vorbim? Nu voi reuşi niciodată să te fac să înţelegi situaţia. Eşti stăpânită de farmecul lui David şi nimic nu te va putea convinge de răutatea lui absolută.

Scutură cu furie din cap.

- Am putea opri discuţia asta, te rog?

- Cum vrei, dar cred că ar fi mai bine să găseşti o explicaţie plauzibilă de dat lui David înainte s-o întâlnească pe mătuşa Estelle.

Laura râse dispreţuitor.

- Lasă-mă pe mine să rezolv această problemă. De altfel, sunt sigură că nici măcar n-o să-şi dea osteneala să vină.

Tocmai terminaseră de desfăcut valizele când Steven şi Roger, care urma să fie cavalerul lui de onoare, apărură în pragul uşii. Laura se simţi îngrozitor de jenată să se afle astfel în faţa lui, pentru prima oară după penibila întâlnire cu David. Dar el se apropie de ea ca şi cum nu se întâmplase nimic şi-i strânse călduros mâinile.

- Ce mai faci, Laura? Mi-ai lipsit mult, să ştii. Sunt mulţumit să te văd.

Cum Midge şi Steven o urmăreau, îşi cântări cu grijă cuvintele înainte de a răspunde. La urma urmei, Roger era cavalerul de onoare al lui Steven şi ea era domnişoara de onoare a lui Midge, sau acum trebuia să spună doamna de onoare? N-avea importanţă, în zilele următoare se vor vedea frecvent şi era preferabil ca raporturile lor să fie simple şi cordiale.

- Şi eu sunt mulţumită să te văd, Roger. Sper că o să-ţi placă la Carmel.

Era o frază cam banală, dar în fond suficientă deocamdată.

Mătuşa Estelle se năpusti în cameră, foarte agitată.

- Trebuie să plecăm. Părinţii lui Steven ne aşteatpă.

Tatăl lui Steven îi duse la un excelent restaurant din
apropierea motelului. Când intrară, au fost conduşi imediat la o masă lungă rezervată şi Laura se găsi

aşezată între mătuşa Estelle şi Roger. în fundul sălii, luminată cu lumânări, o mică orchestră cânga slow-uri duioase şi câţiva clienţi se aventurară pe ringul de stejar lustruit, strălucitor ca o oglindă. Roger o invită pe Laura să danseze şi, îndată ce ajunse în braţele lui, el o înlănţui strâns, într-un fel aproape jenant. Ea încercă să se deagajeze, dar el nu-şi slăbi strânsoarea.

La încheierea dansului, Laura se întoarse la masă, hotărâtă să-l ţină pe Roger la distanţă. Atitudinea lui faţă de ea părea să se fi schimbat; îşi pierduse amabilitatea din primele clipe ale revederii, iar privirea lui era plină de dorinţă. Cu toate acestea, nimeni nu părea să-şi fi dat seama sau să remarce indispoziţia ei. Masa continuă într-o atmosferă veselă şi se închinară numeroase toasturi pentru fericirea mirilor. Laura invidie din nou dragostea care, în mod vizibil, îi unea pe Midge şi Steven.

Masa se termină în cele din urmă şi fiecare se pregăti să plece. Mătuşa Estelle mai avea de pus la punct câteva amănunte cu părinţii lui Steven. Ea o sfătui pe Laura să n-o aştepte. în ceea ce o privea, va fi condusă acasă de unul sau de altul. Roger se oferi imediat s-o conducă pe Laura până la maşină şi ea nu găsi o scuză politicoasă pentru a-i refuza propunerea.

Micuţa camionetă albastră se afla într-un colţ retras al parcării. Laura grăbi pasul, încercând să pună o distanţă cât mai mare între ea şi Roger, dar în zadar. El reuşi foarte repede s-o ajungă şi o prinse de braţ făcând-o să se răsucească pe călcâie. Se găseau acum faţă în faţă şi Laura îi vedea ochii lacomi

strălucind.

- Ce se întâmplă, Laura? De ce eşti dintr-o dată atât de rece? Ştiu că nu-l iubeşti pe Lattimer şi am crezut că vei fi fericită să mă întâlneşti.

Laura încercă să-l respingă, dar el o îmbrăţişă cu violenţă. îi strivi gura sub a lui. Ea se zbătu din nou, îngrozită de frenezia acestui sărut.

- Addison, te sfătuiesc să-i dai drumul soţiei mele.

Vocea era calmă şi totuşi periculos de ameninţătoare.

Capitolul 10

Laura se răsuci, eliberată brusc din îmbrăţişarea lui Roger. Ea alergă spre David, aflat în picioare lângă maşina lui. El întinse braţul şi o trase spre sine. Figura lui nu exprima nici o emoţie şi ea nu descoperi nici o urmă de căldură în braţul de oţel care o ţinea.

- Sunt într-adevăr dezolat să întrerup o atât de tandră scenă de dragoste, dar mă aştept totuşi la o minimă discreţie din partea soţiei mele, aia cu seamă în timpul căsătoriei surorii sale.

Laura vru să protesteze, să-i explice că nu numai că nu făcuse nimic ca să-l încurajeze pe Roger, ci chiar încercase să-l respingă...

O singură privire aruncată spre bzuele cumplit de strânse ale lui David i-a fost de-ajuns să înţeleagă că toate cuvintele ei ar fi zadarnice.

O împinse pe Laura în maşină şi se întoarse spre Roger.

- Pe viitor, Addison, ai face bine să stai la distanţă de Laura. Oricare ar fi sentimentele pe care le nutrim unul pentru altul, aminteşte-ţi că unirea noastră a fost contractată în faţa autorităţilor de stat ale Californiei.

Se strecură în spatele volanului şi demară fără să-i adreseze un cuvânt Laurei, care se ghemui pe scaunul ei, atâta ură emana din ochii lui întunecaţi.

David coti spre ţărmul oceanului şi opri maşina nu departe de un grup de pini. Scoase o ţigară şi bricheta. Laura îi aruncă pe furiş o privire, în timp ce el ferea cu mâinile flacăra mică. Linia aspră a buzelor care se contractau ca să aspire primul fum îi smulse Laurei un mic suspin încărcat de dorinţă. David se întoarse spre ea.

- Ce-i cu tine, Laura? Ti-e teamă de vreo reacţie violentă din partea mea? Linişteşte-te, n-o să stric căsătoria lui Midge. Voi aştepta să ne întoarcem acasă ca să ne reglăm conturile. Dar să nu-ţi închipui că voi tolera manevrele tale cu Roger. Te voi considera răspunzătoare de tot ce s-ar putea întâmpla între noi.

Laura nu răspunse.

El se întoarse spre ea şi o prinse de umeri.

- Laura! Mă auzi? Să ştii că vorbesc serios! Mă bizui pe tine să te comporţi corect în timpul şederii noastre la Carmel. Ai înţeles?

Laura era prea epuizată nervos ca să-i opună cea mai mică rezistenţă. Ea încuviinţă cu o slabă mişcare din cap.

- Da, David, am înţeles. Am să mă comport bine. Nu vreau să te enervez. îţi dau cuvântul meu că-l voi evita pe Roger pe tot timpul şederii noastre la Carmel.

- Aşa-i mai bine, zise David, dându-i drumul.

începu să fumeze în tăcere. După câteva fumuri, strivi ţigara în scrumieră şi porni motorul.

- M-am instalat la motel. Presupun că intenţionezi să-ţi petreci noaptea la mătuşa ta?

Laura încuviinţă cu un semn.

-Am să te conduc. Camioneta o vom aduce mai târziu, Steven şi cu mine. Ai pus-o pe mătuşa ta la curent cu căsătoria noastră?

Laura scutură din cap.

- Cum ai de gând să-i explici prezenţa mea? Şi cum îi vei explica asta?

îşi trecu degetele peste inelarul ei şi în ochii lui se

aprinse
mânia.

- Pentru Dumnezeu, Laura, te-am prevenit să n-o iei de la capăt! Ai întrecut orice măsură! Ce ai făcut, de data asta? Ai vândut-o sau ai scos-o pentru ca Addison să se simtă mai în largul lui luându-te în braţe?

Laura scoase din corsaj lănţişorul de aur pe care se legăna verigheta.

- N-am pus-o nici pentru unul nici pentru celălalt motiv. Doar că nu ştiam cum să-i anunţ noutatea mătuşii Estelle. Mi-e atât de ruşine de această situaţie încât n-am avut curajul să-i vorbesc despre asta, răspunse ea ascunzându-şi faţa în mâini.

David îi ridică părul mătăsos, desfăcu încet închizătoarea lănţişorului, scoase verigheta şi puse la loc lănţişorul în jurul gâtului ei. Apoi luă mâna Laurei şi-i puse verigheta pe inelar.

- Să n-o mai scoţi... sub nici un pretext. Va rămâne acolo până când îţi voi îngădui eu însumi s-o faci.

Slăbi frâna şi întoarse maşina în direcţia şoselei.

- Acum, arată-mi drumul. între timp, gândeşte-te la felul în care mă vei prezenta, deoarece n-am intenţia să plec.

Ajunşi la destinaţie, Laura încă nu ştia cum va explica prezenţa lui David. Dar mătuşa Estelle, Steven şi Midge erau aşezaţi în jurul mesei şi Laura înţelese imediat că mătuşa ei ştia totul. Steven veni în întâmpinarea lor, îl luă pe David de braţ şi-l conduse în faţa bătrânei doamne.

- Vi-l prezint pe David Lattimer, soţul Laurei, zise

Steven. Laura, ştiu că voiai să-i faci o surpriză mătuşii Estelle, dar era atât de neliniştită văzându-ţi camioneta abandonată în parcare, încât i-am smuls în cele din urmă o explicaţie lui Roger. Sper că ne vei ierta, Laura, dar împrejurările au fost acelea care ne-au obligat s-o facem.

Laura le adresă un surâs de mulţumire. Midge se apropie de David şi-l sărută pe obraz.

- Suntem atât de fericiţi că ai putut veni. Laura credea că nu vei reuşi să te eliberezi de treburi.

- Spusesem că voi veni, răspunse David cu o voce distrată. Din nefericire, Laura nu mă crede niciodată. Sper că într-o zi va descoperi că sunt întotdeauna sincer. Poate că atunci îmi va lua cuvintele mai în serios.

Mătuşa Estelle îi privea rând pe rând pe David şi Laura. Nu înţelegea foarte bine tensiunea care domnea între ei, dar îl invită pe David să ia loc la masă şi puse o ceaşcă de cafea în faţa lui.

- Principalul este că sunteţi aici. Sunt încântată că Laura s-a căsătorit, totuşi aş fi preferat să fiu anunţată înainte; căsătoria ar fi putut avea loc aici. Dar în zilele noastre tinerii sunt atât de impulsivi încât nici măcar nu poţi să le ceri să aştepte aprobarea familiei lor. în orice caz, am intenţia să anunţ căsătoria voastră, imediat după cea a lui Midge. Cu siguranţă, Laura nu se va mai întoarce la Carmel. Şi în seara asta, Laura, te duci la model cu David?

Laurei îi tresări inima. Nu ştia ce să răpsundă. Se simţea incapabilă să petreacă o noapte cu David fără să-l lase să ghicească adevărul despre sentimentele ei. Cu totul neaşteptat, David îi veni în ajutor.

- Nu, în seara asta Laura va rămâne aici. Este ultima ei noapte cu dumneavoastră. Şi cum Laura şi cu mine sperăm să petrecem mulţi ani împreună, cred că mă pot lipsi o noapte de prezenţa ei.

Se ridică şi se adresă lui Steven:

- Te aştept la motel. Vreau să-ţi ofer un pahar ca să-ţi iei rămas-bun de la viaţa de holtei... Sunt sigur că doamnele au încă multe pregătiri de făcut până mâine dimineaţă.

înainte de a ieşi, o sărută drăgăstos pe Laura pe obraz.

Steven plecă după aceea şi el; Midge şi Laura rămaseră să strângă masa.

- Sper că vei înceta în sfârşit să mai spui verzi şi uscate despre David! exclamă Midge. Vezi? A promis să vină la căsătoria mea şi a venit. încearcă să nu-ţi mai faci idei nebuneşti pe seama lui.

Laura se pregătea să-i răspundă, dar mătuşa Estelle intră în încăpere şi discuţia se opri aici.

*
* *

A doua zi dimineaţa, Laura se trezi la zgomotul duşului care curgea în baia alăturată. Văzând pendula indicând ora nouă, sări din pat, tocmai în clipa când Midge intra în cameră ştergându-şi părul cu un prosop pluşat, galben.

- Să ne grăbim, Laura. Fă-ţi repede duşul. Am nevoie de ajutorul tău ca să-mi îmbrac rochia. Are atât de mulţi năsturei încât mi-e teamă să nu-mi ia toată ziua! Şi trebuie să fim la biserică la ora unsprezece!

- Nu te nelinişti, zise Laura zâmbind, n-o să te întârziem tocmai astăzi!

îşi luă capotul şi alergă la baie. Apa rece o trezi complet şi începu să se gândească la evenimentele care o aşteptau. Ştia că o mare parte din bucuria pe care i-o dădea căsătoria lui Midge îi va fi stricată de prezenţa redutabilă a lui David. Cum să procedeze cu Roger? El se va afla acolo, în calitate de cavaler de onoare al lui Steven, în vreme ce ea va fi alături de Midge. Singura ei speranţă era ca David să reuşească să-şi păstreze stăpânirea de sine.

Când reveni în cameră, mătuşa Estelle o ajuta pe Midge să-şi perie părul încă umed şi să pună la locul lor cârlionţii uşori care-i stăteau atât de bine.

Laura se aşeză şi începu la rândul ei să-şi perie părul. Se pieptănă cu onduleuri largi care-i eliberau faţa şi căzeau graţios pe ceafă. Era o pieptănătură mai elaborată decât de obicei şi mătuşa ei îi aruncă o privire critică.

- Stilul acesta de pieptănătură nu este puţin prea afectat pentru tine, Laura? Consider că-ţi stă mai bine când îl laşi să cadă mai liber.

- Astăzi vreau să fiu foarte elegantă. Nu particip în fiecare zi la căsătoria surorii mele.

Se duse apoi să-şi caute rochia în şifonier. Era o rochie din muselină, închisă până la gât, cu o platcă presărată cu paiete. Mânecile înguste erau închise în nasturi la încheietura mâinii. Nişte pense calculate cu grijă permiteau materialului vaporos să-i pună în valoare rotunimea pieptului. Un cordon presărat delicat cu paiete îi strângea mijlocul, accentuându-i zvelteţea. Volane din material mergând de la azuriu la albastru închis se succedau pentru a forma jupa. Acest degradé de tonuri îi scotea în evidenţă

albastrul de safir al ochilor. Ultimul volan, transparent, flutura în jurul picioarelor ei fine. Sandalele uşoare, cu tocuri înalte, erau de un albastru care se armoniza perfect cu culorile rochiei. La gât, Laura purta un simplu şi delicat lănţişor de aur.

Midge, aşezată în faţa măsuţei de toaletă, îşi ridică privirea.

- Ce rochie fermecătoare, Laura! Eu nu-ţi ajung nici la gleznă! Şi cu toate acestea eu sunt mireasa!

Laurea alergă s-o sărute.

- Iţi mulţumesc pentru compliment, dar astăzi tu eşti pe primul loc. Este ziua cea mai importantă din viaţa unei femei.

Vocea i se gâtui, deoarece îi venise în minte propria ei căsătorie. Nu păstra nici o amintire despre seara aceea teribilă. Numai mărturia lui David şi certificatul oficial de căsătorie atestau această realitate. începuturi foarte puţin romantice, părând să anunţe existenţa nefericită care o aştepta. David şi cu ea nu vor schimba niciodată priviri încărcate de împlinirea dragostei...

Atingerea uşoară a mâinii lui Midge pe braţul ei o readuse la realitate şi Laura îi zâmbi surorii sale.

- Atunci, să punem această toaletă de mireasă şi se va vedea cine este eroina sărbătorii.

Midge se ridică şi o lăsă pe Laura s-o îmbrace cu rochia fină din dantelă albă. Un rând interminabil de nasturi mici o închideau la spate. Când Laura termină această treabă migăloasă, îi aranjă mânecile balon şi jupa uşor evazată. Se îndepărtă ca s-o lase pe mătuşa ei să aşeze diadema cu flori de portocal şi

micul voal pe capul lui Midge. Albeaţa voalului forma un contrast viu cu părul ei negru ca abanosul. Laura, în spatele surorii sale care se privea în oglindă, o întrebă încet:

- Mai eşti curioasă să ştii cine va atrage astăzi toate privirile?

Midge se întoarse şi o îmbrăţişă.

- Singurele priviri pe care doresc să le atrag sunt cele ale lui Steven, şi nu numai astăzi, ci în fiecare zi a vieţii noastre. Doresc să vă găsiţi şi voi o fericire asemănătoare, David şi cu tine, adăugă ea, dintr-o dată melancolică.

- Să nu vorbim astăzi despre asta. Tu eşti vedeta zilei.

Mătuşa Estelle le întrerupse.

- Haide, haide, încetaţi cu flecărerile voastre, sunteţi frumoase amândouă, zise ea apropiindu-se de fereastră şi privind afară. Să ne grăbim, tatăl lui Steven ne aşteaptă ca să ne ducă la biserică.

Le sărută cu dragoste.

- Sunt atât de fericită pentru fetele mele, pentru amândouă!

Imediat ce ajunseră la biserică, Midge şi Laura se îndreptară spre sacristie, pentru ca mirele şi invitaţii să n-o vadă pe mireasă înainte de ceremonie. Midge nu-şi găsea locul aşteptând ca tatăl lui Steven să vină să le ia. Laura ieşi prima, neliniştită la gândul că se va găsi alături de Roger. îşi ţinea capul sus şi strângea cu putere buchetul de albăstrele. Apropiindu-se de altar, încetini pasul ca să-i lase lui Roger timpul s-o ajungă. Dar simţi pe braţul ei contactul prea familiar al unei mâini imperioase şi

tresări întâlnind privirea admirativă a soţului ei. Uluită, se întoarse. Unde era oare Roger? îl întrebă pe David cu privirea, dar el se mulţumi să-i strângă braţul cu mai multă putere şi-i şopti la ureche:

- îţi voi explica mai târziu. O învălui mirosul de mosc al apei de toaletă a lui David. El se aplecase spre ea ca să-i vorbească şi ea se sprijini de el, cu picioarele tremurânde. îi sesizase oare tulburarea? îi mângâia încet mâna, ca şi cum voia s-o liniştească şi să-i transmită propria lui vigoare. O însoţi până la altar. Apoi se duse lângă Steven. Laura îşi ridică în sfârşit capul şi privirile lor se întâlniră. Stătea foarte drept în costumul lui gri, luminat de albeaţa impecabilă a cămăşii de mătase. Laura era uluită de puterea stranie pe care o exercita asupra ei prezenţa şi parfumul lui David; acestea trezeau în ea dorinţe îngropate în adâncul fiinţei. Nu-i putea mărturisi adevăratele ei sentimente. El ar profita de asta ca s-o tiranizeze şi mai mult şi să se răzbune pe ea. Nu, nu va putea niciodată să-i dezvăluie dragostea ei...

Laura asculta organistul cântând marşul nupţial. îi apărură lacrimi în ochi văzând-o pe Midge înaintând cu un mers uşor, la braţul socrului ei. Steven aştepta lângă altar, ca să-şi primească logodnica din mâinile tatălui lui. Dragostea care îi unea pe Midge şi Steven strălucea atât de vizibil încât Laura avu certitudinea că sora ei va cunoaşte fericirea. în ciuda afecţiunii pe care i-o purta, nu se putu împiedica să nu simtă o înţepătură de invidie.

îngenunche ară amândoi în faţa pastorului. Acesta vorbi despre caracterul sacru al căsătoriei şi Laura întâlni privirea scrutătoare a lui David. Se înfioră,

simţindu-se judecată, condamnată de el. S-ar fi spus că reverendul Carmichael rostea cu voce tare acuzaţiile lui David şi că dezaproba comportarea ei vinovată. îşi întoarse privirea, ruşinată şi jignită, revoltată totuşi deoarece se ştia inocentă.

Ceremonia încheiată, Midge şi Steven se îndreptară spre uşa mare a bisericii ca să primească felicitările tuturor. David se alăturase Laurei şi o ţinea de talie. El arboră un surâs larg când mătuşa Estelle îl prezentă prietenelor ei. După toate aparenţele, formau o pereche tot atât de perfectă ca Steven şi Midge. Nervii Laurei erau întinşi la maximum.

în cele din urmă, mătuşa Estelle îi făcu un mic semn:

- Vino, trebuie să pregătim băuturile răcoritoare înainte de sosirea invitaţilor.

Plecară cu camioneta şi David le urmă cu maşina lui. El o ajută pe mătuşa Estelle să aşeze mesele şi scaunele şi jucă perfect rolul de stăpân al casei. Laura zâmbi gândindu-se la servitorii lui David. Care ar fi oare reacţia lor dacă l-ar vedea ocupându-se cu asemenea treburi? Surâsul ei se şterse: mâna de fier a lui David îi prinsese umărul şi respiraţia lui caldă îi atingea urechea.

- Poţi să-mi spui ce te amuză atât de mult? Cred că este prima dată că te văd zâmbind de când ne-am căsătorit.

îl privi drept în ochi, sperând să descopere acolo vreun semn referitor la adevărata lui stare de spirit. Dar el o fixa într-un fel atât de impersonal încât nu putea citi nimic despre sentimentele lui.

- Nimic important, răspunse ea. Doar că nu mi-

am închipuit niciodată că domnul David Johnathan Lattimer se va transforma într-o zi în chelner.

David făcu un soi de grimasă şi o conduse pe Laura într-un colţ retras al grădinii.

- Asta demonstrează cât de puţin mă cunoşti. Pe vremea când făceam cercetăşie, eram un cercetaş model şi mă descurc întotdeauna singur când plec în concediu la Stinson Beach. Mă duc acolo ca să fiu departe de toate, ca să mă destind, şi mă lipsesc de servitori. Şi aici nu fac decât să mă achit de sarcinile care revin în mod firesc unui cavaler de onoare în timpul unei căsătorii.

Laura se instală într-un şezlong din lemn de sequoia şi David se sprijini cu spatele de trunchiul unui stejar. încruntată, ea îl întrebă:

- Cum se face că eşti cavaler de onoare? Rolul acesta trebuia să-i revină lui Roger.

David chicoti uşor şi veni să se aşeze la piciorul şezlongului.

- îmi pare rău că te decepţionez, draga mea, dar Roger nu părea hotărât să lupte ca să te cucerească. Cred că ultimatumul pe care i l-am adresat ieri l-a făcut să fugă. Din nefericire, nu ţi-am rămas decât eu ca să-ţi încălzesc inima de gheaţă.

Laura vru să-şi părăsească şezlongul, simţind că o cuprinde furia. Dar se ciocni de bustul puternic al lui David care-i opri mişcarea. Ochii lui negri exprimau fără nici o ambiguitate violenţa emoţiilor lui. El puse stăpânire pe buzele ei, strivin- du-le în furia lui nesăţioasă. O ţinea cu putere, cu degetele înfipte brutal în spatele ei. Pe Laura o părăsise orice speranţă de a avea cu el, într-o zi, relaţii pline de

tandreţe. Se zbătu şi-
l împinse cu toate puterile, încercând să se elibereze. în zadar. El era hotărât să triumfe şi să-şi impună voinţa. în cele din urmă îi dădu totuşi drumul şi o lăsă, fără menajamente, să recadă pe şezlong. O privi din toată înălţimea lui.

- Sper că acum ştii cine este stăpânul corpului tău şi plăcerii cui îi este destinat. Uită-l pe Roger şi pe ceilalţi. Eşti a mea şi vei rămâne atâta timp cât am să te vreau.

îi aruncă o ultimă privire de gheaţă, apoi, răsucindu-se pe călcâie, se îndreptă spre casă.

Laura închise ochii şi încercă să uite spaima pe care o simţise. David o făcuse să înţeleagă limpede care va fi rostul ei; cât despre dragostea lui, va continua s-o rezerve Amandei Tate...

Abătută, se duse să se alăture invitaţilor. Constată, nu fără amărăciune, că soţul ei încânta pe toată lumea prin comportarea lui amabilă şi atentă. în timp ce recepţia se apropia de sfârşit, Steven se apropie de ei.

- Vă mulţumesc că l-aţi înlocuit pe Roger în ultimul moment, îi spuse el lui David.

După care se adresă Laurei:

- Roger a trebuit să plece pe neaşteptate ieri seară şi David a fost foarte amabil acceptând să-l înlocuiască.

îi strânse cu căldură mâna lui David.

- Midge şi cu mine apreciem mult tot ce aţi făcut pentru noi.

- A fost o plăcere pentru mine. La urma urmei, nu asta este o familie: membrii ei să se ajute între ei de

fiecare dată când este cazul? Dar de ce nu fugiţi, Midge şi dumneata? Am anunţat echipajul; vă aşteaptă. Călătorie plăcută. La întoarcere, vom vorbi despre noua dumitale situaţie.

Midge şi Steven plecară sub o ploaie de boabe de orez. După plecarea invitaţilor, Laura şi David o ajutară pe mătuşa Estelle să pună totul în ordine. Laura era uluită de eficacitatea lui David. Se ocupa cu atâta îndemânare de aceste treburi gospodăreşti ca şi cum numai asta făcuse toată viaţa.

Laura se îmbrăcase din nou în blugi, dar nu-şi schimbase coafura. David se întorsese între timp la motel şi se schimbase în nişte pantaloni de lână de culoare deschisă şi un tricou bej.

- Mi se pare că totul este în ordine, zise mătuşa Estelle. Vă veţi petrece noapte aici, amândoi? Cerul începe să se acopere de nori. S-ar putea foarte bine să avem o furtună şi nu mi-ar plăcea să vă ştiu pe drum pe o asemenea vreme.

David o sărută pe mătuşa Estelle.

- Am fi vrut să rămânem, dar trebuie neapărat să mă întorc; la San Francisco mă aşteaptă o afacere importantă.

Apoi se întoarse spre Laura.

- Eşti gata de plecare? Lucrurile tale sunt în maşină?

- Nu, nu pot să plec cu tine. Trebuie să duc înapoi camioneta. Ne întâlnim în oraş.

Ochii negri şi severi ai lui David se înfipseră în ai ei.

- Nu, nici nu se pune problema. S-ar putea să ai probleme dacă într-adevăr izbucneşte furtuna. De ce

să n-o laşi aici? Mătuşa ta s-ar putea servi de ea. Altfel, voi aranja să fie adusă înapoi. Oricum, nici Midge şi nici tu nu mai aveţi nevoie de ea deoarece magazinul va fi vândut.

Tonul imperios arăta că era vorba despre un ordin şi nu de o rugăminte.

Laurei îi era oroare să se întoarcă la San Francisco împreună cu David, aşezată foarte aproape de el în acea mică maşină sport... Cât timp va putea rezista atracţiei fizice a lui David şi pretenţiilor lui, oricât de lipsite de dragoste erau? Dar ce să spună fără să trezească bănuielile mătuşii Estelle?

- Bine, aşteaptă-mă puţin.

Se întoarse în camera ei. îşi aruncă repede lucrurile în valize şi privi camera cu dragoste. Cu siguranţă, nu va reveni aici atât de curând precum sperase. David se va înverşuna s-o facă să sufere, acum că o bănuia de o imaginară intrigă amoroasă cu Roger. Se înarmă cu curaj şi părăsi camera.

David veni spre ea ca s-o ajute să ducă bagajele.

- Mă duc să le pun în maşină până când îţi iei rămas-bun de la mătuşa ta.

Se duse apoi s-o sărute pe mătuşa Estelle.

- Nu uitaţi că ne-aţi promis să ne faceţi o vizită îndată ce veţi putea. Când mama mea se va întoarce din Europa, am să vă fac cunoştinţă cu ea. Sunt sigur că vă veţi înţelege de minune.

„Doamne, se gândi Lura, iată că se insinuează chiar şi în graţiile mătuşii Estelle!“

Ghicise corect.

- David este absolut fermecător, Laura. înţeleg de ce erai nerăbdătoare să te căsătoreşti cu el. Este atât

de amabil cu toată lumea! Sunt cu adevărat fericită pentru Midge şi pentru tine. Acum sunt doi bărbaţi în familie, pe care ne putem bizui. Nu mai sunt nevoită să mă neliniştesc ştiindu-te singură la San Francisco. Promite-mi că vei veni să mă vezi cât de des ai să poţi. David mi-a spus că te va aduce întotdeauna aici cu plăcere.

O sărută şi-i făcu semne largi de rămas-bun când maşina demară.

Laura se înfundă în scaunul ei în timp ce David manevra Porsche-ul şi se îndepărta de căsuţa albă. încercă să-i citească ceva pe faţă, dar expresia lui impasibile nu-i dezvălui nimic.

-Este drum lung până la San Francisco. Vrei să te schimb la volan?

- Nu, nu-i nevoie. Dar nu-mi place aspectul cerului. Vremea o să se strice. De altfel, trebuie să fii foarte obosită după o asemenea zi. De ce nu încerci să dormi puţin?

Era evident că David nu dorea deloc să-i fie o veritabilă tovarăşă de călătorie. Pretinsese imperios prezenţa ei numai ca s-o aibă mai mult sub dominaţia lui. într-adevăr, era prea obosită să mai lupte şi închise ochii ca să scape de suferinţa care o copleşea.

Capitolul 11

Probabil că aţipise. Fu trezită de un tunet foarte puternic ale cărui ecouri se multiplicau în cerul de cerneală. Tresări, înăbuşindu-şi ţipătul care-i urcase pe buze. David o prinse de mână în timp ce ea deschidea ochii; trombe de apă cădeau în jurul lor.

- Este o furtună teribilă, zise el. Ar fi fost fără îndoială mai bine să fi rămas la Carmel. Cred că n-ar fi rezonabil să ne continuăm drumul până la San Francisco. Ar fi prea periculos. Voi părăsi autostrada la Hillsborough şi vom încerca să ajungem la Lattimer Lodge.

Laura n-a înţeles niciodată cum a reuşit David să distingă plăcuţa care indica ieşirea de pe autostradă, dar el a zărit-o şi pătrunseră în sfârşit în Cottingham Lane. Farurile Porsche-ului erau înceţoşate şi Laurei îi fu foarte greu, scrutând întunecimile, să descopere portalul casei.

David îl reperă înaintea ei şi vârî cartela în fanta care comanda mişcarea grilajului. Acesta se deschise în sfârşit, dar apa pătrunsese din abundenţă pe geamul deschis.

- Eşti ud complet, David, zise Laura văzând apa picurând de pe faţa şi de pe gâtul lui.

- Nu-i nimic. Mă voi usca imediat ce vom ajunge în casă.

Deodată, opri brusc maşina.

- Un arbore ne blochează trecerea.

Laura zări într-adevăr un chiparos enorm prăbuşit, blocând drumul.

- Nu te mişca, îi spuse David, voi încerca să-l dau la o parte.

Laura deschise portiera şi coborî din maşină.

Ploaia îi biciui faţa.

- Laura, întoarcere în maşină! O să te îmbolnăveşti!

- Vreu să te ajut. în doi,vom putea să-l ridicăm mai uşor.

Brusc, David o prinse de mână.

- Este inutil, nu vom reuşi niciodată s-o facem. E prea greu. Dar pentru că eşti udă deja, ar fi mai bine să mergem pe jos până la casă.

începură să alerge. Ajunseră aproape de intrare când Laura se lovi de o dală de pavaj spartă şi-şi suci glezna. David o luă în braţe şi o duse pe sus până la casă.

- Ia cheia din buzunbarul meu, îi ceru el, şi deschide uşa.

Laura se execută. David, continuând s-o poarte în braţe,
pătrunse în casă. în hol, după ce ezită o clipă, o sărută brusc şi o depuse pe o canapea mică aflată lângă perete.

- Aveam intenţia să te fac să treci în braţele mele pragul acestei locuinţe. Iată că am făcut-o.

Apăsă întrerupătorul, urmărind-o pe Laura care clipea din ochi, orbită de intensitatea luminii.

- Electricitatea încă funcţionează. Cred că lucrul cel mai urgent este să ne scoatem hainele ude, zise el apropiindu-se cu un aer hotărât de Laura. Poţi să mergi sau vrei să te duc pe sus?

Laura se ridică şi începu să şchiopăteze uşor.

- Pot să merg. Mă doare puţin glezna, dar voi reuşi.

- Sprijină-te de mine, va fi mai uşor. în primul

rând, trebuie să faci un duş cald.

O conduse pe Laura în cameră şi o ajută să se aşeze. Apoi se duse în baie.

David reveni şi o ridică încet de pe scaun.

- Poţi să te descurci singură sub duş?

- Bineînţeles, mi-am luxat doar glezna. Nu sunt redusă complet la neputinţă.

Abia rostise cuvintele acestea şi le regretă imediat. Trăsăturile lui David se înăspriră şi-i dădu brusc drumul.

- Nu te nelinişti, ştiu că nu vei fi niciodată redusă la neputinţă, te cunosc prea bine! Mă temeam să nu-ţi fie greu să te deplasezi. Dar pentru că totul pare să meargă atât de bine, am să te las şi mă duc să fac un duş în cealaltă baie.

Furios, se îndreptă cu paşi repezi spre uşă. Laura îl sgtrigă:

- O clipă! Mi-am lăsat bagajele în maşină... N-am haine de schimb...

David se opri şi se întoarse spre ea cu o privire glacială.

- Ei bine, nu te bizui pe mine să mă duc să-ţi aduc bagajele. Cred că nu vezi nici un inconvenient să te înfăşori într-un prosop pluşat de baie până când ţi se vor usca hainele. Să văd ce pot găsi.

Deschise şifonierul şi scoase de acolo o haină de casă din catifea maro închis.

- Ţine, încearcă asta. Este tot ce pot să-ţi ofer. Acum grăbeşte-te şi fă-ţi duşul.

Laura aşteptă ca David să iasă din cameră. Apoi intră în baie, încuie uşa cu cheia şi-şi scoase hainele. Apa fierbinte care-i furnica pielea după răceala ploii îi

făcea cel mai mare bine. îşi desfăcu pieptănătura şi lăsă apa să-i curgă pe păr. în cele din urmă, se şterse şi îmbrăcă haina de casă. De fapt, era un fel de chimono de karate. Ieşea din baie continuând să-şi şteargă părul când se ciocni de David. El o prinse de coate cu un surâs sarcastic.

-Atenţie! S-ar putea crede că ţii într-adevăr la compania mea.

Laura ridică din umeri.

- îmi ştergeam părul şi nu te-am văzut.

David îi dădu drumul şi se îndreptă spre pemineu.

- Vom aprinde un foc, zise el luând buşteni dintr-un coş.

Aşteptă să se ridice flăcările, după care îi spuse:

- Mă duc la bucătărie să văd dacă este gata cafeaua.

- Vrei să mă duc eu în locul tău?

- Nu, instalează-te lângă foc. Mă întorc imediat.

Laura se întoarse în baie şi luă o perie dintr-un sertar. Tot descâlcindu-şi părul, reveni lângă căldura reconfortantă a şemineului. Se aşeză cu picioarele încrucişate în faţa focului şi termina de îndreptat câteva şuviţe de păr rebele când David apăru cu o tavă în mână. O privi o clipă în tăcere.

- Sunt mulţumit că ţi-ai desfăcut părul.

El îi întinse o ceaşcă.

- Uite, bea asta, te va încălzi. Este celebrul grog Lattimer.

Laura luă ceaşca şi bău o înghiţitură din lichidul fierbinte. Tresări.

- Ce ai pus înăuntru? Nu este cafea, sunt sigură. Ştii bine că nu suport alcoolul.

- Bea, o îndemnă David râzând, o să te încălzească. Şi nu te teme că te violez deşi, într-un anume fel, aş avea dreptul. Dar îţi dau cuvântul meu că te las în pace. Iar alcoolul te va ajuta să dormi.

Se instală la rândul lui confortabil în faţa focului. Deodată, luminile se stinseră.

- Ei, poftim! De ce mă temeam s-a întâmplat. Ploaia trebuie să fi înecat transformatorul. Termină-ţi ceaşca şi du-te repede la culcare. Focul acesta nu va fi de-ajuns ca să încălzească încăperea.

Laura lăsă jos ceaşca goală şi se îndreptă spre pat. Se strecură sub plapuma de puf şi se întinse cu voluptate între cearşafurile de mătase. Scoase un suspin mulţumit, apoi întâlni privirea lui David. Se redresă şi trase plapuma până la bărbie.

- Unde vei dormi? îl întrebă ea.

- Nu te teme, răspunse David râzând. N-am să-ţi impun prezenţa mea, cu toate că patul acesta, trebuie s-o spun, pare foarte atrăgător.

Laura schiţă o mişcare să se ridice.

- Nu, zise ea. Nu am dreptul să-ţi acaparez patul. Voi lua plapuma aceasta şi mă voi instala în fotoliu, lângă şemineu. Va fi perfect.

- Nu te mişca, te rog! replică David, în ai cărui ochi se aprinse o furie rece. Ai uitat că suntem căsătoriţi? în California, legea prevede posesia comună a bunurilor între soţi. Şi patul acesta face parte dintre aceste bunuri, ca şi restul. Aşadar, îţi aparţine tot atât cât şi mie. Totuşi, deoarece nu consimţi să-l împarţi cu mine, consideră-l drept al tău.

După aceea, luă o pătură din şifonier şi se duse să se instaleze pe canapeaua de lângă foc. Laura se

ghemui sub plapumă şi închise ochii.

Puţin mai târziu, fu trezită de izbucnirea violentă a unui fulger care ilumină camera. Ţipătul ei de groază aproape acoperi bubuitul asurzitor al tunetului. Auzi nişte paşi repezi şi simţi două braţe viguroase şi liniştitoare cuprinzând-o.

- Sst, nu-i nimic. Furtuna, nimic altceva. N-ai de ce să te temi, sunt aici.

Laura se strânse lângă David. Se agăţă de gâtul lui şi-şi ascunse capul în scobitura umărului lui.

- Nu mă părăsi, mi-e frică.

David îi mângâie încet părul.

- Nu te nelinişti, zise el cu o voce răguşită. Nu am nicidecum intenţia să te părăsesc, nici acum nici vreodată. Intră la loc sub plapumă. Tremuri de frig.

O obligă să se întindă şi se strecură lângă ea. Trase plapuma peste ei, închizându-i într-un culcuş moale şi mătăsos.

Laura se ghemui lângă corpul lui viguros şi cald. Auzea inima lui David bătând, în timp ce el continua să-i mângâie părul, liniştind-o ca pe un copil speriat. în cele din urmă, ea adormi.

A doua zi dimineaţa, când Laura se trezi, lumina cenuşie a zorilor bătea în geamurile pline de stropi de ploaie. Se agită, deranjată de greutatea unui corp care o apăsa. întorcând capul, îl descoperi pe David care dormea şi-şi aminti evenimentele din timpul nopţii: da, se agăţase de el, speriată, în timp ce furtuna îşi făcea de cap. Ar fi vrut să-i mângâie faţa şi să se cuibărească din nou în braţele lui. Dar o cuprinse ruşinea la amintirea slăbiciunii de care dăduse dovadă în cursul nopţii. Şi ea ştia că dacă

rămânea acolo, în braţele acestui bărbat, în contact cu virilitatea lui, învăluită de mirosul lui, nu-i va putea rezista. De aceea, încercă să scape din braţele lui, fără să-l trezească.

Tocmai atunci, însă, braţele lui se strânseră. Laura aruncă o privire spre David. Nu numai că nu dormea, dar ochii lui larg deschişi o fixau cu o dorinţă pe care el nu încerca s-o ascundă.

Laura se încordă şi încercă să se strecoare afară din pat. David o trase spre el şi o strânse lângă corpul lui înfierbântat de dorinţă. El puse brusc stăpânire pe buzele Laurei, dominând-o cu forţa lui virilă. în sărutul lui nu mai rămăsese nimic din tandreţea reconfortantă din noapte precedentă; nu mai exprima decât aviditatea pe care ea o citise în profunzimea ochilor lui negri.

Senzualitate brutală a acestui asalt o trezi pe Laura la realitate. Făcu un efort disperat să scape de acest bărbat care o ţinea prizonieră, sucindu-şi capul în dreapta şi-n stânga ca să-şi smulgă gura din durerea la care o supunea. Vocea ei răsună în tăcerea camerei:

- Nu, nu, lasă-mă! Te urăsc! Mă doare!

David îşi strânse mai întâi şi mai tare braţele în jurul ei, apoi îi dădu drumul. Ea sări din pat, alergă în baie, închise uşa cu cheia şi începu să se îmbrace, plângând în hohote.

Aşezată pe marginea căzii, se întreba cum putea să fugă fără să-l înfrunte pe David. Dumnezeule, fusese la un pas de a ceda tentaţiei. Atitudinea lui David exprima fără nici o îndoială că nu avea pentru ea nici iubire, nici tandreţe. Sentimentele lui erau

doar acelea pe care un bărbat le încearcă faţă de femeia pe care o doreşte, în timp ce ea căzuse fără apărare în capcana dragostei...

în spatele uşii răsună vocea lui David:

- Laura, ieşi afară! Doar n-o să rămâi acolo toată ziua. îţi promit că n-o să te ating. Vreau numai să-ţi vorbesc.

Ea îl înfruntă:

- Noaptea trecută ai promis că n-o să mă atingi şi am văzut cum înţelegi să te ţii de cuvânt. Nu mai am încredere în tine. Nu voi ieşi de aici până când nu vei fi plecat.

- Ajunge, Laura! La ce te aşteptai oare când m-am trezit găsindu-te în braţele mele, dulce şi caldă după o noapte de somn? Acum ne aflăm în plină zi şi ne-am trezit. Promit să nu mă apropii la mai puţin de zece paşi de tine. Ieşi de acolo şi nu te mai purta ca un copil.

Laura întredeschise uşa cu precauţie; David se afla în faţa ferestrei, la capătul celălalt al camerei. Ea se gândi să fugă, dar David o zări, se repezi spre ea şi o prinse de braţ.

- Aşază-te! N-o să pleci înainte de a lămuri situaţia o dată pentru totdeauna!

- Nu este nimic de lămurit. Ţi-ai exprimat de mai multe ori intenţiile şi eu nu vreu să mai fiu complice la această situaţie. Te părăsesc. Am să cer divorţul. Cred că oricât de crud eşti, nu-i vei face pe Midge şi Steven să suporte consecinţele. Dacă le vei pricinui cel mai mic rău, voi dezvălui presei povestea asta sordidă. Ar fi o situaţie penibilă pentru reputaţia ta de preşedinte- director general, domnule Johnathan

Lattimer. De acum înainte, nu mă mai tem de tine. Nu vei putea să mă mai faci să sufăr.

Laura minţea. El o făcea să sufere mai mult decât ar fi bănuit vreodată, numai pentru că nu voia sau nu putea s-o iubească.

îl privi drept în ochi, îndrăznind în sfârşit să-l sfideze, sperând cu toate acestea, împotriva oricărei aşteptări, că el va rosti un cuvânt care-i va permite să se arunce în braţele lui. Dar nu întâlni decât figura aspră şi îngheţată a bărbatului care-şi impunea tuturor voinţa.

- Stai jos, Laura, şi ascultă-mă. N-ai decât să ceri divorţul. Eşti la fel de castă ca la prima noastră întâlnire. N-am pus niciodată mâna pe tine... Nu, nu este pe de-a-ntregul adevărat. Te-am ţinut în braţele mele în noaptea căsătoriei noastre. Aveam nevoie să te simt aproape, să te strâng la pieptul meu, şi speram să fiu aproape de tine când te trezeai. Te doream cu ardoare, dar nu sunt bărbatul care să abuzeze de o femeie adormită. Orice ai putea crede despre mine, am câteva principii morale. Din nefericire, n-am putut fi prezent la trezirea ta. Se declarase un incendiu la uzina noastră de produse chimice de la Dearborn. Mi s-a telefonat de la birou şi a trebuit să alerg acolo. Am petrecut o zi îngrozitoare, am avut răniţi şi pagube importante. Şi cu toate acestea, nu aspiram decât să mă regăsesc în braţele tale.

David avu un surâs dezamăgit şi o licărire stranie se aprinse în ochii lui.

- Ştim amândoi la ce ne aşteptam. Oricum ar fi, Laura, când sunt învins, eu ştiu s-o recunosc. Nu mai

vreau să mă lupt cu tine. Ai dreptate, nu le voi face nici un rău lui Midge şi lui Steven. Sunt oameni la care ţin prea mult ca să le fac vreun rău.

Scoase o hârtie din buzunar.

- Ţine, du-te să-l vezi pe domnul acesta. El se va ocupa de anularea căsătoriei. Ia Porsche-ul şi pleacă. îi voi cere lui Dan să vină să mă ia. A venit timpul să punem capăt o dată pentru totdeauna farsei care este căsătoria noastră.

Laura se îndreptă spre maşina care rămăsese acolo unde o abandonaseră în timpul furtunii. Lacrimile pe care şi le reţinea îi ardeau ochii gândindu-se la furia şi la ostilitatea pe care le citise în privirea lui David.

Aruncând o ultimă privire splendidei case care va fi în curând domeniul Amandei Tate, îl zări pe neaşteptate pe David la freastra sălii de muzică. Părea atât de singur încât dori să alerge spre el şi să se arunce în braţele lui. Dar nu, el nu dorea dragostea ei. Amanda Tate va fi în curând stăpâna acestei case şi va domni asupra inimii proprietarului ei.

Porni motorul maşinii, făcu o jumătate de întoarcere ca să evite arborele căzut, apoi ieşi pe drum. Avea capul golit de gânduri. Obţinuse libertatea la care aspira atât de mult, dar ce va face oare cu ea? Anularea căsătoriei nu-i va elibera inima, prizonieră pentru totdeauna iubirii ei pentru David.

El va putea acum s-o ia în căsătorie pe Amanda Tate. în ceea ce o privea, ce mai putea spera? Magazinul de flori era fără îndoială vândut, dar chiar dacă nu era încă un lucru încheiat, nu mai avea nici o dorinţă să rămână la San Francisco. Prea multe

amintiri penibile o obsedau aici... Se va întoarce la Carmel, unde trăise o tinereţe liniştită. îşi dorea numai ca mătuşa Estelle să nu-i pună prea multe întrebări despre căsătoria ei.

Capitolul 12

Se strecură în fluxul circulaţiei, ştiind că pentru ea nu se punea problemă să ajungă în apartamentul din cartierul Pacific Heights. Nu avea dreptul să meargă acolo; la drept vorbind, nu avusese niciodată acest drept. Căsătoria ei nu fusese decât un simulacru, nu fusese niciodată consumată şi nu fusese soţia lui David decât cu numele. Acum că el consimţea la anularea căsătoriei, vedea ultima ei şansă de fericire dispărând pentru totdeauna. Dar era preferabil fără îndoială să termine cu toate, atâta timp cât îi mai rămânea puţină demnitate.

Trecând prin faţa magazinului, văzu cu tristeţe un afiş anunţând: *schimbare de proprietar.* Midge şi Steven fiind în voiaj de nuntă, luă drumul vechiului apartament pe care-l împărţise atâta timp cu sora ei.

Intră, îşi lăsă valiza în hol şi pătrunse în bucătărie. Voia să-şi pregătească o cafea şi pâine prăjită. Se forţă să mănânce, aruncând o privire pe hârtia pe care i-o înmânase David. Purta numele judecătorului Lawrence B. Jamison, care nu locuia departe de apartamentul din cartierul Pacific Heights. Telefonă şi i se fixă o întâlnire a doua zi dimineaţa la ora nouă.

Laura se hotărî să ia Porsche-ul ca să se ducă la întâlnire, apoi să-l lase la garajul lui David. După aceea se va duce cu un taxi până la autogară şi va lua un autobuz spre Carmel.

Cum era încă devreme ca să se culce, Laura dori să admire o ultimă oară golful San Francisco. Se duse să ia tramvaiul care s-o ducă la Ghirardelli Square şi la Fisherman’s Wharf. Cu toate că erau foarte

frecventate de turişti, locurile acestea îi vor oferi totuşi câteva momente de destindere.

Nefiind în dispoziţia de a gusta plăcerile puţin cam agitate ale unui drum pe platformă, luă loc în interiorul tramvaiului. Privi străzile întortocheate şi colinele abrupte caracteristice acestui oraş care ajunsese să-i placă atât de mult. în cele din urmă, tramvaiul se opri în zgomotul frânelor în faţa micului parc aflat vizavi de Ghirardelli Square şi Laura coborî. Va străbate pe jos distanţa scurtă care o despărţea de golf.

Dinspre ocean sufla un vânt rece şi Laura se înfioră. Nu era o zi potrivită pentru a hoinări şi a visa pe ţărmul apei. Se întoarse din drum şi se îndreptă spre primitoarea cofetărie Ghirardelli, unde se aşeză în faţa unei ceşti aburinde, cu o cacao delicioasă. Savura aroma care urca din ceaşca de porţelan, când se auzi interpelată.

- Laura, ce naiba faci aici? Te credeam la Carmel, cu Johnathan. Doamne, ce faţă ai! Ce s-a întâmplat?

- Janine! exclamă Laura cu căldură. Ce plăcere să te văd! Nu vrei să iei loc? Am intrat aici ca să mă adăpostesc o clipă de vânt.

Janine o privi pe Laura cu un aer întrebător.

- Aşteaptă-mă o clipă.

Reveni după câteva secunde, cu o ceaşcă de cafea fierbinte.

- Acum, povesteşte-mi ce s-a întâmpat. Ştii, desigur, că mariajul vostru a surprins pe toată lumea. Trebuie să-ţi spun că m-ai păcălit pretinzând că nu-l cunoşteai pe Johnathan.

Acum înţeleg de ce operaţiunile de decorare de la Lattimer Lodge fuseseră supuse aprobării tale. Să ştii că sunt cu adevărat mulţumită să lucrez cu tine, deoarece gusturile noastre se completează atât de bine. Trebuie să înţeleg că locuieşti încă în cartierul Pacific Heights? Când te vei duce să te instalezi la Hillsborough?

Laura îşi răsucea nervoasă ceaşca de porţelan cu lichidul cald.

- Nu mă voi instala la Lattimer Lodge. Căsătoria mea cu Johnathan va fi anulată.

Clipi din ochi, încercând să-şi stăvilească lacrimile. Nu voia să facă paradă de disperarea ei.

Janine o privi cu îngrijorare.

- Ascultă, nu putem vorbi aici. Dacă am merge să stăm de vorbă la tine acasă?

Un taxi le conduse la apartamentul Laurei.

- Să ne aşezăm, zise Janine cu amabilitate, şi povesteşte-mi ce s-a întâmplat. Se pare că eşti gata să te prăbuşeşti. Şi eu care credeam că pluteşti în al şaptelea cer de fericire!

Laura avea neovie să-şi destăinuie cuvia frământările. în absenţa lui Midge, departe de mătuşa Estelle, izolarea o făcea să sufere cumplit. îi povesti Janinei strania ei aventură, trecând sub tăcere doar rarele clipe de intimitate care existaseră între David şi ea. Ar fi fost prea dureros pentru ea să le evoce.

Janine o ascultă fără s-o înrerupă. Laura se opri în sfârşit, epuizată.

- Laura, dacă nu te cunoşteam, aş fi considerat

toate astea drept o pură născocire din partea ta. Dar te cred şi-ţi promit să nu dezvălui nimănui ceva. Ceea ce nu reuşesc însă să cred, este ceea ce-mi povesteşti despre Johnathan Lattimer. După cum ţi-am spus deja, el nu face niciodată greşeli. Dacă s-a casătorit cu tine, a făcut-o pentru că te iubeşte. De ce nu te duci să-l vezi şi să discutaţi toate astea împreună, ca două persoane rezonabile? Multe căsătorii au eşuat din cauza unor simple neînţelegeri. în ceea ce o priveşte pe Amanda, Johnathan este mult prea inteligent ca să se lase înşelat de şiretlicurile şi de atitudinile ei provocatoare. El ştie foarte bine că este o intrigantă; nu poate suferi părul ei decolorat şi machiajul excesiv. Dacă ar fi vrut, s-ar fi căsătorit de mult cu Amanda. Johnathan nu face niciodată decât ceea ce vrea. De aceea, nu văd de ce şi-ar inventa constrângeri.

- Măcar dacă ai avea dreptate, zise Laura suspinând; dar şi el a ajuns să dorească anularea căsătoriei. De când îl cunosc, nu mi-a spus o singură dată că mă iubeşte. Ştiu că mă doreşte, nu mi-a ascuns-o, dar asta-i tot şi este inutil să pretindă contrariul. îţi mulţumesc că m-ai ascultat, Janine. Mi-a fost de un mare ajutor.

Janine o sărută pe Laura şi se ridică.

- Nu-mi rămâne decât să-ţi urez să reflectezi bine înainte de a cere această anulare. încearcă să dormi. După o noapte de somn bun, situaţia apare adeseori într-o altă lumină. Pe curând, Laura.

Laura îşi şterse lacrimile şi goli valiza marcată cu iniţialele lui David. O va duce înapoi la Pacific

Heights, în acelaşi timp cu Porsche-ul. Apoi se duse la culcare, temându-se de ziua care o aştepta.

*
* *

Laura petrecu o noapte agitată. Figura lui David o obseda când aţipea şi se trezea mereu, aşteptând somnul care se încăpăţâna s-o ocolească. Când apărură luminile cenuşii ale zorilor, coborî din pat şi se duse la baie cu un mers istovit. Făcu un duş cald, sperând ca membrele ei obosite să-şi regăsească puţin vitalitatea, dar numai dragostea lui David i-ar fi putut reda gustul de viaţă. Se întoarse în cameră ca să se îmbrace. Singurele haine pe care le adusese cu ea erau blugii şi tricourile. Privi cu tristeţe figura palidă şi ştearsă pe care i-o reflecta oglinda în timp ce se pieptăna. Ochii ei îşi pierduseră strălucirea, avea faţa trasă de nelinişte şi insomnie.

Era încă prea devreme ca să se ducă la judecător. îşi pregăti cafea şi pâine prăjită, dar nu putea înghiţi nimic. Stomacul ei refuza orice hrană. Avea o singură dorinţă: să se ducă în fine la judecător şi să rezolve definitiv situaţia. îl va iubi întotdeauna pe David şi o va chinui absenţa lui, dar o dată anularea obţinută, şi cu trecerea timpului, va reuşi fără îndoială să-l alunge din gândurile ei, aşa cum el o izgonise din viaţa lui.

îi lăsă un bilet lui Midge, anunţând-o că se întorcea să trăiască la Carmel, lângă mătuşa Estelle. Apoi îşi adună lucrurile, le puse într-o sacoşă mare de pânză şi părăsi apartamentul.

Străzile oraşului forfoteau de oameni care se duceau la treburile lor, îşi plimbau câinii sau se

consacrau obligaţiilor gospodăreşti cotidiene. Laura le invidia preocupările, oricare ar fi fost: nici una nu putea fi mai penibilă decât aceea care o aşepta pe ea. îndreptându-şi umerii, se îndreptă spre Porsche, aruncă pe bancheta din spate valiza lui David şi sacoşa ei de pânză şi se aşeză la volan.

Mica maşină sport urca uşor colinele şi Laura găsi că era mai uşor de manevrat decât camioneta ei albastră. Se opri în vârful colinei care domina cartierul Pacific Heights şi contemplă golful. Ceaţa dimineţii se risipea în timp ce soarele începea să apară la orizont.

Coborî panta abruptă şi coti pe strada indicată în hârtia pe care i-o înmânase David. Casele erau mai mici ca cele din Pacific Heights. Aici, era încă vechiul San Francisco. Laura găsi în cele din urmă casa judecătorului. Era o clădire albă cu ferestre înalte şi cu o decoraţie complicată. Opri maşina. încordată, cu inima bătând cu putere, ajunse la uşa de intrare prevăzută cu un ciocănel masiv din aramă. Apăsă totuşi pe butonul soneriei electrice, apoi aşteptă cu teamă.

Uşa se deschise şi apăru o cameristă destul de în vârstă, în rochie neagră şi şorţ apretat, care o examină pe Laura cu o privire suspicioasă, aparent derutată de ţinuta ei degajată.

- Ce doriţi? întrebă ea în cele din urmă.

- Sunt Laura Lattimer şi am întâlnire cu judecătorul Jamison. Ştiu că mă aşteaptă.

- Desigur, doamnă Lattimer. Judecătorul este în bibliotecă. Vă rog să mă urmaţi.

O precedă pe Laura în lungul unui culoar îngust, se opri în faţa unei uşi grele din stejar sculptat şi bătu.

- Doamna Lattimer, anunţă ea introducând-o pe Laura în încăpere.

Un bărbat corpolent, cu părul încărunţit, îşi părăsi biroul şi
luă mâinile Laurei într-ale lui.

- Ei bine, Laura, ce surpriză plăcută! Am crezut că David şi cu dumneata sunteţi în voiaj de nuntă. Să nu-mi spui că este atât de prost să se lase reţinut la San Francisco de afaceri, când ar fi trebuit să fi plecat în vacanţă cu fermecătoarea lui soţie.

Laura îl privi cu atenţie pe judecător. Era sigură că-l mai văzuse. Vocea lui gravă şi calmă avea intonaţii ciudat de familiare, dar degeaba se străduia, nu reuşea să-şi amintească unde îl întâlnise. Brusc, memoria îi reveni. Era regizorul piesei pe care o interpretaseră, David şi cu ea. Dar nu era un regizor, iar piesa nu era o comedie uşoară, era vorba despre o căsătorie, despre căsătoria ei cu David...

- Haide, aşază-te şi povesteşte-mi ce te aduce la mine atât de curând după căsătoria voastră.

îi indică un scaun tapiţat în piele neagră şi el îşi reluă locul în spatele biroului. Laura îl privi cu un aer descumpănit.

- David nu v-a telefonat?

A fost rândul judecătorului să fie surprins.

- Nu, n-am avut veşti de la David din seara în care mi-a cerut să vă căsătoresc.

Apoi, văzând expresia chinuită a Laurei, o întrebă:

- Ai vreo problemă?

Laura se frământă pe scaunul ei, îngrozitor de stânjenită.

- Credeam că David a discutat cu dumneavoastră înainte de vizita mea şi că eraţi la curent.

- La curent cu ce? Vorbeşti în enigme, copila mea! Despre ce este vorba?

Laura respiră adânc şi dădu drumul îngrozitorului cuvânt.

- Despre o anulare! Am venit să cer anularea căsătoriei noastre.

- O anulare! Dar abia v-aţi căsătorit! Doamne, Dumnezeule, ce s-a întâmpalt?

Se sprijini cu coatele de birou şi-şi scoase ochelarii cu rame de baga.

- Ar fi mai bine să-mi spui motivele acestei cereri ridicole. Şi vreau neapărat să-i cer lui David să vină el însuşi să-mi explice toată povestea asta.

Laura interveni, rugătoare:

- Nu, vă rog, nu-l chemaţi pe David. Nu vreau să-l mai văd în viaţa mea! Dacă trebuie cu orice preţ să-i vorbiţi, vă rog s-o faceţi după plecarea mea.

- Nu-mi dicta ce am de făcut, draga mea! Situaţia este prea absurdă şi am intenţia să merg imediat la miezul lucrurilor! în primul rând, veniţi să mă asaltaţi în casa mea, David şi dumneata, incapabili, se pare să mai trăiţi unul fără celălalt. El îmi povesteşte că sunteţi îndrăgostiţi nebuneşte şi-mi cere să vă căsătoresc pe loc, fără să aştept actele oficiale şi certificatul prenupţial. De la începutul carierei mele, n-am auzit niciodată o cerere atât de extravagantă.

Nu-mi place să căsătoresc oamenii în mare grabă, dar voi păreaţi atât de nebuni unul după celălalt încât nu puteam decât să consimt. Păreai femeia cea mai fericită din lume. îl cunosc pe David de când era copil. Tatăl lui era unul dintre prietenii mei, iar el este finul meu. Mi s-a părut întotdeauna foarte echilibrat. Nu aveam nici un motiv să pun la îndoială înţelepciunea hotărârii lui, în pofida grabei. Până acum, nu mi-a pus nici cea mai mică problemă.

Judecătorul se ridică şi se îndreptă spre fereastră.

- îmi pare rău că vă provoc această îngrijorare, începu Laura cu o voce nesigură, dar credem amândoi, David şi cu mine, că am făcut o greşeală şi că anularea căsătoriei noastre este necesară. Dacă vreţi să rezolvaţi această situaţie, eu aş ieşi din viaţa lui David şi totul ar reintra în normal. Vă asigur, adăugă ea în şoaptă, că David o doreşte la fel de mult ca mine.

Judecătorul se întoarse brusc cu faţa spre Laura. Avea figura congestionată de furie.

- Serios? Asta-i tot ce reprezintă căsătoria pentru David şi pentru dumneata? Ei bine, mă tem că faceţi o gravă greşeală. Situaţia aceasta priveşte şi alte persoane. în primul rând pe mama lui David. David este raza de soare a vieţii ei şi lungul lui celibat o aducea la disperare. Şi iată că vii să mă anunţi că a fost o greşeală şi că vreţi să vă despărţiţi. Ei bine, am să-ţi spun ceva draga mea: n-am să ridic nici degetul cel mic ca să anulez această căsătorie înainte să vă întâlniţi aici, în acest birou. Vom discuta atunci situaţia.

- Dar, domnule, David şi cu mine am discutat deja această problemă. Şi unul şi celălalt dorim anularea căsătoriei.

- Ajunge! Eu vorbesc serios. Vreau să vă văd aici pe amândoi, împreună.

Judecătorul întinse mâna spre telefon. Cuprinsă de panică, Laura îl văzu formând numărul lui David. Se temea de această confruntare. Judecătorul va fi destul de perspicace ca să descopere adevăratele ei sentimente faţă de David. Neliniştită, îl văzu pe judecător închizând cu brutalitate telefonul.

- Asta mai lipsea! Prostănacul ăsta a plecat la Stinson Beach, pretextând, dacă am înţeles bine, că are nevoie de puţin timp ca să „reflecteze“. Bănuiam că erai departe de a-mi fi spus totul. Domnişoara Wentworth a adăugat că nu poate lua legătura cu el, vila unde se află neavând telefon. Ştii unde se află această casă?

Laura reflectă rapid. îşi aminti acum cât de familiară îi părea lui David vila de la Stinson Beach, aparţinând aparent unui prieten. „Fireşte, îşi spuse ea, o cunoaşte perfect pentru că este a lui. El trebuie să fie proprietarul“.

- Cred că da.

- Ei bine, ia-ţi maşina, du-te acolo şi adu-mi-l pe David. Spune-i că vreau să-l văd imediat.Vom putea atunci să lămurim o dată pentru totdeauna povestea asta stupidă.

Laura era descumpănită. Cum va putea să-l înfrunte pe David şi să-i vorbească despre anularea căsătoriei, de vreme ce ea nu voia decât dragostea

lui? Dar era suficient să privească figura hotărâtă a judecătorului ca să-şi dea seama că nu glumea. Se ridică, foarte obosită.

- Mă duc să-i vorbesc. Dar nu vă pot promite că-l voi aduce înapoi.

Judecătorul o conduse până la uşă.

- Ar face bine să revină cu dumneata, şi cât mai rapid posibil. Vă fixez întâlnire aici şi nu-mi place să aştept!

Capitolul 13

Vântul care sufla disnpre golf biciuia faţa Laurei. Ajunse la maşină şi închise ochii ca să-şi regăsească puţin calmul. Urma să-l înfrunte pe David şi avea nevoie de toate puterile ei. Porni motorul.

Circulaţia nu era foarte aglomerată şi Laura înainta rapid în direcţia podului Golden Gate. Văzu că la orizont se adunau nori. Un tunet asurzitor răsună pe neaşteptate şi ea apăsă pedala de acceleraţie, sperând să ajungă la Stinson Beach înainte de izbucnirea furtunii.

Când părăsi podul ca să intre pe autostradă, picături de ploaie începeau să lovească parbrizul.

Din fericire, drumul nu era foarte lung, deoarece ploaia promitea să fie violentă. Trecând prin faţa golfuleţelor atât de liniştite de obicei, văzu iahturile amarate la cheiuri dansând pe valuri, legănate de rafalele de vânt.

Laura scoase un suspin de uşurare când coti pe drumul privat care ducea la vilă. Pe neaşteptate, maşina făcu o deviere bruscă, motorul începu să tuşească, să gâfâie, după care se opri. Laura apăsă cu teamă pedala de acceleraţie, ca şi cum apăsarea ei insistentă putea să determine maşina să pornească din nou. Aruncă o privire indicatorului rezervorului de benzină: acul era la zero!

Ar fi fost ridicol să rămână în maşină. Se găsea pe un drum privat pe care circulau puţine maşini, chiar pe timp frumos. Din păcatre, existau puţine şanse pentru ca în acest sezon şi pe timp de furtună, să

treacă alte maşini pe aici la căderea nopţii.

începea să se facă frig în maşină şi Laura, care nu purta decât un pulover subţire, tremură. Nu mai rămâne decât un lucru de făcut, îşi zise ea adunându-şi puterile, să merg până la vilă. Drumul nu era lung şi, într-o zi frumoasă de vară, ar fi fost chiar o plimbare plăcută. Dar pe furtuna asta, Laura ştia că va ajunge la vilă udă până la piele. Nu-i mai rămânea decât să spere că vila era tocmai cea a lui David şi că el se mai afla încă acolo.

Deschise portiera şi primi în plină figură asaltul ploii. începu să alerge. Vântul sufla ca turbat şi se învârte jea din toate părţile. Pinii înalţi se legănau, ramurile joase coborau ca să biciuiască faţa Laurei în timp ce ea se grăbea spre vilă. Acele de pin erau alunecoase şi căzu de mai multe ori. Zări în sfârşit silueta casei. Aceasta era cufundată în întuneric. Nici o lumină încurajatoare nu era acolo ca s-o întâmpine când urcă cu greu cele câteva trepte de la intrare. Adunându-şi ultimele puteri, împinse uşa şi se prăbuşi pe covor. După toate aparenţele, locuinţa era pustie. Nici urmă de David. întinsă cât era de lungă, Laura începu să plângă şi lacrimile ei se amestecau cu apa care-i curgea de pe faţă.

Liniştea a fost întreruptă de zgomotul unor paşi care răsunară în livingul imens. Se aprinse o lumină şi ea văzu pro- filându-se umbra lui David.

- Laura! Ce-i cu tine aici? Ce ţi s-a întâmplat?

Mânia lui David se schimbă în îngrijorare văzând starea în care se găsea. O ridică în braţe şi o duse la

etaj. O aşează într-un fotoliu şi dispăru o clipă. Laura auzi curgând apă. Simţi că i se scoteau hainele ude, că era dusă pe sus şi că era cufundată într-o baie caldă. Mâinile lui David o săpuneau cu blândeţe.

O înfăşură după aceea într-un prosop gros de baie pluşat şi o duse într-un pat mare. O frecă apoi viguros ca s-o şteargă. După ce trăsese peste ea o plapumă moale de puf, aprinse un foc în şemineu şi ieşi din cameră.

Flăcările focului aruncau umbre fugare pe pereţii întunecaţi. David reveni, aducând o tavă cu o cafetieră din care ieşeau aburi. Turnă puţină cafea într-o ceaşcă. îngenuche lângă pat şi o ridică încetişor pe Laura. Ei îi clănţăneau dinţii.

- Uite, bea asta înainte să faceţi o pneumonie. Este cafea caldă, întărită cu un pic de coniac. Ştiu că nu-ţi place alcoolul, dar dacă nu vrei să-l înghiţi s-ar putea să mori.

Fără să lase ceaşca din mână, înconjură cu braţul liber umerii tremurători ai Laurei şi o trase la pieptul lui.

Ea bău încet lichidul fierbinte, apreciind căldura care o cuprindea. îşi puse capul pe pieptul lui David şi-i ascultă bătăile inimii. Ştia, în ciuda totalei ei epuizări, că dorea să nu mai părăsească niciodată îmbrăţişarea această liniştitoare. Goli ceaşca şi se ghemui la pieptul lui. Ar fi rămas bucuroasă acolo, dar el o întinse din nou pe pat, cu blândeţe. îi atinse fruntea şi-i îndepărtă cu tandreţe de pe faţă părul încâlcit. Ultima amintire a Laurei înainte de a adormi

a fost sărutul uşor pe care el l-a depus pe fruntea ei.

*

* *

Era încă întuneric când se trezi şi singura lumină provenea de la focul din şemineu. Flăcările proiectau umbre stranii pe pereţii camerei tăcute. Laura scrută penumbra. în afară de patul în care dormise şi de marele şemineu de piatră din capătul celălalt al încăperii, două canapele şi o măsuţă joasă plasate în faţa şemineului completau mobilierul... O cameră mobilată atât de auster ar fi putut să pară rece dacă n-ar fi fost mocheta gorasă de culoare ruginie şi lambriurile în tonuri calde din lemn de sequoia. Atenţia fiindu-i atrasă de răpăitul ploii, Laura îşi ridică privirea spre plafon. Acesta era constituit dintr-un imens cadru de sticlă şi oferea o vedere panoramică a cerului. Laura se ghemui, înfiorându-se, sub plapumă. Ploaia continua să lovească puternic plafonul de sticlă. Ea încercă să se destindă sub cearşafurile parfumate.

Deodată, se încordă: se auzeau paşii lui David pe scară. Silueta lui se contură în cadrul uşii. Muşchii îi ieşeau în evidenţă sub puloverul gros pe care-l îmbrăcase. El se apropie repede de pat şi o privi pe Laura. în ochii lui nu se citea nici dragoste, nici compasiune.

- Te-ai trezit. E bine... Acum, te-ar deranja să-mi spui ce ai venit să faci aici?

El se aşeză pe marginea patului. Laura se săltă în capul oaselor, ridicându-şi plapuma până la umeri. Apropierea lui

David, mirosul apei lui de toaletă, îi dădeau o senzaţie de slăbiciune. Se strădui să rămână liniştită şi răpsunse cu o voce neutră:

- M-am dus să-l văd pe judecătorul Jamison, aşa cum mi-ai cerut. El este furios şi refuză să ne acorde anularea căsătoriei atâta timp cât n-o să apărem amândoi în faţa lui. Ar fi bine să ne ducem imediat acolo. Ne aşteaptă. Hainele mele s-au uscat? Am să mă îmbrac şi putem pleca imediat.

- Rămâi culcată! N-o să te mişti de aici. Hainele tale nu se vor usca până mâine. De altfel, sunt într-o asemenea stare încât probabil n-o să le mai poţi purta.

- Ai un halat de baie să-mi împrumuţi? Sau o bluză de pijama?

David privea cerul care, deja întunecat de furtună, devenea de un negru de cerneală pe măsură ce se lăsa noaptea.

- N-ai nevoie de haine. Rămâi culcată în pat, la căldură.

- Nu se poate. Judecătorul ne aşteaptă. Este într-adevăr furios, David.

David trase perdelele duble ca să împiedice frigul să intre, apoi se apropie de pat.

- Nu putem să ne mişcăm de aici deoarece n-am maşină. Dan m-a adus şi nu va reveni decât mâine. Dar tu cum ai ajuns aici? N-am văzut nici o maşină. Să nu-mi spui că ai venit pe jos!

- Am fost destul de proastă să nu verific nivelul benzinei şi am rămas în pană. Dar trebuie să ne

întoarcem neapărat în oraş; judecătorul Jamison vrea să ne vadă pe amândoi înainte de a acorda anularea casătoriei. Mi-a spus că ţi-a făcut o favoare specială. De ce i-ai spus că mă ceruseşi în căsătorie?

David se apropie de şemineu şi privi flăcările. Sprijinit în coate de placa de marmură de deasupra şemineului, îşi lăsă capul în mâini. Toată atitudinea lui exprima o stare de tensiune şi extenuare.

- Te-am iubit din prima clipă când te-am văzut, zise el cu o voce obsoită. Erai atât de deosebită de celelalte, atât de simplă, atât de naturală. Când ne-am sărutat, am ştiut imediat că voiam să fii soţia mea. Dar ştiam de asemenea că aveai multe idei preconcepute, defavorabile, despre Johnathan Lattimer. Atunci, ţi-am ascuns identitatea mea. Ti-am încredinţat lucrările de decorare de la Lattimer Lodge pentru că voiam ca ea să fie într-o zi casa ta. Voiam să-ţi las timp să te obişnuieşti cu mine.

Laura se întinse din nou, trăgând plapuma peste ea.

- David... te rog, nu spune mai mult. Asta nu are importanţă.

- Ba da, este foarte important, dimpotrivă. Vreau s ă ştii totul înainte de a mă părăsi. Când m-ai sărutat la Festivalul Vinului, am înţeles că trebuia să fii a mea. Dar am înţeles, de asemenea, că nu mă vei ierta niciodată dacă te vei trezi în braţele mele fără să fii căsătorită. Am crezut că voi reuşi să mă fac iubit de tine şi l-am minţit pe Jamison. Nu ne-ar fi căsătorit niciodată dacă ar fi ştiut că nu erai pe

deplin conştientă de situaţie. Ne-a căsătorit cu acest inel pe care-l purtam de când mi l-a dăruit tatăl meu, la a douăzeci şi una mea aniversare. El nu trebuia să părăsească degetul meu până în ziua când fiul meu va împini şi el douăzeci şi unu de ani. M-am gândit însă că tata m-ar ierta, date fiind împrejurările. Am crezut că inelul acesta îţi va fi tot atât de drag ca mie însumi. Dar a doua zi dimineaţa te-ai trezit singură şi când am revenit, banii dispăruseră şi inelul era pe masă. Am înţeles că nu reprezenta nimic pentru tine. Cu atât mai puţin căsătoria noastră. Cât

despre dragostea mea... De fapt, numai banii te interesau! Iată de ce accept această anulare. De altfel, nici măcar nu poţi să suporţi atingerea mea. Te îndepărtezi când încerc să-ţi arăt dragostea mea. Nu sunt decât un bărbat, Laura, şi te iubesc prea mult ca să pot suporta dezgustul pe care-l citesc pe faţa ta când mă apropii de tine.

Laura îl privea pe David care, cu capul plecat, fixa flăcările cu privirea absentă. Era atât de diferit de bărbatul pe care-l cunoscuse întotdeauna. Credea că visează. Aşadar, David o iubea tot atât de mult cât îl iubea şi ea! Se ridică din pat.

- David... eu...

- Nu spune nimic! exclamă el, recăpătându-şi brusc toată aroganţa. N-am nevoie de mila ta. Şi nu te mândri cu victoria ta. îţi voi acorda această anulare şi vei fi liberă să te căsătoreşti cu Roger sau cu cine o să vrei.

El privi din nou focul. Laura se îndreptă încet spre David şi-l prinse de umeri. Cum el se întorcea, se aruncă de gâtul lui şi-i trase capul spre al ei.

- David, te iubesc. Te-am iubit întotdeauna. Eu nu credeam, pur şi simplu, că mă iubeşti. Credeam că o iubeai pe Amanda Tate şi că voiai numai să-ţi faci plăcerea cu mine, să faci din mine jucăria ta. Păreai atât de dispreţuitor sau atât de indiferent... în seara Festivalului Vinului, mi se învârtea capul pentru că băusem, după ce luasem un medicament. Nu mi-a rămas nici o amintire de la căsătoria noastră. Am crezut că doar abuzaseşi de mine în noaptea aceea şi

că m-ai abandonat a doua zi. Inelul era căzut pe podea şi eu n-am înţeles nimic... Dacă aş fi ştiut, nu m-aş fi purtat în felul acesta. Banii i-am luat ca să fug de tine. Te iubeam atât de mult încât nu puteam suporta să te revăd.

David se aplecă spre ea. Buzele lor se întâlniră într-un sărut pasionat. Laura simţi cum îi ia foc corpul, în timp ce-şi trecea mâna prin părul lui David şi-i mângâia ceafa. Răspunse la sărutul lui cu o frenezie care o uimi pe ea însăşi. Se agăţa de el, răspunzând cu intensitate dorinţei pe care o simţea urcând şi crescând în el. Apoi, încet, cu un suspin, David îşi slăbi îmbăţişarea şi, ridicându-i capul, o privi drept în ochi.

- Crezi cu adevărat ce spui, Laura? Trebuie să fii sigură. N-aş suporta să fiu respins încă o dată. Mă iubeşti cu adevărat? Vrei să fii soţia mea pentru totdeauna? Pentru că, după aceea, nu va mai exista niciodată cale de întoarcere.

Laura se ridică pe vârful picioarelor şi-i oferi buzele, lăsând să se dezlănţuie dragostea care-i umplea inima. Şi el răspunse sărutului ei cu toată pasiunea pe care şi-o stăpânise până acum.

Ea simţi că se învârteşte totul în jurul ei. închise ochii şi-şi lăsă capul pe spate, mângâindu-i drăgăstos părul, în timp ce el îi săruta vena care i se zbătea la gât. El îndepărtă cu o mână cearşaful în care se înfăşurase Laura şi acoperi cu sărutări rotunjimile albe ale umerilor ei. îi mângâia spatele, strângân- du-i cu putere mijlocul, în timp ce buzele îi căutau sânii. Apoi, cu blândeţe, o ridică în braţe. La licărirea

tremurând' a focului, sub lumina lunii şi a stelelor care se infiltrau prin plafonul de sticlă, o duse spre pat.

Sfârşit

„CARTEA PRIN PO{T~“ se pot adresa „S.C. ALCRIS 94 DIFUZARE“
Bucureşti, str. Teodosie Rudeanu 54, sector 1 tel. 01-223.63.07. sau C.P.-41-129. Pentru relaţii editoriale se pot adresa editurii: str. Panait Istrati 62, sector 1 tel/fax 01-224.16.98.